

LA LLENGUA A PACTE

Toni Cucarella

Tirar una cosa a pacte: *desentendre-se'n, exposar-la a un risc (DCVB)*

Tria d'apunts al voltant de fragmentació del català i les seues causes publicats al blog CUCARELLA, EN ROBA DE BATALLA.

<http://blocs.mesvilaweb.cat/cucarella>
Cucarella

Papers antics: El pacte per la llengua o tirar la llengua a pacte

Va deixar dit Joan Fuster (*Aprensions a propòsit del "pactisme"*) que per a nosaltres «cada "pacte" ha estat una claudicació, i que tot això del "pactisme" com a mecanisme polític és i serà una burla. "Pactar" és "perdre": sempre. Malgrat els aparents avantatges provisionals». En un altre article, Fuster encara ens ho aclareix una mica més: «Un "pacte" suposa unes premisses -mínimes- comunes. Sense unes "premisses comunes" ben sospesades i segures, qualsevol operació mancomunada és una bestiesa».

En aquest pacte lingüístic que pretén encolomar-nos el president Eduardo Zaplana a través del Consell Valencià de Cultura, no hi ha «premisses comunes», ni tan sols «mínimes». Tot i amb això, hi ha hagut un posicionament general d'esperar esdeveniments, de deixar fer i "a vore vindre". Tothom té ganes que el conflicte lingüístic –per més fals que siga– s'acabe. Alguns, fins i tot, estarien disposats a renunciar "una miqueta més", per més que reculant reculant acabem precipitant-nos a l'abisme.

Així doncs, cal malfiar-se de la bona voluntat del president Zapalana per tancar a fi de bé aquest fals conflicte lingüístic, fins i tot cal malfiar-se de la naturalesa del dictamen final que pugua emetre el Consell Valencià de Cultura. No deixa de ser paradoxal que des del govern Zaplana es llance a bombo i platerets la proposta de "pau lingüística" alhora que donen peixet a manta a les organitzacions secessionistes, però en canvi es negue el pa i la sal a les publicacions en valencià, es persegueix per llei les entitats que

usen el terme País Valencià, es practique la censura als llibres de text, es menysprea el llegat de Joan Fuster, i etc., etc., etc.... És a dir, amb aquests antecedents el pacte que el compra qui no el conega.

Ara bé: si tal pacte arriba, serà un afer purament conjuntural. L'aparell polític i mediàtic del secessionisme –no dic "intel·lectual" perquè d'on no hi ha no se'n pot traure– només donarà per bo el pacte si a la fi no s'asseguren un híbrid suficientment desgavellat: no han donat ells tanta febra, cilici i caguera per al final transigir davant la normativa "catalanista". Podria ser, però, que s'avingueren amb una gramàtica més o menys "filològica". No obstant, cal témer que, d'una manera o d'una altra –i pare esment en les paraules de Joan Fuster adés referides–, "predrem". Perdrem, com ara, el concepte de llengua i cultura unitària si, posem per cas, es circumscriu l'àmbit de la llengua i de la literatura a les estrictes fronteres estatutàries, cosa que ja comença a passar. En tot cas, no hauríem de preocupar-nos tant per salvar la gramàtica. La gramàtica, al capdavant, en els països normals –normals, és a dir, democràtics– està perquè els literats –només els literats, ep!– se la boten de tant en tant. La integritat cultural és prou més important que no una gramàtica més o menys negociada. Per fugir d'un secessionisme podríem caure en un altre prou més pitjor, prou més letal.

De més a més, cal tenir *molt* present que en les societats dominades per les lleis del mercat, com és ara Europa, és la suma la que garanteix la supervivència; la divisió ens condemna a una mort inevitable.

Perquè tothom tinga les coses clares sobre tot aquest destarifo polític del pacte lingüístic, la Fundació Ausiàs March ha lliurat un profitós informe al Consell Valencià de Cultura per al seu dictamen sobre l'essència i la substància de la llengua dels valencians. Aquest és un dels papers seriosos que caldrà que prenguen en consideració Grisolí i companyia si

realment tenen cap interès per resoldre de veritat el fals conflicte lingüístic valencià.

Tanmateix, més valdria que el govern de la Generalitat deixara de promoure pactes estranys i estrambòtics i, com reclama l'informe de la Fundació Ausiàs March, es comprometera «en l'ús i l'impuls de la llengua pròpia del País Valencià». Més encara: tal i com remarca l'informe, «l'acord lingüístic referit a la normativa ja se segellà de manera formal i solemne davant el poble valencià en el Normes de Castelló de 1932». D'aleshores ençà s'ha escrit molt, en tots els camps de la ciència i de la literatura, i ja són ganes de fer la mà voler *tirar a pacte* tantíssima faena feta. O potser siga aquesta la pretensió veritable de la proposta del pacte: dividir i rematar.

LEVANTE-EMV, 7 de maig de 1998

EN ROBA DE BATALLA, 1 de setembre de 2005

Valencià o català

La nostra llengua ha rebut, al País Valencià, una doble denominació, tradicional i científica: valencià i català. L'hem emprada sense caure en cap d'incongruència, atès que en el moment d'escriure hem seguit una única normativa, unitària i alhora plural i flexible. D'ençà de la represa lingüística i cultural, a partir dels anys setanta, amb l'aparició d'una àmplia nòmina literària, la normativa comuna va continuar el procés de consolidació, tot conjuminant pluralitat i unitat. Tothom qui escrivia en "valencià" –seriosament– reconeixia com a autoritat lingüística l'Institut d'Estudis Catalans (tot i la seua negligència envers la resta de dialectes catalans al sud del Llobregat i a l'oest de la Panadella). Amb aquest criteri al País Valencià s'ha fet literatura i periodisme, s'han elaborat llibres de text i escrites tesis doctorals.

Tanmateix, des de la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua aquesta doble denominació ja no expressa un mateix concepte unitari. L'AVL no reconeix de manera explícita la unitat de llengua –cosa que permet al PP negar-la amb la llei a la mà–, i tampoc no admet cap mena de col·laboració amb l'IEC. Tenim, doncs, dues entitats que proposen normatives diferenciades. De fet, repassant els llibres de llengua i literatura amb què estudiaven els meus fills ja hi trobe diferències amb la normativa i la referència literària –unitàries– que sempre he fet servir.

El PP i el PSOE, valedors primers, ja donaven ple suport a l'AVL. EU ha mantingut una postura a estones crítica, però en reconeix l'autoritat.

Pel que fa al Bloc, clarament ho diu en la seua darrera Ponència Estratègica aprovada al seu darrer congrés: «Acceptada pel BLOC l'AVL, el problema lingüístic que allunyava part dels votants d'UV de nosaltres s'ha anat reduint». La majoria política, doncs, està d'acord amb l'AVL. Diguen el que diguen, però, dues normatives diferenciades configuren a la fi dues llengües distintes: valencià i català. D'això se'n diu secessionisme. Fins i tot, alguns doctes acadèmics, com ara Jordi Colomina, ja distingeixen entre «valencianistes» i «unitaristes», entre genuïns i rebordonits. Damunt tenen la barra de dir que perquè fan algunes reunions extraoficials i d'amagat amb l'IEC promouen el «policentrisme convergent». Fins ara, però, la tasca de l'AVL s'ha abocat a remarcar la diferència en comptes de construir la convergència. Així, doncs, si escriure en "valencià" ha de ser ara al dictat de l'AVL em plau informar-vos que no escric en "valencià" sinó en català.

CIUDAD D'ALCOI, novembre de 2003.

EN ROBA DE BATALLA, 28 d'agost de 2005

Llei estatal de llengües

El professor Antoni Ferrando, membre de l'AVL, firmava el passat divendres 8 d'abril un article al periòdic Levante: *Per una llei de llengües de l'Estat*. L'article demana que la Constitució espanyola «reconeça l'existència de quatre comunitats lingüístiques al si de l'Estat, totes quatre en condicions d'oficialitat estatal, i no merament autonòmica». Quatre comunitats lingüístiques, les quals, a banda de l'omnipresent espanyol, «por el justo derecho de conquista», són el gallec, l'eusquera i el català («valencià en l'àmbit administratiu valencià», Ferrando *dixit*). I demana, l'acadèmic a sou, que aquesta llei estatal «sense questionar les competències de cada comunitat autònoma bilingüe, determine quines són aquestes llengües, quina la delimitació precisa de la comunitat lingüística corresponent (ja que en tots tres casos, el domini lingüístic de cada llengua és compartit per més d'una comunitat autònoma), quina és la seua autoritat normativa...».

Ara cal preguntar-se si el professor Ferrando és d'aquest món o ha vingut a festes. Sembla ser que no recorda o no vol recordar l'afer Moratinos. El ministre espanyol va deixar ben clar que «jurídicament» valència i català són llengües distintes, «legalment» ben diferenciades. Per tant, si fan una llei de llengües ens fotran amb la legalitat vigent: la que determina que són cinc les comunitats lingüístiques legals, perquè «jurídicament» el valencià és diferent del català. I això és així d'ençà que va ser aprovada la Llei de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua,

de la qual és membre de nòmina el professor Antoni Ferrando. ¿Què creu el professor Ferrando que dirà aqueixa llei de llengües sobre quina ha de ser l'autoritat normativa del valencià en l'àmbit administratiu valencià? Dirà, òbviament, que és l'AVL. Què passarà si, aprovada i promulgada aqueixa llei de llengües, es determina allò que ja s'ha fet avinent, que català i valencià són legalment llengües diferenciades? Potser que tormen a sentir moltes veus escandalitzades, intel·lectuals de pa sucat amb oli esgarrant-se les vestidures, tots ells, però, col·laboradors, actius o passius, en la fragmentació del català. Qui siga lladre, que siga valent, que en espanyol vol dir *a lo hecho, pecho*. Tanmateix, que siguen per una volta en sa vida honestos i coherents i, per favor, no compliquen més el ball.

I remate la garba amb un seguit d'interrogants. El professor Ferrando signa el seu article com a Catedràtic de Filologia de la Universitat de València i membre de l'AVL (sic). De quina filologia? Catalana? Valenciana? Finlandesa? Por o vergonya? O molta por però molt poca vergonya? Per què el professor Ferrando omet que és membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans? Por, vergonya, "prudència"? Què passaria si la llei de llengües determinava el que ja és un fet evident, que per al valencià l'autoritat normativa és l'AVL i per al català és l'IEC? Potser el professor Ferrando hauria de triar a quina "autoritat" lingüística li ha de retre respecte. Prou de jugar amb dues baralles.

EN ROBA DE BATALLA, 11 d'abril de 2005

Els gestos i l'albarda

Ens engalipen amb els gestos i ens foten amb les accions. Ens aconformem amb el fum de canyot i encara ens mostrem agraïts com criatures amb una bagatel·la de dos gallets. Hauríem de bandejar el pactisme i les seues metàstasis del catalanisme polític i lingüístic. El pactisme només pot definir un catalanisme d'espetec i barretina (o de paella i saragüells), útil per a decorar façanes però inútil per a construir fonaments. El gest és, per exemple, el dictamen de l'AVL que tant ha satisfet arreu del "domini lingüístic". I això perquè, segons que diuen, reconeix la unitat de la llengua "compartida". Contents i pagats pel dictamen descuiden l'abast secessionista de l'acció (el suport a l'existència de l'AVL). I doncs negligeixen el fet que al País Valencià s'està aplicant una normativa diferenciada i diferenciadora, no gens policèntrica ni convergent, atès que l'AVL no manté cap col·laboració ni coordinació amb l'IEC; i negligeixen també que gràcies a l'AVL existeix una clara diferenciació jurídica entre català i valencià. Quanta alegria pel gest (el dictamen) i quin desinterès per l'acció (les conseqüències de l'existència de l'AVL). I com aquest cas, un cabàs. Com se sol dir popularment, qui siga burro que l'albarden.

EN ROBA DE BATALLA, 14 d'abril de 2005

Fracàs i mentida de «Harry Potter, ara en valencià»

En els mesos finals del 2001 va haver una polèmica que va tenir per protagonista el jove aprenent de mag Harry Potter. Com totes les polèmiques a casa nostra, va ser de curta durada, puix que el debat destorba la «perpètua somnolència digestiva». L'editorial Empúries havia publicat en català els primers títols de la sèrie de J.K. Rowling. Pel novembre de 2001, i en el "marc incomparable" del 1er Saló Valencià del Llibre (se n'havien organitzat d'altres anteriorment, però foren del Llibre Valencià. Hi heu advertit la substancial diferència?). Tornem al cas d'en Harry Potter. Amb el beneplàcit de l'editorial que posseeix els drets de publicació al català –Empúries–, al País Valencià es presentava un dels títols de la sèrie –*Harry Potter i la pedra filosofal*– editat per Tàndem i acompanyat per una campanya comercial que proclamava: «Harry Potter, ara en valencià». Passat el temps, cal que parlem del fracàs i la mentida de Harry Potter "ara en valencià".

Aquesta edició va ser una adaptació "valenciana" de la traducció "catalana" d'Empúries. Rosa Serrano, propietària de Tàndem, va haver d'explicar els motius d'aquesta decisió "segregacionista". Així, en un article publicat a Levante, *Harry Potter, ara en valencià* (2-11-2001), l'editora atribuïa a Empúries la iniciativa en funció d'aquest «sil·logisme de principiants: si al País Valencià parlen i escriuen en valencià; si ja fa anys que hi malden per normalitzar aquella variant lingüística [...] el que hauríem de fer és demanar a un escriptor valencià que adapte el llibre de

Rowling per tal que, a l'hora de triar, els lectors valencians no opten per llegir Harry Potter en castellà». I rematava l'article: «I que els potteristes dels nostres barris, pobles i ciutats, amb una realitat socioligüística probablement diversa, trien la versió en valencià en comptes de triar la facilitat del castellà. Els nacionalistes valencians aplicarem així el policentrisme convergent que defensava el professor Sanchis Guarner, en lloc de sentir-nos eternament inferiors» (el subratllat és meu).

Prèviament a aquest article, Rosa Serrano havia declarat a l'AVUI sobre aquesta controvèrsia (18-11-2001) «És una constatació objectiva: mentre a Catalunya s'han venut 73.000 exemplars de la versió d'Empúries, al País Valencià se n'han venut 1.200, els xiquets valencians s'han bolcat al castellà». Però Rosa Serrano incloïa un aspecte a tenir en compte per comprendre realment el motiu de la versió valenciana: «Eixa obsessió dels polítics valencians per evitar la inclusió de paraules catalanes en els llibres ens obliga a adequar-nos a la variant d'ací si volem assegurar-nos els interessos empresarials». Heus ací la mare dels pardalets. Uns «interessos comercials» que no depenen tant dels lectors, més aviat de les subvencions institucionals. Pagant sant Pere canta, i si cal canta una cançó catalana adaptada "ara al valencià".

Defensors de la decisió no hi van faltar, començant pel mateix responsable d'Empúries, Bernat Puigtobella (AVUI, 26-11-2001), Joan Francesc Mira (El Temps, 12-18 febrer 2002), i d'altres que, per no posseir còpia dels documents, no en faré referència. Del cantó dels defensors de la "versió valenciana", tothom amagava l'ou en el debat, potser perquè li l'havien venut deliberadament esbiaixat i no havia parat esment en el parany o perquè realment combregava amb la iniciativa i tocava, des de la posició intel·lectual preeminent, tranquil·litzar les majories i desacreditar les minories discrepantes. Els "dissidents" no plantejàvem el debat

qüestionant la "catalanitat" de la versió, si era més català espill o mirall, ni tant sols si la mesura havia d'afavorir o no la lectura i venda de la versió en valencià en detriment de la castellana, com insistiren a dir Serrano i Puigtobella. El debat que alguns plantejàrem era si s'estava obrint la porta a la galleguització amb aquesta decisió editorial, si s'accentuava el risc de fragmentació del català al País Valencià, més encara quan el conflicte lingüístic valencià mostrava algunes esquerdes entre els sectors "unitaristes". I si amb tot plegat no se li estava llavant el cap a un tinyós, ja que el problema no era nominatiu o de "versió dialectal", sinó entre valencians que tenen clar des d'on fins a on es parla la seua llengua i entre valencians espanyols que només volen espanyol i prou.

El moll de l'os del vertader debat el formularen Francesc Esteve, Josep Ferrer, Lluís Marquet i Juli Moll, a l'article *Harry Potter i la llengua migpartida* (El Temps, 25-31 de desembre de 2001): «Diguem-ho clar. El problema real no és que una obra o traducció presente trets particulars d'una o altra varietat, sinó que s'haja de traduir o versionar –subratllem l'obligatorietat– a cadascuna de l'aquestes varietats perquè siga viable i que pugua difondre's només en el propi àmbit. Això equival a confirmar, per la via dels fets i sense estridències, la secessió lingüística. Una secessió que ara, amb sagnant ironia, es duria a terme des del bàndol "unitarista" i invocant benintencionats motius d'extensió de l'ús. Clar i català: una llengua en que cal traduir o adaptar cadascuna de les seues varietats no funciona i ni es percep com una llengua. Funciona i es percep exactament com si foren llengües separades, per molt emparentades que estiguen lingüísticament i per molt bona voluntat que hi posen els editors, els traductors o els ensenyants».

Ni amb aquesta claredat expositiva hi hagueren mans per reconduir el debat. Ja havien aparegut alguns intel·lectuals de pes orgànic, i

n'apareixerien més encara, avalant la bona intenció del projecte i dissipant perills segregacionistes amb el compromís de la seua vigilància. «No hi han de patir, el patriotes», temperava, potser mofeta, Joan Francesc Mira.

Tanmateix, la defensa més aferrissada de la campanya «Harry Potter, ara en valencià» la va signar Manel Nadal, aleshores Conseller d'infraestructures al govern alternatiu del PSC, i actualment secretari per a la Mobilitat de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, de la qual és conseller el seu germà Joaquim. L'article es deia *Catalunya i el País Valencià*, i va publicar-lo primerament al Diari de Girona, però al País Valencià el va publicar Levante el 22 de gener de 2002. Abans de la gran mentida, Manel Nadal, no va voler estalviar-se anatemitzar-nos una mica: «Un amic periodista del País Valencià m'explica que en els seus anys de joventut havia estat seduït pels cants independentistes dels que preconitzaven l'entelèquia dels Països Catalans...» Si aquest apunt té en Homer la seua referència –les sirenes que amb la seua veu sedueixen els mariners que, encaterinats, acaben estavellant-se mortalment contra el rocam– el que tot seguit reportaré beu de la font de Goebbels, per recórrer a la mentida per apuntalar els seus arguments. Diu Manel Nadal: «L'èxit de l'edició valenciana de Harry Potter amb més de 75.000 còpies venudes ha sorprès, i en molts casos ha indignat, als pancatalanistes».

Aquesta xifra que donava Manel Nadal de 75.000 exemplars venuts de l'"edició valenciana" va suposar un colp de suport molt gran per als qui defensaven la iniciativa "ara en valencià". I ningú no la va desmentir. Així i tot, vaig replicar a Manel Nadal amb un article que portava per títol *El PSC reivindica Lizondo*, publicat al Diari de Girona (26-02-2002) i al Levante (11-03-2002), en què posava en dubte les xifres que ell havia donat i que ningú no havia desmentit: «Menteix també –dic a l'article– quan diu (no sé

si per indicació de l'editora Rosa Serrano, de qui és coneguda la seua militància socialista) que s'han venut 75.000 exemplars del Harry Potter "ara en valencià". O l'han enganyat o pretén enganyar-nos. Deixem-ho en 7.500, i així i tot em sembla una xifra astronòmica».

Han passat els mesos i no s'ha tornat a sentir ni mitja paraula més de Harry Potter "ara en valencià". Com se sol dir, allò que avui no saps pagant demà debades. Article d'Albert Romà publicat a El Periòdico, *Uns països que no existeixen* (9-12-2004): «El 2001, Empúries va fer parlar en valencià Harry Potter en acord amb Tàndem una experiència que "va funcionar fatal" lamenta Floch [Ernest Folch, director editorial del Grup 62, al qual pertany Empúries]. "Fins i tot a València vam vendre més exemplars en català que en valencià"».

És a dir: dels 75.000 exemplars que enarborà Manel Nadal, i ningú no va desmentir, res de res: UNA MISERABLE MENTIDA. I els arguments amb què miraven de justificar la versió valenciana s'han demostrat fal·laços i contraproductius per a la unitat del català. Si s'havia fet la versió valenciana per guanyar lectors valencians, el jovent valencià va i es descanta majoritàriament per la versió "catalana". Jas! Tot plegat desmenteix la fal·làcia de les adaptacions dialectals.

Ara cal posar sobre la taula algunes reflexions. Els valencians i les valencianes que són usuaris fidels a la llengua pròpia del País Valencià no tenen problemes nominalistes i són capaços de llegir en qualsevol de les varietats del nostre català. Si l'estratègia del particularisme s'ha de mesurar pels resultats del Harry Potter "ara en valencià", haurem de parlar de fracàs absolut. Aquest amplíssim sector que llegeix en castellà no es passarà a la nostra llengua per més que l'adapten, li diguen valencià o bacavès o com li vulguen encolomar: els espanyols llegeixen en espanyol, sempre. Tanmateix, l'estratègia particularista ha provocat recels entre els usuaris

fidels al català. A quin sant volen fer-li la festa algunes editorials del País Valencià?

I dit això no vull amagar que entre les veritats que han aflorat arran d'aquesta polèmica cal parlar del secessionisme principatí. J.F. Mira en l'article a què m'he referit adés, raona que «si el tal Harry Potter hagués aparegut primer a València, escrit amb el llenguatge que els valencians considerem el nostre català de cada dia, normal i normalitzat [...] dubte molt, per molt i molt, que els petits ciutadans de Barcelona Tarragona i Vic, hagueren llegit massivament, i amb naturalitat, les aventures del seu estimat personatge parlant un valencià esclatant». I no se'n va gens del solc de la realitat. Però aquesta és una altra qüestió. Al País Valencià hi ha molt de secessionisme, però al Principat n'hi ha molt més encara. N'haurem de parlar. I haurem de fer-ho defugint la distorsió espanyola. O no traurem res a carregador. A tot estirar acadèmies, dobles versions i altres falques amb què estan asclant la unitat del català.

EN ROBA DE BATALLA, 9 de maig de 2005

Les orelles del llop

Ja en són (som) més que li veuen les orelles al llop secessionista. L'[Observatori de la Llengua Catalana](#) ho va advertir ahir que al País Valencià el Consell (amb el consentiment aporegat i submís dels principals partits polítics valencians) promou un «[secessionisme calculat i progressiu](#)», i per això continua atiant "el conflicte del nom de la llengua". Tanmateix, el perill de secessionisme prové sobretot de «l'elaboració d'una normativa divergent».

Mentrestant, l'acadèmic Jordi Colomina s'entreté a fer ballar els accents entre València i València i fins i tot València i València, i tot allò que se li *anrunfe* –paraula a incloure en el Diccionari de Paraules Genuïnes-Genuïnes Valencianes de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua– a l'acadèmic Colomina, perquè qui no té faena Déu li dóna accents. Per cert: si un universitari valencià escriu en un examen de les universitats del Principat café en lloc de cafè, li comptarà com a falta d'ortografia? Bé, doncs, ara em donaré el gust d'autocitar-me: «Podem afirmar que al País Valencià un nou secessionisme està en marxa i aquesta vegada té altres arguments i nous còmplices» (Llengua Nacional, tardor 2002). Els arguments són tots aqueixos informes i dictàmens perifràstics i enrevessats que tothom aplaudeix, sense voler adonar-se que els còmplices, professors de renom universitari, alimenten el corcò de la secessió fixant una normativa distintiva i divergent.

EN ROBA DE BATALLA, 22 de juny de 2005

Ortografies

Manuel Pérez Saldanya, membre de l'AVL, critica en [aquest article de Levante](#) el seu col·lega acadèmic Jordi Colomina –sense esmentar-hi el seu nom– per la intenció de remoure encara més els accents valencians, començant per "València", cosa que ja comentàrem [ací](#). (l'article de Colomina el podeu llegir en un comentari d'aquest [post](#))

No tinc cap d'interès a safunyar en la picabaralla entre tots dos acadèmics. Ja s'apanyaran. Però voldria retraure que l'article de Pérez Saldanya és un exemple d'incongruència. Vull dir que seria argumentalment impecable si no fóra per la seua condició d'acadèmic i les contradiccions en què, per aquest motiu, cau el seu article.

Per què hi ha acadèmics, entre els quals Pérez Saldanya, que no usen la normativa de la que són "instigadors"? ¿Consideren potser que la *nova* normativa del valencià és per a ús exclusiu de la plebs (llibres de text, periòdics, administració pública...) i el *peperío*, i la del català unitari per a ocasions de més elevat rang intel·lectual? No entenc que promoguen una normativa i no la facen servir. I no solament Pérez Saldanya i altres acadèmics, també els "intel·lectuals" que s'han mostrat favorables a l'existència de l'AVL però no segueixen la seua normativa, posem per cas Enric Sòria. Haurien de donar exemple. Cal ser coherent i practicant amb allò que es predica. O no? O n'hi ha que se'n poden flijar?

¿No se n'adonen que tard o d'hora es trobaran collint els nocius efectes disgregadors de la diferenciació que han sembrat? Ja hi ha

promocions d'estudiants, com ara la del meu fill, que fan servir la normativa diferenciada de l'AVL. El meu fill escriu *en el nou estàndard valencià* "patix", "café", "este", "vindre", "tindre", "desenroll" i tota la pesca. Ell i jo usem gramàtiques diferents, diferenciadores. Per això trobe incongruent que Pérez Saldanya faça argumentacions com aquesta: «Tot i que l'ortografia és l'element menys definidor de la llengua, també és veritat que és el més aparent i vistós. L'ortografia és el vestit de la llengua. Però per això mateix, pel fet de ser el vestit, assoleix una gran importància i té un caràcter altament simbòlic: el vestit, la roba que portem també diu molt del que som o del que volem ser. No debades, el primer element que s'ha usat per a separar llengües ha sigut sempre l'ortografia; i també ha sigut l'ortografia el primer que s'ha usat per a mantenir unificades les llengües" (els subratllats són meus).

Estic aboslutament d'acord amb el que ací afirma Manuel Pérez Saldanya. Per això sempre m'he posicionat en contra de l'AVL i de la seua finalitat diferenciadora i segregacionista. L'ortografia ha de servir per a unir la llengua, no per a diferenciar-la.

En resum, el mort li diu al degollat, Pérez Saldanya a Colomina, qui t'ha fet eixe forat? O, si us agrada més, la paella li diu al caldero: fuig que mascares!

EN ROBA DE BATALLA, dissabte, 25 de juny de 2005

Una altra evidència de la funció secessionista de l'AVL

Transcripció sense traduir part de la [notícia publicada pel periòdic Levante d'avui](#). La notícia també la recull [Las Provincias](#) en els mateixos termes. Un comentari: el Consell d'Europa compara valencià i català amb el portuguès, tanmateix el País Valencià i el Principat no els separa cap oceà Atlàntic, sinó el riu de la Sénia, gens cabalós per cert. I no hi ha interrupció lingüística entre els pobles a banda i banda de la línia de separació administrativa.

El Consejo de Europa compara valenciano y catalán con brasileño y portugués

Se basa en la AVL para decir que el nombre de la lengua es un elemento de diferenciación

A. G., Valencia

El informe del Consejo de Europa sobre la aplicación en España de la Carta de las Lenguas Regionales o Minoritarias, presentado ayer en Estrasburgo, separa valenciano y catalán por su consideración de lenguas cooficiales en los ordenamientos jurídicos de las dos comunidades. Pero además, el documento incluye algunos comentarios que inciden en la diferenciación entre uno y otro. La situación la compara con la del portugués y el brasileño.

El principal aval para las afirmaciones de este comité es la Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL). Así, el informe subraya que la institución normativa «pone de relieve que el nombre asignado a la lengua en Valencia, es decir, valenciano, representa un

elemento de diferenciación de la identidad valenciana establecida hace muchos siglos». No obstante, destaca que «las características léxicas y gramaticales de la lengua valenciana no difieren mucho de las del catalán» y que la Acadèmia «reconoce que el valenciano formó parte del mismo sistema lingüístico utilizado» en los territorios de la Corona de Aragón.

La AVL, sin embargo, ha ido ya más allá en su dictamen del pasado 9 de febrero, pues dijo entonces que la lengua propia de los valencianos «es también la que comparten las comunidades autónomas de Cataluña y de las Islas Baleares».

Este polémico documento de la Acadèmia también sacaba a relucir la comparación con el portugués y el brasileño, aunque para subrayar que «el hecho de que una lengua se hable en diferentes demarcaciones políticas o administrativas no es una característica exclusiva del valenciano».

En cuanto a historia de la lengua, el informe del Consejo de Europa explica que Jaime I anexionó el Reino de Valencia al de Aragón (que incluía Cataluña y Baleares) en el siglo XIII. No obstante, precisa, «el Reino de Valencia mantuvo su propia lengua, conocida como valenciano».

EN ROBA DE BATALLA, 23 de setembre de 2005

Criteris lingüístics diferenciadors de l'edició valenciana d'El Punt

Fa molt de temps que no compre, ni m'interessa, l'edició valenciana d'El Punt. Dies arrere un amic en portava un exemplar i li vaig fer una ullada. Diumenge 23 d'octubre de 2005. Contraportada. Article de Josep M. Fonalleras, de Girona: *Què i no qui*. Pisque això: seua, fóra, afig, signara, donara, contindre, depòsit... Aquestes expressions no formen part del català que sol usar en Fonalleras, gironí, ja que són més pròpies del català que fem servir els valencians. Han pentinat el text per substituir-ne els trets "catalans". No és un fet aïllat. Els articles de la contraportada solen passar per aquest "adaptador valencià". A l'article de Fonalleras, sense haver-lo contrastat amb l'original, he trobat solament aquests pocs mots que he referit.

No entenc quin sentit té aquesta pràctica "descatalanitzadora". O potser sí. Diverses edicions locals d'El Punt (Castelló, Alaquàs-Aldaia, Silla i Alfafar) han rebut de l'Acadèmia Valenciana de Llengua una subvenció global de 1.800 euros. És la més elevada de les subvencions que ha repartit l'AVL, entre les quals n'hi ha per a l'editorial Afers i la revista Saó.

EN ROBA DE BATALLA, 31 d'octubre de 2005

L'IEC reclama el bancal que va deixar que li furtaren

El periòdic Levante es fa ressò avui de l'entrevista que la revista Serra d'Or ha fet al president de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) Salvador Giner.

Diu ara Salvador Giner que l'IEC té la competència lingüística en tots els territoris de llengua i cultura catalanes, segons que diu el Reial Decret de 1976. Això era abans, senyor Giner: abans que el PP, el PSOE i el senyor Jordi Pujol ([premi Abril Martorell, ai quina taca d'oli!](#)) firmaren la "pau lingüística" i s'aprovara la llei de creació de l'AVL.

En el seu moment, alguns –pocs i a contracorrent– ja demanàrem a l'IEC (per exemple: *AVUI*, 25-02-1999: [Els perills de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua](#)) que no s'avinguera al pacte i no renunciara a l'autoritat que li conferia aquest decret. En comptes de defensar la seua autoritat, quan va crear-se l'AVL, Manuel Castellet, aleshores president de l'IEC, se'n va venir a València a dir que no passava res, i a més que l'AVL i l'IEC s'entendrien. De moment no s'han entès gaire; cadascú va lliure. Potser perquè uns diuen que parlen valencià i uns altres català.

A l'IEC li furtaren el bancal valencià, però el "robatori" va ser consentit per la "víctima". Ara el reclamen, aquell bancal. Mort Pasqual li portaren l'orinal. Cal recordar que també estigueren a punt de furta-li el de les Illes, quan Jaume Matas, a imitació de l'AVL, va voler donar a l'Institut d'Estudis Baleàrics la competència lingüística de la seua "*comunidad autónoma*". Per sort, l'estatut de les Illes havia posat les coses de l'idioma per escrit i de forma clara i catalana. Matas, que es veu que no s'havia llegit

l'estatut, va haver de fer marxa enrere i donar altres usos a l'IEB.

Al meu entendre, l'IEC fa temps que viu als llimbs. La secció filològica ha esdevingut una institució escleròtica, i per regla general ha tingut, i encara té, una visió de la llengua molt regional, de *comunidades autónomas*. Li cal una bona reestructuració. En profunditat. D'entrada, la màxima autoritat normativa del català no hauria de ser una simple «secció filològica». Cal que l'autoritat normativa per al català siga una institució amb personalitat pròpia, dedicada exclusivament a la llengua catalana. Caldria que tinguera una representació més plural i paritària, amb representants procedents de tots territoris i amb diversitat de procedències professionals. Caldria també que les persones que hi accediren hagueren mostrat una clara i definida trajectòria en defensa de la llengua catalana i la seua unitat, i no foren triats com a premi de jubilació o per quota patriòtico-territorial. És paradoxal que siguen membres de l'IEC persones com l'ex-rector de la Universitat de València, Ramon Lapiedra, que no va estar-se d'afirmar que l'IEC no podia ser autoritat lingüística al País Valencià, o d'altres, com Antoni Ferrando, que és alhora membre de la segregacionista AVL.

Em sembla que la reclamació que fa ara l'IEC arriba tard i està mal formulada. Hauria de tenir en compte que l'actual situació de fragmentació s'ha fet amb el seu beneplàcit, o si més nom sense la més mínima discrepància per part seua. El bancal valencià ja està posat a nom dels nous propietaris. De més a més, un dels avaladors d'aquesta segregació del territori comú a través d'aquell "pacte lingüístic", Jordi Pujol, se'n vanaglòria i diu estar-ne molt orgullós. Que santa Llúcia li conserve la vista, ja que sant Jordi no ha sabut, o no ha pogut, conservar-li la dignitat nacional.

EN ROBA DE BATALLA, 23 de novembre de 2005

Els perills de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (1999)

Al post anterior (*L'IEC reclama el bancal que va deixar que li furtaren*) esmentava que durant tot el tuacte que hi va haver arran del "pacte lingüístic" i la creació de l'AVL, alguns –pocs– intentàrem crear una mica de debat. Feia referència en aquest comentari al periòdic AVUI i una data: 25 de febrer de 1999. En aquest dia va publicar-se l'article que tot seguit recuperaré. No el vaig firmar en solitari: el firmen «Deu escriptors valencians». I en aquesta ocasió no hi posaré els noms per si de cas algú s'ha repensat la conformitat que hi va donar. Com tampoc no hi posaré els qui, després de publicat l'article, mostraren el seu suport, i em consta que encara avui el mantenen.

Val a dir que havia enviat diversos articles sobre aquesta qüestió a la secció d'opinió de l'AVUI, de la qual era aleshores responsable el valencià Enric Sòria. No me'n publicaren cap. Així que vaig aprofitar una reunió de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana per donar a llegir l'article a alguns companys, per si acceptaven de donar-hi suport. N'hi van haver deu. Amb aquest recolzament em vaig atrevir a demanar-ne la publicació al senyor Enric Sòria. Cosa que va haver d'acceptar, tot i que a contracor. Tot just publicat l'article, hi va haver una rèplica, m'atreviré a dir que encomanada, de l'ex-rector de la Universitat de València, i membre de l'IEC, en Ramon Lapiedra. La rèplica en qüestió venia a dir que havíem d'acceptar la majoria absoluta del PP i avenir-nos a la rendició (resum esquemàtic, és clar). Bé, doncs, ja teníem el debat sobre la taula. Un debat que fins aquell moment no havia existit públicament, i aparentment

semblava que hi havia una profunda conformitat amb tot el procés. Per tant, la rèplica d'en Ramon Lapiedra havia d'obrir la porta a aquest debat necessari. Vana il·lusió. Vaig enviar un altre article a l'AVUI, contestant el d'en Ramon Lapiedra, però ara sense cap altre suport que la meua signatura, i el senyor Enric Sòria em va informar que d'aquella qüestió ja se n'havia parlat prou. Em consta que almenys un parell d'articles més procedents del País Valencià foren enviats a la secció d'opinió l'AVUI amb intenció de moure debat. Tampoc no van ser publicats. «Això no toca», devia ser la consigna imposada.

Els perills de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua

L'autoritat normativa competeix a l'Institut d'Estudis Catalans

Deu escriptors valencians

Al País Valencià, arran de l'anomenat "pacte lingüístic" i el posterior intent de creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, s'havien fet volar molts coloms, s'havien tirat al repic moltes campanes i ens havien ensordit amb els aguts tararíns dels anafils de les ocasions memorables. Tot festa i rebombori: el "valencià" estava salvat! Els polítics havien pactat!

Tanmateix, tot s'ha de dir, potser hi ha hagut massa soroll per no res, si se'ns permet d'expressar en termes shakespearians el resum de tan desmesurada aclamació. Al capdavant, el text del pacte no ha aclarit gran cosa, ni tan sols la naturalesa comuna de l'idioma: s'hi ha fet servir una fórmula perifràstica que cadascú podrà interpretar al seu albir conformista o en funció del seu benefici polític. Tampoc no hem de perdre de vista el fet que els qui han pactat no són plenament usuaris de la llengua sobre la que

han decidit. A tot estirar, usuaris ocasionals. I n'hi ha que fins i tot ni això. De moment, però, l'impuls final que ha de beneir els membres que hauran de formar part de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua hiverna fins que passen els freds electorals. Així i tot, val la pena posar sobre el paper els prejudicis que la creació d'aquest ens políticonormatiu pot comportar per als escriptors valencians.

Fins ara l'autoritat normativa de la llengua catalana és competència, per llei, de l'Institut d'Estudis Catalans. Tanmateix, si el pacte polític es consuma i entra a funcionar l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, ens trobarem davant d'una duplicitat d'entitats normatives que podria tenir nefastes conseqüències. Llevat, és clar, que l'AVL s'inhibira de promoure normes pel seu compte, malgrat les seues atribucions, en favor d'una única política normativa (caldrà recordar que l'Institut ha realitzat passos importants per recollir dins la normativa comuna les especificitats lingüístiques valencianes, cosa que converteix en innecessària la futura Acadèmia Valenciana de la Llengua). Però les circumstàncies polítiques del País Valencià han determinat la creació de l'AVL amb l'objectiu d'imposar una normativa específica per al "valencià", fins i tot un lèxic amb denominació d'origen i puresa de raça.

Aquesta duplicitat d'entitats normatives abocarà els escriptors valencians a una situació d'esquizofrènia. Perquè, no ens equivoquem, la realitat política del País Valencià "exigeix" a l'AVL un irrevocable tarannà diferenciador. Si no és així, quin sentit té la seua creació? És a dir: vulguen que no, la seua funció obeeix a criteris de secessionisme. Potser "tou" en una primera

etapa, però que, amb el pas del temps, s'hi aprofundirà. De més a més, no hem d'oblidar que la pertineça a l'AVL passa per un pacte polític en què preval la quota dels partits per damunt de criteris d'idoneïtat i capacitat. No prou amb això, en tota la negociació al voltant dels noms dels possibles "acadèmics" duta pels principals partits valencians (PP i PSOE), els escriptors valencians hi hem estat deliberadament i radicalment exclosos.

En aquest llarg conflicte polític valencià –que no lingüístic– la principal preocupació de tothom ha estat, per damunt de tot, salvar la norma, preservar la gramàtica: això que s'ha vingut a denominar, d'una manera si fa no fa intangible, etèria, defensar "la unitat de la llengua". Ara bé: la proposta política que ha promogut la creació de l'AVL pretén, fet i fet, que qui no escriga segons la "nova" normativa es trobarà marginat del recolzament institucional, especialment pel que fa a suport econòmic. I és ací on l'AVL es mostra com un arma de doble tall. Les editorials valencianes, tan necessitades de "recolzament" institucional (com, en general, n'estan necessitades totes les activitats en català: premsa, música, teatre...), s'hauran de veure coaccionades a exigir un determinat model de llengua "valenciana" als escriptors (i en aventurar aquest risc no parlem d'un perill més o menys probable, sinó que constatem un fet que ja s'esdevé). Un model, cal remarcar-ho, per a ús restringit dins l'àmbit administratiu valencià. Amb això s'atemptaria contra la dignitat de l'escriptor, per no poder usar l'idioma segons el seu criteri de creació literària. O bé caldrà fer dues versions lingüístiques d'un mateix text: una per poder rebre ajudes institucionals valencianes i una altra per al lector de tot l'àmbit

lingüístic català, amb la qual cosa haurem caigut en l'infern que temíem: el secessionisme.

De fet, en les publicacions en què participen les insitucions públiques valencianes ja es practica la censura lèxica i, tot sovint des de l'arbitrarietat més insolent, s'hi substitueixen determinats mots per considerar-los massa "catalans". Fins i tot, ja hi ha llibres de text que neguen la unitat de la nostra literatura, tot circumscriuint-la a l'àmbit administratiu valencià. Així, Verdaguer, Maragall, Carner, Calders, Monzó i tants altres han estat suprimits d'alguns llibres de text.

De més a més, amb l'AVL es fomenta la "provincianització" de la literatura valenciana. Els escriptors valencians hem escrit -escrivim- amb criteris d'àmbit lingüístic global. La greu situació social de la literatura catalana al País Valencià, amb pocs lectors i una atenció marginal o inexistent per part dels mitjans de comunicació -públics i privats-, fa que l'escriptor valencià, en publicar, adrece les seues aspiracions envers Catalunya, on la situació cultural i lingüística és, dins de la penúria general, de bon tros més receptiva. Aïllar el País Valencià del conjunt català comportarà una major precarització de la tasca literària de tots els escriptors.

Cap llengua, i menys encara una de minoritària -minoritzada-com la nostra, no pot permetre's la veleïtat d'acceptar cap ni una proposta de segregació. Formem part d'una cultura petita i menystinguda. Per a escanyar-la del tot només li falta que li restringim l'abast indispensable amb polítiques de fractura i compartimentació. Si volem reeixir en condicions de dignitat, hem d'actuar amb fermesa per assolir i consolidar un únic àmbit

normatiu, comunicacional i de mercat per a tots els territoris de llengua catalana.

Hem d'exigir, per tant, que l'Institut d'Estudis Catalans, fent ús de les seues atribucions legals, no done suport a cap iniciativa política que promoga el segregacionisme normatiu. És la seua obligació vetlar per la unitat de la llengua catalana d'una manera radical i efectiva. Atenent, per damunt de tot, l'interès d'aquells qui, des de tots els racons dels Països Catalans, treballem per la dignificació de l'idioma comú. L'Institut d'Estudis Catalans no ha de sotmetre's al criteri poruc o mercantilista d'alguns partits polítics del nord i del sud. Per més que aquests partits, i els seus missatgers intel·lectuals, vulguen emmascarar les seues arriscades iniciatives apel·lant a la prudència o al pragmatisme. Prudència i pragmatisme que ja són sinònims, com a mínim, de negligència política, i, més enllà, de simple i reprobable deserció lingüística i cultural.

AVUI, 25 de febrer de 1999

EN ROBA DE BATALLA, 24 de novembre de 2005

S'ha aprovat la gramàtica valenciana!!!!

L'AVL ha aprovat per 17 vots a 1 la gramàtica per al valencià. A mi tant em fa: jo escric en català. Els qui hauran de rebre subvencions de l'AVL i dels organismes públics valencians, s'hauran d'espavilar a desaprendre tota la gramàtica que tenien apresada (gramàtica borda) i hauran d'aprendre a escriure segons aquesta normativa. És d'obligat compliment.

Estic en punxes per saber si ara que el valencià ja té una gramàtica (fins ara sembla ser que no en tenia) els articles que s'espolsen els representants polítics del PP i del PSOE deixaran d'escriure'ls en castellà, com venia sent la norma general. Ara ja no tenen excusa. Si no ho fan, ja explicaran els artífex de tot plegat de què haurà servit tant de pacte i tanta renúncia.

En qualsevol cas, ja ho he dit de bon principi, jo escric en català. I sóc conscient del que significa quedar-se al marge del consens general i d'aqueixa gramàtica valenciana de l'AVL. Visca la trinxera!!!!

Tot i amb això, em dol veure com la llengua catalana –i la literatura– ha esdevingut un desgavellat regne de taifes. I no trigarem gaires anys a lamentar-nos-en.

EN ROBA DE BATALLA, 2 de desembre de 2005

Miquel Nicolàs i la gramàtica de l'AVL

Enmig de la felicitació general de la classe política valenciana (inclosa EUPV), la majoria de la qual no ha escrit, ni escriu (ni escriurà!) una ratlla en "valencià" ni que siga mèrit per ser convidat a festes al Cel, el periòdic [Levante](#) (*Satisfacción entre PSPV y EU y escepticismo universitario*) es fa ressò del parer de Miquel Nicolàs, Vicedirector i director de la Seu de la Universitat de València de l'IIFV:

«El Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana analizará mañana el contenido de la propuesta, aunque su presidente [sic], Miquel Nicolàs, se mostraba ayer escéptico ante la nueva Gramática. En su opinión la propuesta «es fruto de unas transacciones políticas y no de las necesidades de uso de una lengua culta». Nicolàs insistió en las críticas a la AVL ya que 'sólo alimenta la ceremonia de la confusión puesto que su único sentido es insistir en las tesis segregacionistas', al tiempo que cuestionó su utilidad práctica ya que 'cuando los acuerdos no le interesan al PP no se aplican' destacando igualmente el retroceso del uso de la lengua que se ha registrado en los últimos años.»

Demà sabrem què diu "oficialment" l'IIFV, del qual formen part diversos acadèmics de l'AVL.

EN ROBA DE BATALLA, 4 de desembre de 2005

Quina pau pactaren?

Temps era temps, alguns van decidir que al País Valencià calia firmar com fóra la "pau lingüística" amb el PP, i la negociaren, entre d'altres, el PSOE i Jordi Pujol, que va enviar Joan Rigol a seure amb Zaplana (un pardal que volia fer-se ric amb la política i que possiblement ho haja aconseguit); també s'afegiren a la taula pacificadora personatges com l'ex-rector Ramon Laipredra i altres intel·lectuals oficials i orgànics valencians. Alguns vam escriure (on ens deixaven, perquè la pacificació havia de comportar renúncies i no volien mosques colloneres que les assenyalaren) que no era possible pactar cap mena de pau si abans el PP, principal atidor i beneficiari polític de la crispació lingüística, no declarava una treva. Perquè en aquell moment, com més es negociava la pau, més llenya tirava el PP al foc de la batalla: un dia era la persecució a les aules dels termes català i País Valencià, un altre dia menyspreaven Enric Valor, un altre Ovidi Montllor, i etcètera. El llistat és llarg, com va posar sobre el paper, negre sobre blanc, *L'informe sobre la llengua i els escriptors al País Valencià*, publicat l'any 2002 per l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. En aquest estat de bombardeig continuat s'havia negociat la "pau lingüística" amb el PP. I de resultes d'aquella "pau", aqueixa Acadèmia Valenciana de la Llengua que acaba d'aprovar una gramàtica normativa valenciana (cosa que cal agrair-li perquè abans tothom escrivia en català i això no podia ser; ara, per fi, qui voldrà podrà escriure en genuí valencià. Els altres podem seguir escrivint, com fins ara, en català, si més no mentre no comporte pena de multa i presó).

A les hores d'avui, malgrat aquesta Acadèmia Valenciana de la Llengua, singular i caríssima, fruit d'aquell pacte de renúncies i rebaixes amb el sacre Zaplana, la pau lingüística encara no és una realitat. Fet i fet, el paisatge social, cultural i polític valencià continua sent bombardejat sense parar per l'artilleria del PP, i ara més que mai atès que li ha eixit competència energúmena amb la Coalición Valenciana del falangista Sentandreu. El PP continua negant i perseguint la unitat del català, tot i les nou sentències judicials que l'han contradit, i cobrint-se de glòria (per no dir de merda), amb la penúltima que ha perpetrat: prohibir que el grup de teatre Dagoll Dagoll represente al Teatre Principal la seua obra *Mar i Cel* en català.

Aleshores, si el PP no ha renunciat mai a seguir usant la llengua dels valencians com a qüestió de conflicte, cal preguntar-se quina pau lingüística van negociar i pactar els qui la negociaren i pactaren. Si en ponderem els resultats, ens adonarem que aquella "pau" només ha aconseguit trencar una unitat entre els usuaris lleials a la llengua que fins aleshores, mal que mal, es mantenia. Aquella "pau", com en totes les guerres, ha tingut vencedors i vençuts. I també còmplices. Còmplices que llavors no donaren explicacions de res, ni ara han assumit el fracàs evident d'aquella "pau" que firmaren. Més i tot, encara reben tractaments honorífics.

L'AVANÇ, núm. 93

EN ROBA DE BATALLA, 9 de desembre de 2005

L'esperpent i la dignitat

A espaiet i bo... N'hi hauria per baquejar-se de riure amb els sainets de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua si no fóra pel mal que ens fa.

Després de tota la febra que han donat d'ençà del "pacte lingüístic", renunciant a tot i posant mordasses als dissidents per fer-li-ho bo al PP, ara va i el PP diu que passa per damunt de l'autoritat de l'AVL, que pensa continuar subvencionant les entitats del "secessionisme clàssic": Lo Rat Penat, Real Academia de Cultura Valenciana de Lladró i etcètera. Molts milers d'euros de diners públics desbalafiats perquè aquesta tropa de trapatroles no se'n passen a les files de la nova Falange de García Sentandreu. En vulgar i genuí "valencià" de la Costera, hom se n'exclamaria: «Pa' cagâ-se i no torcâ-se!».

Però, alerta, que el sainet no s'ha acabat. L'AVL i els partits que li donen suport (que són pràcticament tots, val a dir-ho) exigeixen al PP que no done un sol euro a aquestes societats del secessionisme "de tota vida", i aquestes societats s'han afanyat a acusar-los de "feixistes". Xe, quin desficaci! El món al revés: els feixistes "de tota vida", la major part dels qual encara guarden amb devoció el carnet de la Falange Española, acusant uns altres de "feixistes". Cada dia, carnestoltes.

Ara que trac a esment allò d'aquell "pacte lingüístic", mantàfula prèvia a la creació de l'AVL, vull recordar quan el Consell Valencià de Cultura feia audències per escoltar les associacions i entitats del País Valencià, amb l'objectiu d'elaborar l'informe que els havien encomanat a fi

de trobar el camí que havia de tancar el conflicte lingüístic valencià. La majoria de les que foren convidades a dir-hi la seua ho havien estat a proposta dels partits polítics que participaven en la martingala. L'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, entitat que agrupa vora un miler d'escriptors i escriptores en català, més d'un centenar del quals residents al País Valencià, no va ser convidada per exposar-hi el seu punt de vista. Però malgrat l'intent d'exclusió va presentar al Consell Valencià de Cultura, per iniciativa pròpia, quina era la seua posició en el conflicte. Està clar, doncs, que en aquell pacte de renúncies, els escriptors i escriptores en llengua catalana del País Valencià hi féiem nosa. Els partits "progressistes" que hi tenien mà, bandejaren l'AELC, i els factòtums que formaven part de la conxorxa s'avingueren a aquesta miserable exclusió. Alguns fins i tot anaren més lluny. Josep Palomero, avui vicepresident de l'AVL i aleshores Secretari de Cultura i Política Lingüística del PSOE (PSPV RIP) de la *Comunidad Valenciana* (en l'oposició), s'escarrassava a crear una associació d'escriptors bilingüe (castellà i valencià). Va intentar convèncer alguns membres de l'AELC de passar-se a la nova entitat que ell impulsava amb l'argument que com era valenciana rebria més subvencions. Afortunadament, Palomero no va fer gens de clientela i el seu intent de dinamitar l'AELC al País Valencià no va reeixir. Potser tornarà a intentar-ho aviat.

Exclusions, marginacions, mordasses... Així s'ha forjat el famós "pacte lingüístic" i el naixement de la seua filla major, l'AVL. Tot plegat per a fer-li el cul gros al PP. I ara el PP els caga la cara. Quin esperpent. Potser seria el moment que els partits "progressistes" que donen suport a l'AVL i els membres d'aquesta qüestionable entitat, almenys els que encara conserven un bri de vergonya, feren un pensament de dignitat. El pensament de dignitat seria abandonar l'AVL i tornar al solc antic de la

unitat. Sobretot ara que ja saben per experiència que pactar amb el PP és llavar-li el cap a un tinyós.

EN ROBA DE BATALLA, 9 de desembre de 2005

El PP de les Illes i l'AVL

A continuació reproduiré un fragment de la notícia publicada pel periòdic AVUI el dia 4 de gener de 2004, amb aquest titular: *L'executiu balear potenciarà les variants dialectals en detriment de la difusió de la llengua estàndard.*

«El Govern Balear també va aprovar la revisió de les funcions de l'Institut d'Estudis Baleàrics, mesura que comportarà la creació d'un departament de filologia que es dedicarà únicament a l'estudi de les varietats dialectals del català a les Balears amb l'edició de textos i material didàctic. Fiol va defensar el mallorquí, menorquí i eivissenc com un dels principals patrimonis culturals i va avançar la possibilitat de subvencionar l'edició de llibres de text que recullin vocabulari dialectal.

Aquestes mesures ja van provocar les primeres reaccions de protesta. El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament de les Illes les va qualificar de "segregació lingüística". El seu portaveu, Gabriel Caldentey, va considerar que aplicar els criteris del mercat a l'ensenyament constitueix una frivolitat. Sobre la potenciació de les varietats dialectals, Caldentey va dir que la mesura és equivalent a editar llibres en andalus o madrileny per potenciar aquests dialectes. El representant sindical va titllar-la d'"inconcebible" perquè "el que és normal és potenciar la llengua estàndard".

Per la seva part, el departament de filologia catalana i lingüística general de la Universitat de les Illes Balears va mostrar la

seva preocupació perquè "les reiterades manifestacions confusionàries entorn de les modalitats lingüístiques del català a les Balears estan en la línia de dificultar el procés de normalització". L'Obra Cultural Balear, a través del seu president en funcions, Joan Gelabert, va destacar que defensen el model comú i va explicar que en els cursos de primària ja s'ensenyen les modalitats i gradualment s'introdueix la llengua estàndard.

La intenció del govern Matas de donar capacitat normativa a l'Institut d'Estudis Baleàrics era portar a les Illes el model del secessionisme a la valenciana, és a dir, copiar l'estratègia d'Eduardo Zaplana amb la creació i finalitats de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Fixem-nos que l'article 3 [la Llei de Creació de l'AVL](#) diu:

«L'Acadèmia Valenciana de la Llengua és la institució que té per funció determinar i elaborar, en el seu cas, la normativa lingüística de l'idioma valencià. Així com, vetlar pel valencià partint de la tradició lexicogràfica, literària, i la realitat genuïna valenciana, així com, la normativització consolidada, a partir de les denominades Normes de Castelló».

El PP de Matas no negava la catalanitat de la llengua, i els negociadors, aplaudidors i beneficiats de l'AVL afirmen aquesta unitat, si voleu, fent esment de les Normes de Castelló. La finalitat de totes dues entitats és idèntica: potenciar les particularitats per afeblir l'estàndard. Però com va respondre en Gabriel Caldentey «el que és normal és potenciar la llengua estàndard».

És ben curiós i sorprenent que mentre al País Valencià l'AVL ha rebut suports incondicionals de gairebé tothom, a les Illes una iniciativa idèntica va ser contestada per "secessionista". De fet, el govern Matas va haver de recular en la seua intenció i va reconvertir l'Institut d'Estudis

Baleàrics en la versió autonòmica de l'[Institut Ramon Llull](#) *per a la projecció exterior de la llengua i la cultura catalanes* [sic]. Avui, però, l'IRL s'ha autonomitzat i s'ha fet un embolic amb la cultura catalana, a benefici, és clar, de l'espanyola.

Ens pensàvem que el PP de les Illes havia deixat de costat aquella perillosa intenció d'imitar l'AVL. La secessió, doncs, només l'havíem de patir els valencians. Però els resultats fragmentadors que s'han assolit al País Valencià han fet que Matas s'hi repense. L'AVL és tan bona idea per a desmembrar el català que cal insistir-hi. I així la setmana passada el periodista Miquel Payeras posava aquest titular a [El Temps](#) (1124): *Perill secessionista a les Illes*. La notícia diu que un comitè d'experts ha assessorat el Govern i els grups parlamentaris per a la reforma de l'Estatut de les Illes Balears, i en el capítol dedicat a la llengua aquests experts recomanen que en l'Estatut «s'hi afegixi el nom de les quatre modalitats insulars –formenterenc, menorquí, eivissenc i mallorquí– com a objecte d'especial preservació». La proposta provenia de l'"experta" per designació del PP, una tal Pilar Ferrer, que la va defensar. Des del PSM, el seu portaveu, Pere Sampol, ha contestat aquesta possibilitat dient que seria «ficar la primera falca que permetria identificar la part –cada modalitat– amb rang igual al tot –el català–, amb la qual cosa estaria servida la secessió lingüística».

A les Illes, a l'altra banda del PP tothom té clara la unitat del català i quin són els perills que l'amenacen. Tot i que Sampol hi afegix una més que raonable sospita: «Esperam que el PSOE tingui la mateixa opinió i actitud». Fa bé Sampol de no refiar-se del PSOE.

Al País Valencià, ja ho veieu, gairebé tothom aplaudeix l'AVL. Contrasantits i contradiccions. Però per a contradicció grossa la que han palesat el [BNV](#), [EUPV](#) i la plataforma [Valencians pel Canvi](#) quan han

blasmat l'Estatut valencià pactat entre PP i PSOE per incloure-hi el terme «idioma valencià», i afirmen, unànimement, la intenció secessionista de la nova denominació estatutària. Però com hem vist a l'article 3 de la Llei de Creació de l'AVL, aquesta «té per funció determinar y elaborar, en el seu cas, la normativa lingüística de l'idioma valencià»

Els espanyols tanquen el cercle que havien iniciat i, per contra, alguns "dels nostres" encara no saben on els cau la càrrega. Per a ser coherents, el BNV i EUPV, i també la plataforma Valencians pel Canvi, haurien de replantejar-se l'actual suport a l'AVL. Si no volen «idioma valencià» a l'Estatut per secessionista, ¿per què no han denunciat la funció secessionista de l'AVL com a ens normatiu de l'«idioma valencià»?.

EN ROBA DE BATALLA, 2 de gener de 2006

L'AVL i la llengua dels mitjans de comunicació

Demà divendres, [l'Acadèmia Valenciana de la Llengua inaugura una jornada dirigida als professionals dels mitjans de comunicació del País Valencià](#) (de la Comunitat Valenciana, que diuen ells). Criden poderosament l'atenció tant les presències que hi prenen part, com les clamoroses absències. Amb tot, els noms i les procedències professionals aclareixen prou les intencions de l'AVL i el seu cercle d'amistats político-lingüístiques.

Hi ha una taula redona «on es tractarà les perspectives d'ús del valencià en el diaris, participarà Pedro Muelas, director de Levante; Pedro Ortiz, director de Las Provincias; José Luis Valencia, director de Mediterráneo, i Josep Mª Perea, director del Club Información». Com podeu comprovar-hi, tots aquests professionals i els seus mitjans tenen una contrastada trajectòria com a mitjans de comunicació en "valencià", per tant estan en condicions de poder oferir una visió objectiva del present i del futur de la nostra llengua (volen donar a conèixer el futur del nap i conviden a parlar-ne els cultivadors de xufa. Arre, gos!, que se'n diu). Dubte que cap d'aquests quatre professionals haja escrit mai una sola línia en català, ni tant sols en "valencià" de l'AVL o paregut. Qui sap si potser s'hi haja estrenat el director del Club Información, si parem esment que li diuen Josep. De més a més, em sembla que solament el periòdic Levante publica regularment una pàgina en "valencià", El Dau, amb notícies passades pel traductor SALT.

Diu la propaganda de la jornada que «en la segona taula redona, moderada per l'acadèmic Artur Ahuir, s'analitzaran els criteris i les perspectives de l'ús de la llengua en les publicacions periòdiques escrites en valencià. Hi prendran part el director d'El Punt, Ezequiel Castellano; Felip Bens, en representació de Lletraferit, i Emili Marín, director de la revista Saó». Lletraferit és una publicació del món secessionista -blavera, doncs-, de l'entorn del qual prové l'acadèmic moderador Artur Ahuir. La revista Saó ha donat suport a l'AVL, com també ho ha fet el periòdic El Punt, que ha rebut les més importants subvencions de l'AVL, i que [practica uns criteris lingüístics discutibles](#), com ara adaptar al "valencià" els articles d'opinió escrits per autors que fan servir el català oriental.

Sobta l'absència d'un mitjà de comunicació amb una trajectòria tan consolidada –i al meu parer exemplar en el tractament de la llengua des d'una perspectiva unitària i alhora plural– com és El Temps. Cal pensar, doncs, que el criteri de selecció ha estat més polític que no professional; és a dir, el criteri que assenyala afectes i desafectes. O si voleu: entre mitjans còmplices amb la finalitat de l'AVL i mitjans crítics.

En fi, aquesta jornada constata allò que ja sabem: quina és la idiosincràsia de l'AVL atès el seu origen (polític), la composició (política) i els objectius (polítics) que persegueix. I que pagant sant Pere canta, o escriu al dictat.

EN ROBA DE BATALLA, 9 de gener de 2006

Guanye qui guanye: blaveró!

Per favor, que ningú no truque a la meua porta com un testimoni de Jehová qualsevol per explicar-me que el futur feliç del País Valencià passa per dur el PSOE a la Generalitat Valenciana. Que ningú no em demane ser còmplice d'una barbaritat així. Les declaracions d'Antoni Such, portaveu adjunt del PSOE, que avui recull el periòdic [Levante](#), són de puta pena, tanmateix aclaridores:

«Sobre el anuncio de Pla de sustituir la expresión «idioma valenciano» por «valenciano», Such negó que esta decisión «signifique que estemos apostando por la unidad de la lengua» dentro de la reforma estatutaria y acusó de «mala fe y engañar a quienes así lo interpretan». Para el socialista esta modificación, «es volver al Estatuto vigente de 1982» y por tanto desmintió «un giro catalanista», en referencia a las acusaciones de González Pons, y apuntó que si Pons «hace esa afirmación es porque cree que el actual Estatuto es catalanista».

EN ROBA DE BATALLA, 22 de gener de 2006

El nou secessionisme

El nou secessionisme. *Article publicat l'any 2002.*

La unitat del català no és una qüestió *solament* normativa. La unitat del català està determinada per altres dos elements indestruïbles: el nom i el mercat, els quals conformen la consciència unitària de l'idioma comú. El nom és català i el mercat abasta la totalitat dels Països Catalans.

Ja ho va advertir Joan Fuster que la destrucció d'una llengua no es planifica des de les casernes, sinó des dels despatxos de les universitats i dels partits polítics (espanyols i espanyolitzants per acció, omisió o col.laboració). La UCD i els reductes franquistes crearen l'anomenat conflicte lingüístic durant la transició. No hi van faltar diners per fomentar els grups secessionistes, inclosos els violents, i per atirar el conflicte a través dels mitjans de comunicació. Tanmateix, l'oposició compacta de la Universitat, del món docent i intel.lectual del País Valencià, aïllaren el secessionisme a allò que era: expressió furibunda de la burrera, de la intolerància. Per més diners que hi posaren, per més premsa que compraren, el secessionisme primari no aconseguia el seu propòsit, ja que la seua acció provocava una reacció d'unitat. El PP se n'ha adonat, i si bé no ha desassistit els grups secessionistes originaris, ha canviat l'estratègia i, val a dir-ho, ha reeixit.

Per això s'ha inventat l'anomenat "pacte lingüístic", que ha estat el fonament per a la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Un

cavall de Troia que una part del món universitari, docent, editorial i polític s'ha afanyat a entrar-se dins la casa unitària, amb un resultat previsible: la unitat del català s'esquerda. Salvem el "valencià", però ocultem el català: aquesta és la consigna. Que és com dir: salvem els mobles encara que la casa comuna s'assole. L'AVL no s'ha creat perquè esdevinga un inútil pessebre d'estómacs agraïts i inoperants. Molts creuen que amb ella s'aconseguirà la "pau lingüística" i que a partir d'ara el "valencià" tindrà accents i serà "normatiu". Sí que ho serà, de normatiu, però d'una norma que no serà comuna, sinó específica (i, ai, diferenciada) per al País Valencià. Alguns s'atreveixen a dir, fins i tot, que tindrem per fi un estàndard per a ús dels valencians. Com si fins ara els llibres de text, la premsa i la literatura s'hagueren escrit a colps d'intuïció i de caprici. Negar l'existència d'una norma ja consolidada per beneir l'acció normativitzadora de l'AVL mostra el nivell de defecció a què s'ha arribat. El nou secessionisme no nega, doncs, la unitat de llengua, però la redueix al fet de compartir una gramàtica semblant i prou. Per això darrerament s'han sentit moltes opinions favorables a la potenciació del terme "valencià", les quals, sense negar la unitat de l'idioma, advoquen per guardar-ne la catalanitat en l'armari alhora que abonen la parcel·lació del mercat literari català.

El nou secessionisme està en marxa. I aquesta vegada té altres arguments i nous còmplices.

EN ROBA DE BATALLA, 2 de març de 2006

L'Instituto Cervantes dóna suport a la secessió lingüística

El titular del periòdic Levante destaca en la seua edició d'avui que «[El traductor del Instituto Cervantes incorpora el valenciano](#)». I la notícia diu açò:

«El traductor automático del Instituto Cervantes, <http://oesi.cervantes.es/traduccion.jsp>, ha incluido el valenciano entre los servicios que presta, gracias a un enlace al traductor al valenciano de la Generalitat, informaron fuentes de la citada institución. A la traducción de textos, archivos de texto y páginas web, del español a catalán, francés, inglés y portugués, y viceversa, que ofrece el Instituto Cervantes, ahora se suma la traducción al valenciano. Los usuarios pueden utilizar de forma gratuita el programa Salt 3.0., un traductor y corrector del valenciano que pueden descargarse desde la página de Internet de la Conselleria de Cultura, Educación y Deportes de la Generalitat. Este es uno de los acuerdos contemplados en el convenio de colaboración entre el director del Instituto Cervantes, César Antonio Molina, y la presidenta de la Acadèmia Valenciana de la Llengua, Ascensió Figueres».

Pregunte: ¿Si el [servei de traducció automàtica de l'Instituto Cervantes](#) ja ofereix l'opció del català, per què s'hi ha afegit la versió valenciana? Si els avaladors i defensors de l'AVL s'omplin la boca de dir que aquest ens no fa secessionisme lingüístic, què fa la presidenta d'aquesta política institució embolicant la troca? Què s'aconsegueix en visualitzar català i valencià com a opcions distintes de traducció?

Tant hem portat el canteret a la font que a darreries romp (sentència popular valenciana).

EN ROBA DE BATALLA, 23 de març de 2006

Jurídicament diferents

Hem insistit ací en diverses ocasions que la llei creació de l'AVL ha provocat la diferenciació jurídica entre català i valencià. Moratinos ens ho va refregar pels morros, però tothom, fins i tot els culpables i els avaladors d'aquesta situació jurídica, van disparar contra Moratinos per no haver de fer la necessària autocrítica i assumir les pròpies responsabilitats. Avui el periòdic Levante-EMV porta una notícia amb aquest titular: *El Parlamento Europeo recibe una carta de protesta por no citar el valenciano*. I la notícia diu:

El presidente del Parlamento Europeo, Josep Borrell, se quejó ayer en Madrid del contenido de una carta enviada por la Delegación de la Comunidad Valenciana en Bruselas en la que se hizo una «protesta muy enérgica» a la Eurocámara por no citar al valenciano como lengua cooficial en España junto al catalán, euskera y gallego.

«Hemos recibido una carta de protesta muy enérgica del representante de la Comunidad Autónoma de Valencia ante el Parlamento Europeo, protestando de que en los documentos que utilizamos hablamos sólo de tres idiomas cuando deberíamos hablar de cuatro», explicó Borrell. El presidente, quien señaló su respeto por cada una de las lenguas cooficiales, añadió que habían contestado «adecuadamente». Borrell se refirió a la carta que la Delegación de la Comunidad en Bruselas envió el 19 de enero al secretario general del PE, Julian Priestsley, para solicitarle un informe sobre el uso de las lenguas cooficiales en la Eurocámara en el que este hacía referencia «a tres nuevas lenguas, si bien jurídicamente hay cuatro lenguas

autonómicas cooficiales al español».

Ho remarque: «Jurídicamente hay cuatro lenguas autonómicas cooficiales al español...».

EN ROBA DE BATALLA, 8 d'abril de 2006

Nou convidat al pessebre de l'AVL: Ricardo [sic] Bellveser

El PP i el PSOE –*tanto monta, monta tanto*– s'han tornat a posar d'acord per cobrir una vacant que hi havia al pessebre de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. A proposta del PP, i amb el vist-i-plau del PSOE, les Corts Valencianes han nomenat nou acadèmic l'escriptor Ricardo Bellveser. L'aportació d'aquest personatge a l'anomenat estatutàriament "idioma valencià" no va més enllà d'haver publicat alguna anècdota, com podreu comprovar més endavant. Però aquest dèficit, que vulnera la pròpia llei de creació de l'AVL, no li impedirà tenir un lloc al pessebre vitalici i cobrar la morterada de bitllets. Encara que tinc un dubte. Això diu la llei de creació de l'AVL: «Que les vacants que es puguen produir per renovació o altres motius siga per cooptació interna».

Aquesta és la notícia i el currículum del personatge que apareix a la web de l'AVL:

Ricardo Bellveser Icardo, llicenciat en Filologia Hispànica per la Universitat de València, ha sigut elegit hui per les Corts Valencianes nou membre de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua per a cobrir la vacant produïda després de la mort de l'acadèmic Vicent Gascón Pelegrí en desembre del 2004.

L'elecció de Ricardo Bellveser, en l'actualitat director de la Institució Alfons el Magnànim i membre del Consell Valencià de Cultura, ha obtingut setanta-un vots favorables, cap en contra i deu vots en blanc per part dels diputats dels diferents grups parlamentaris.

El nou acadèmic, nascut a València en 1948, és també llicenciat en Ciències de la Informació per la Universitat Complutense de Madrid, i en l'actualitat impartix la docència, com a professor titular de l'assignatura Crítica Literària, en la Facultat de Ciències Socials de la Universitat Cardenal Herrera.

Bellveser compta amb una reconeguda trajectoria professional dins dels mitjans de comunicació (en l'actualitat dirigeix el programa cultural de Punt 2 "Encontres") i també amb una extensa producció literària: poesia, assaig i antologies i novel·la. Entre els guardons rebuts cal destacar el de la Crítica Literària Valenciana en l'apartat de poesia (1996) i el Premi Ciutat de València "Vicente Gaos" de poesia (2003).

En valencià, el nou membre de l'AVL ha publicat "Tractat del Pet" del Pare Mulet (1990), l'edició de les Poesies Completes de Joan Miquel Romà (2004), el llibret de l'òpera contemporània "L'home de cotó-en-pel" (1974) i el poema simfònic "Castell de l'Olla" (2003).

Tinc un amic que fa anys, de jove, va escriure un poema a la *maédéu* del seu poble i un parell de versos satírics, sobre les eines del fer-ho i l'aroma les manxegues, en "idioma valencià". Li he aconsellat que envie el currículum als polítics que manifestessen l'AVL. Ha fet tants mèrits o més perquè li donen plaça en el pessebre que el Bellveser acabat de nomenar.

EN ROBA DE BATALLA, 7 de juny de 2006

Ni dignitat ni vergonya

11 de juny de 2006

Que l'AVL és un ens d'escassa solvència científica ja ho sabíem. Abans de la seua constitució i al llarg de la seua curta història n'ha donat proves a manta. Ja ho hem repetit ací a muntó de vegades que és una institució de quota política, i doncs s'hi accedeix per mèrits polítics i no lingüístics. La darrera incorporació a aquest pessebre, Ricardo Bellveser, ha tornat a deixar-ho ben clar. Tan clar com ho ha deixat també Isabel Escudero, del PSOE valencià, que ha justificat el suport a Bellveser «per elegància i responsabilitat». I encara ha aclarit més sobre l'essència i la substància de l'AVL quan ha manifestat, en declaracions a Europa Press: «...que la que ha cobert el periodista i filòleg és "una vacant que es cobreix per part del PP", per això ha sostingut que "evidentment, nosaltres no hem posat pegues i hem actuat amb elegància i amb molta responsabilitat, que és del que es tracta", ha agregat». I encara ha tingut la barra d'espolsar-se, la tal Escudero, que han donat suport a la proposta del PP «fonamentalment, per a vore si el tema de la llengua s'esgota pel seu compte, comencem tots a parlar-la i abandonem les altres lluites que no interessen a ningú». Arregos!!! El mort li diu al degollat... És tan difícil sentir un polític del PSOE expressar-se en "valencià" –que diuen ells– com a un del PP. Fins i tot Paquito Quatre Barres, o siga Francesc Signes, alcalde perpetu de l'Alcúdia (de la Ribera), i responsable de medi ambient del PSOE, tots els articles que publica són en "elegant" castellà d'Albacete.

Tot i amb això, he esperat (digueu-me il·lús) una reacció dels partits que donen suport l'AVL (EUPV i BNV) contra aquesta incorporació, més i

tot si tenim en compte que l'endemà de ser elegit el tal Bellveser actuava en un acte del PP en què lloava les glòries imperials de l'idioma espanyol. Quina gràcia, aquesta acadèmia del valencià: el que va deixar la vacant (per mort) era militar dels qui s'apuntaren al colp d'estat criminal de Franco i companyia, i aquest d'ara apareix sovint fartant per les menjadores del PP.

També he esperat (i torneu a dir-me il·lús) una reacció de dignitat per part dels acadèmics "il·lustrats" (Hauf, Ros, Messeguer, Ferrando, Pérez Saldanya i etcètera) deplorant el nomenament de Bellveser. D'una banda perquè de la llengua de la que és acadèmic no en té ni punyetera idea, i damunt la menysprea, i d'una altra perquè aquest nou acadèmic ja hauria d'haver estat proposat per cooptació per la pròpia AVL. Però no han dit ni pruna. Dignitat? No en tenen. Vergonya? Ni la coneixen. Estic convençut que l'hauran acollit amb els braços oberts i li hauran organitzat una festa de benvinguda. *¡Bienvenido al Chollo, Bellveser!*

El que més em dol és el reconeixement que rep l'AVL, per acció o desídia, de la majoria d'editors i escriptors del País Valencià. I d'entitats com Escola Valenciana, que fins i tot incorpora acadèmics del cantó més secessionista als jurats del premi Sambori.

EN ROBA DE BATALLA, 11 de juny de 2006

Lletres valencianes per l'adreçadora

La normativa diferenciadora de l'Acadèmica Valenciana de la Llengua de Bellveser i companyia va consolidant-se de mica en mica. El darrer número de la revista *Lletres Valencianes* ja ha passat per l'adreçadora. Tots els articles els han pentinat a la manera de l'AVL. No sé si ho han fet amb el coneixement i consentiment dels autors (Juli Capilla, Manel Rodríguez Castelló, Pau Caparrós, Felip Tobar, Josep Iborra, etc). O potser com, per ara, les "adaptacions" són mínimes, a tothom li ha semblat bé.

Digueu-me maniós, doncs. Si voleu, paranoic. Però em sembla que d'aquest color els gallecs tenen una mortalla.

EN ROBA DE BATALLA, 24 de juny de 2006

Secessionistes il·lustrats

Les crítiques que solc fer en aquest blog contra l'AVL solen caure malament entre cert sector proper al BNV que n'exalta les bondats, com ara [Enric Gil](#) (*Un missatge radicalment distint sobre la realitat valenciana per a catalans mal informats* [sic]) i [Vent de Cabylia](#). Així, l'enllaç que vaig posar al blog d'en Gabriel Bibiloni perquè hi llegíreu [Una història certa i tràgica](#) –però sobretot, és clar, l'article d'en Bibiloni–, els ha remogut els esfinters.

El darrer argument que han fet servir per justificat l'existència de l'AVL és que havia de servir «per a desactivar el secessionisme». Aguarda't! Com ha de fer-ho? ¿Potser assumint l'AVL i els seus incondicionals la dèria segregacionista ara en mans de giners, lladrons, sentandreus i companyia i substituir-los? De fet, en els argumentaris d'aquests «secessionistes il·lustrats» trobem sempre l'explícita confessió d'incomoditat a coincidir en un projecte comú amb els catalans, i no en l'àmbit de la política, cosa que seria acceptable, perquè en política cadascú és lliure de triar els seus horitzons, sinó en el mateix àmbit lingüístic. La unitat de la llengua és per a ells acceptar l'origen diguem-ne comú, però divergir en tota la resta. I tot amb la idea, segons ells, de desactivar el secessionisme.

Tanmateix, amb els anys que fa que tenim entre nosaltres l'AVL, el PP no ha parat de subvencionar milionàriament Lo Rat Penat, la RACV i altres grups d'idèntica filiació ultradretana i anticatalanista (valga la redundància). De fet, el PP no accepta sovint els dictàmens de l'AVL; te'n

diré més: el PP ni tant sols fa servir la seua normativa perquè la llengua pròpia, i única del PP, és l'espanyol. Potser els defensors de les bondats de l'AVL sabran quins són els mèrits de Ricardo Bellveser i d'altres que mengen en el pessebre d'aquesta generosa institució. Recordarem, de més a més, que Bellveser va ser proposat pel PP i nomenat amb els seus vots i els del PSOE, i amb la incomprendible abstenció d'EUPV. Vull dir: si l'AVL havia de servir per desactivar el secessionisme i el secessionime -el clàssic- continua sent alimentat econòmicament pel PP i està més fresc que una cama-roja, pregunte als defensors de l'AVL si no tenen la sensació d'estar llavant-li el cap a un tinyós.

No. No tenen aquesta sensació perquè coincideixen amb el secessionisme dels giners i sentandreus en la mateixa fòbia contra tot el que siga unitat amb els catalans, però que en ell pren la forma d'aïllacionisme. Al capdavant, la intenció és la mateixa: fer camins separats, des de l'aïllacionisme particularista o des de la negació virulenta de la unitat... *para ofrendar nuevas glorias a España*.

En aquest blog s'han posat sobre la taula algunes qüestions que aquests secessionistes il·lustrats no han volgut contestar mai. Per exemple, seria bo que explicaren la profunda divergència d'opinió amb els illencs. Com sabreu, perquè ací ho hem referit en diverses ocasions, el govern de Matas va intentar convertir [l'Institut d'Estudis Balearics en una institució normativa](#), a *imagen y semejanza* de l'AVL. Quan el conseller Fiol va explicar el propòsit, la Universitat, l'OCB, el PSM i fins i tot el PSOE de les Illes qualificaren la idea de secessionista.

Així doncs, gils i cabylies, podríeu explicar com és possible que l'original (l'AVL) siga un caramull de bondats, fins i tot ha de servir per a desactivar el secessionisme, i en canvi el mateix projecte a les Illes haja estat rebutjat, taxativament i unànimement, per considerar-lo secessionista?

Quin sentit té fer diccionaris (com el de termes jurídics), o aquest altre ortogràfic i de pronúncia –magna obra–, la majoria de les paraules del qual ja formen part d’altres diccionaris unitaristes i normatius.

Com valoreu la censura que s’ha aplicat a la revista Lletres Valencianes? Per què no s’ha respectat l’opció de cada col·laborador? Si no acceptem la normativa diferenciada de l’AVL, és clar que no podem col·laborar en publicacions oficials, o que reben subvencions oficials, fins i tot aviat no ens podem presentar a beques o premis literaris al País Valencià si no som conscients que haurém d’escriure l’obra en la normativa diferenciada de l’AVL. Perquè allò que s’ha començat, caldrà continuar-ho i acabar-ho. Diu vent de Cabylia: «...no es pot arribar a una *veritable* galleguització mentre no es renunciï a les normes ortogràfiques comunes». Ja hi heu renunciat, doncs.

I seguint amb la galleguització, reiteraré ací [la síntesi de Valentim Rodrigues Fagim](#):

«Afirmava Pieter Behaeghel, um integracionista flamengo, em 1844 que até a independência de Holanda no XVI (mentres Flandres ficava dentro do Império espanhol), a velha língua fora uma possessão comum de flamengos e holandeses e que os flamengos o que deviam fazer agora era reclamar a sua posse depois de vários séculos de negligência. A língua portuguesa –além da sua continuadora- é essencialmente a mesma língua que a medieval com as suas lógicas regularizações e posteriores influências como a língua do Cid é a essencialmente a mesma língua que o castelhano actual. Não é um produto made in Lisbon. De ser assim palavras como [lenho, espelho, vou, leite, mais, chover, formula, Rosa, isso] deveriam ser transcritas lanhu, ixpalhu, vô, laite, maix, xover, formla, Roza, iço e se outro tanto fizeram os brasileiros (como já faz o galego oficial), onde existe uma única língua existiriam, no

mínimo três línguas (a ideia pode ser copiada por mais variantes: galego-asturiano, portunhol ou açorense, por exemplo). O problema, realmente, é que o debate e as decisões não estão em mãos dos galegos. Naqueles lugares onde a identidade da língua depende basicamente dos movimentos sociais que se importam com ela, Quebeque, Puerto Rico, Vale de Aosta, Moldávia actual, Flandres, Tirol do sul... o integracionismo é o comportamento dominante. Naqueloutros onde não é assim, e Valência é o paradigma junto à Galiza, o destino da língua fica baixo a direcção dos seus verdugos”.»

Amb tot, és evident que la batalla l’he guanyada vosaltres, els secesionistes il·lustrats. L’AVL és acceptada majoritàriament, tant pels partits espanyols que la pactaren (PP-PSOE) com pels que no la pactaren però l’han assumida com a mal menor o com a solució (EUPV-BNV). A banda d’aquest fractirador i uns pocs més, poca crítica hi ha hagut contra l’AVL. I encara que el seu crèdit siga més aviat pobre, a banda de la política també una majoria d’entitats cíviques i culturals han admès la seua existència, tot i que no sé si alhora les seues conseqüències. Per tant, no us amoïneu que la partida és vostra. I les conseqüències també, és clar.

El que més el dol d’aquesta situació és que al Principat la conseqüència d’aquest pacte haja estat ignorar encara més els escriptors valencians. No debades en el pacte per l’AVL hi van haver negociadors del govern de la Generalitat com ara l’aleshores president Pujol. Les secessions s’han de fer ben fetes, i als qui no voldrem donar-nos per assabentats, la realitat se’ns farà evident dia a dia.

Perquè una llengua és una si només té una normativa. Dues normatives, produïran la consciència de dues llengües. Perquè la unitat és la consciència i –compte!– el mercat. I remate aquesta paràgraf: l’exili de vençut és més digne que el col·laboracionisme.

I si alguns no volem parlar clar –i català– és perquè no teniu coratge i us estimeu més viure entre paràfrasis, circumloquis i esparadraps: «*El problema rau en què l'AVL no pot manifestar-se clarament fins que els elements secessionistes perden totalment la seua força. L'AVL no pot dir "normativitzem el català parlat al País Valencià" ni adreçar-se a l'IEC per realitzar un estàndard comú perquè deixaria de complir l'objectiu per al qual va estar creada: desactivar el secessionisme*» (Vent de Cabylia).

En quin moment de la història futura –si és que en tindrem, de futur– del País Valencià podrem dir les coses pel seu nom? ¿Qui serà qui haurà de dir: ara és el moment de llevar-li als valencians la bena dels ulls perquè ja estan preparats per a conèixer la veritat? Som els valencians deficients mentals que no podem entendre les coses?

EN ROBA DE BATALLA, 30 de juliol de 2006

Dispareu contra l'AVL

Setmanes arrere alguns col·laboradors de la revista Lletres Valencianes, que publica la Generalitat Valenciana, denunciaren que els seus escrits havien estat “corregits”. Alguns d'aquests col·laboradors acusaren la Generalitat de “censurar”. Aquests dies, [el periòdic Levante ha publicat un article firmat per alguns d'aquests col·laboradors](#) que denunciem de nou aquell acte arbitrari, sobretot perquè aviat eixirà publicat un nou exemplar de la revista que inclourà articles que foren enviats abans de la polèmica i preveuen que també patiran el *cepillado*, que diria el Guerra. Dic jo que haurien pogut reclamar que els tornaren els articles si no havien de publicar-se d'acord amb la normativa amb què havien estat escrits originalment. Potser els han reclamat i els responsables de la revista els han fet el cas del porc. Era de preveure una actuació així. I si algú no se l'esperava és perquè no és d'aquest món i ha vingut a festes.

Amb tot, a l'article de denuncia dels autors afectats per la “censura” trobe a faltar més contundència contra l'AVL. Al capdavant se'ls ha aplicat la seua normativa. Potser no han recordat la faula de la granota i l'escorpí, en la que aquest clava el fiçó mortal a la granota que l'ajudava a travessar el riu i se n'excusa apel·lant a la seua inevitable naturalesa d'animal verinós. Vull dir: el PP els “esmena” l'article amb la normativa de l'AVL, ja que aquesta normativa s'ha aprovat per ser acomplida. Per a què us pensàveu que serveix l'AVL i per què hi paguen uns salaris tan milionaris? Tot i amb això, als qui hem advertit en el desert contra l'AVL i les seues funestes conseqüències no se'ns alegra el caràcter quan passen aquestes

coses. De fet, se'ns queda cara de Cassandra: aquella fetillera que fou condemnada pels déus grecs a dir coses que s'esdevindran i no ser creguda mai. I disculpeu-me l'arrogància de la comparació.

No em puc estar de recuperar un paràgraf de l'article que vaig publicar al número 40 de la revista Llengua Nacional, en la tardor del 2002. El títol i el subtítol de l'article diuen així:

LA PARCEL·LACIÓ DE LA LLENGUA.

El nou secessionisme no nega la unitat del català, però propugna la parcel·lació de la llengua en taifes autonòmiques.

I el paràgraf que vull recuperar diu açò:

«Dies després de l'aprovació per part del Consell valencià de la normativa "oficial" de l'AVL, els titulars de premsa gosaren proclamar la fi del secessionisme lingüístic. A partir d'ara –afirmaren–, la Generalitat Valenciana no podrà continuar subvencionant les entitats que usen normatives distintes de l'aprovada per l'AVL. No els va passar pel cap, però, que aquest decret també afectarà els qui, des de la lleialtat a la catalanitat del "valencià", s'atreviran –ens atrevirem– a continuar usant opcions lèxiques alternatives a les "reconegudes i autoritzades" (aquest, servei, desenvolupament, càstig...)».

Em pose al costat dels qui han patit la censura. Però els dic: el PP és culpable, sí; però també l'AVL. Si no es denuncien les conseqüències de la seua existència, la queixa és inútil.

L'AVANÇ.
EN ROBA DE BATALLA, 19 d'octubre de 2006

El monstre de l'AVL

Avui, l'estimada i admirada Isabel-Clara Simó dedica el seu article "De fil de vint" a l'Acadèmia Valenciana de Llengua: *Crear un monstre*. A l'article hi ha, però, una errada. Diu: «Doncs el govern del PP va haver de posar lingüistes a l'Acadèmia, perquè, si no, no colava com a Acadèmia. I ara en reneguen perquè diuen que els ha sortit un monstre. Tant és així que han agafat l'excel·lent revista *Lletres Valencianes*, que depèn de la direcció general del Llibre, i l'han feta redactar en el valencià de les cavernes, que la seva mateixa Acadèmia havia condemnat».

No, els "correctors" dels articles de la revista no han fet servir el «valencià de les cavernes, que la mateixa Acadèmia havia condemnat», sinó que han aplicat la normativa pròpia de l'AVL. Que no deixa de ser també un «valencià secessionista» o «de les cavernes». Però és important aclarir el paper que fa l'AVL, que no és altre que consolidar una via secessionista més efectiva, ja que compta amb el suport –entusiàstic o aconformat– de la majoria de partits polítics, i d'un bon nombre de col·lectius culturals, editorials, escriptors...

EN ROBA DE BATALLA, 26 d'octubre de 2006

Presència valenciana a Frankfurt

¿Quantes obres d'escriptors i escriptores del País Valencià seran traduïdes a altres llengües aprofitant l'aparador de la Fira del Llibre Frankfurt? Hi ha voluntat per part de les editorials, especialment de les valencianes, de vendre-hi literatura en català d'autors valencians?

La quantitat d'autors valencians que participarà en els actes oficials de Frankfurt sí que la sabem. N'hi ha pocs, ben pocs. I encara caldrà donar les gràcies, atès que hi van convidats ben bé per “caritat” (que no per solidaritat –i per normalitat!–, del contrari n'hi anirien més).

L'administració pública valenciana –vull dir, la Conselleria de Cultura [sic]– no ha posat ni voluntat ni diners perquè la literatura valenciana viatge a Frankfurt i s'hi done a conèixer. L'Acadèmia Valenciana de la Llengua –sí, aqueixa que en el seu patracol fundacional diu que s'encarrega de *limpiar, fijar y dar esplendor* al «valencià, idioma històric i propi de la Comunitat Valenciana, que forma part del sistema lingüístic que els corresponents Estatuts d'autonomia dels territoris hispànics de l'antiga Corona d'Aragó reconeixen com a llengua pròpia»– no ha dit ni huec en aquest afer, no hem sentit a cap ni un dels seus acadèmics “unitaristes” mostrant pit i denunciant-ne l'exclusió.

Tampoc no s'han escoltat gaires crítiques de l'oposició “compromesa”. Potser perquè el nacionalisme “valencianista”, a més de defensar a tota ultrança el paper de l'AVL, tem els efectes electorals de

reclamar la presència valenciana en un esdeveniment per a la literatura i la cultura catalanes: Català? Ni la Vichy!

A gos flac tot són puces.

EN ROBA DE BATALLA, 23 d'agost de 2007

La victòria del secessionisme

El pitjor enemic l'hem tingut dins de casa. Deien que defensaven la unitat de la llengua i, posats al nostre costat, també assenyalaven els blaveros com a secessionistes. Però al final han estat ells els qui han consumat la secessió. Pacte rere pacte fins a la divisió final. No importava que Moratinos proclamara que legalment valencià i català eren llengües diferenciades: en comptes de prendre'n nota i fer l'autocrítica que calia dispararen contra el ministre del PSOE, tanmateix Moratinos aplicava la llei que els mateixos que ara clamaven havien pactat i donat suport. Tant se valia que arreu proliferara com una pesta la diferenciació entre català i valencià: tothom mirava cap a un altre costat i donava suport a l'AVL i deia que no hi havia perill de secessió perquè la normativa comptava amb el suport de filòlegs com Saldanya, Casanova, Hauf, Ferrando i *tutti quanti*.

Però la realitat és la que és i la secessió no és solament tenir gramàtiques diferenciades, és, sobretot, tenir vida diferenciada, viure separatament. Tot sovint apareixen ací i allà denúncies que hi ha empreses privades importants i tota mena d'administracions públiques que diferencien entre català i valencià, fins i tot el PNB s'afegeix al destarifo i demana versions de català i de valencià separatament, i l'última que ens han regalat és que [*es presenta la primera web oficial de la UE en català: es dirigeix als ciutadans de Catalunya i de les Illes, però no té en compte el País Valencià.*](#) La secessió lingüística és, doncs, un fet, una terrible realitat que alguns encara emmascaren enarborant gramàtiques amb

accents. I la secessió lingüística no l'han aconseguida els blaveros “de sempre”, sinó els secessionistes il·lustrats, amb el suport l'IEC poruc i de tots els partits polítics –del nord i del sud–, sindicats, editorials, mitjans de comunicació –sobretot els nostrats– que han donat suport –tàcit o explícit– a l'AVL i han acceptat les seues funestes conseqüències segregadores.

Davant la realitat de la secessió, caldria demanar-se si algú de tots els implicats és capaç de posar el fre i fer marxa arrere. I si no n'hi ha, de marxa arrere, diguem-ho clar, doncs, que la unitat del català se n'ha anat en orris, que català i valencià ja no fan vida en comú. Ni la faran.

El pitjor de tot, però, és el discurs benintencionat de l'unitarisme oficial. Diuen que a la web de la UE hi posaran alguna noticieta del País Valencià. A qui li agrada viure d'almoines?

EN ROBA DE BATALLA, 25 d'octubre de 2007

Son ustedes gilipollas

Pel blog de [La trappola](#), he pogut assabentar-me d'aquesta notícia que recull l'AVUI:

La nova Biblioteca Digital Hispánica de la Nacional de Madrid considera català i valencià llengües diferents

Català o valencià?

Ada Castells

El ministeri de Cultura i la secretaria d'Estat de Telecomunicacions van donar a conèixer, fa una setmana, el projecte de la [Biblioteca Digital Hispánica](#), que, tal com fa la Biblioteca de Catalunya des del 2000, oferirà als usuaris d'Internet la possibilitat de tenir accés als títols de fons.

Per ara la col·lecció de la Nacional espanyola, dirigida per Milagros del Corral Beltrán, reuneix 10.000 obres, que es poden consultar en català o en valencià, tal com s'especifica a la web. Naturalment, la consulta es fa en la mateixa llengua, encara que en català es parla de *cerca* i, en valencià, de *recerca*, tot i que en totes dues es diu *sortir* i no *eixir*. Això sí, les col·leccions, per als parlants del sud perden la ela geminada, que deu ser considerada centralista.

El motiu de l'oferta

Bárbara Muñoz de Solano, cap de servei de la Biblioteca Digital Hispánica, explica el motiu d'aquesta oferta *variada*: "És molt senzill. Quan els ministeris de Cultura i d'Indústria van convocar el concurs per encarregar l'eina d'accés a la biblioteca digital van demanar que aquesta fos multilingüe, en les llengües oficials espanyoles, que són

cinc". S'ha de dir que, posats a sumar llengües, la web també es pot consultar en anglès, tot i que encara no és oficial a l'Estat.

Aquest fet d'interpretar la llei de manera que el valencià i el català s'entenguin com opcions diferents és habitual a Internet: la qüestió rellevant és que la institució que en aquest cas ha fet la diferenciació ja va patir una polèmica fa sis anys per aquesta mateixa causa. El grup de Treball BibCat va denunciar la catalogació dels llibres en valencià i català com a llengües diferents, en contra dels criteris científics.

Bé, al final la diferenciació que va impulsar *doña* Carmen Alborch quan va ser *ministra de Cultura*, ha acabat imposant-se.

He enviat un correu a la inefable Biblioteca Digital Hispánica. El títol: *Son ustedes gilipollas*.

Señoras y señores de la Biblioteca Digital Hispánica, después de comprobar que, en contra del criterio filológico, es decir científico, común y universal, ustedes consideran lenguas diferentes el valenciano y el catalán, les animo a llevar su gilipollez a cimas más altas y diferencien, con idéntico criterio de analfabetos vocacionales profundos, entre el manchego, el andaluz, el canario, el extremeño, el murciano, incluso el argentino, el chileno, y etcétera. Proximamente, incluyan entre sus enlaces a los partidarios de la tierra plana, a los creacionistas americanos y el blog, si lo tuviera, del célebre primo de Rajoy.

Eppur si muove.

EN ROBA DE BATALLA, 4 de febrer de 2008 |

La GEC ignora la literatura catalana del País Valencià

Fins fa tres o quatre anys vaig estar abonat a la versió internètica de la [Gran Enciclopèdia](#) Catalana. L'altra, la dels tomarrós de llom verd, la tinc gairebé completa amb tots els apèndix, des de l'any 1984. Fins al moment de donar-me de baixa, el meu nom no hi figurava. Pensava que potser era perquè no havia guanyat cap premi literari important. Amb tot, recorde que vaig enviar-los una carta, als de la GEC, dient-nos que trobava a faltar molts escriptors valencians actuals. Avui, després de conèixer que la GEC permet la consulta lliure, he pensat –digueu-me vanitós– que després d'haver guanyat el Premi Andròmina de Novel·la potser havia aconseguit per fi d'accedir al parnàs literari de la GEC. Però no. No hi sóc. I com ja m'he retirat del negoci, puc comptar que no m'hi posaran mai. Tinc un pesar que rebente...

En record d'aquella queixa que els vaig trametre aleshores, en què els reclamava més atenció a la literatura valenciana actual, he fet una recerca dels noms valencians més significats. I comprove que Francesc Bodí no hi és, ni Joan Olivares, ni Esperança Camps, ni Francesc Bayarri... Ni tan sols hi és el malaguanyat Manel Garcia Grau.

Vet ací doncs, que la GEC també ignora la literatura catalana del País Valencià. Lamentable. És una qüestió, em sembla, de consciència: de falta de consciència.

EN ROBA DE BATALLA, 20 de febrer de 2008

El PP contra Vicent Andrés Estellés

Mireu quina perla de notícia publicava dies arrere el periòdic [Levante](#):

[El PP rechaza un reconocimiento a Andrés Estellés porque 'insultó a los valencianos'](#)

Cèsar Garcia, Burjassot

El PP de Burjassot votó en contra de una moción del PSPV que pedía una reafirmación del reconocimiento del poeta local Vicent Andrés Estellés como hijo predilecto, así como la difusión de su obra, porque el autor "insultó y despreció a los valencianos y yo soy valenciana. Manifestaba su rechazo a Valencia utilizando palabras muy gruesas", manifestó la portavoz popular Cristina Subiela, quien aseguró que el PSPV y el Bloc presentaban estas mociones "para provocar y a ver si el PP puede quedar lo peor posible". Aunque indicó que nadie discutía la calidad literaria de Andrés Estellés, Subiela dijo que "posiblemente era un escritor genial en lengua catalana, pero defendía el País Valencià y ustedes saben que el PP no reconoce ese concepto de región porque nos adherimos al término Comunidad".

A la notícia no li calen comentaris. No ens aporta res de nou sobre l'analfabetisme, el sectarisme, la intolerància que, prou que ho sabem, és connatural entre la fauna i la flora del PP. Aquesta "perla" la podem afegir al contundent [Informe sobre la llengua i els escriptors al País Valencià](#) que fa uns anys va publicar l'[AELC](#).

Si algú havia pensat que el controvertit invent de l'Acadèmia

Valenciana de la Llengua i el previ “pacte lingüístic” havia d’aconseguir la pau amb el PP, és evident que el fracàs de la jugada és ja prou palès: els sacres del PP no han renunciat a traure més or electoral del fètil fem de la discòrdia que escampen entre els valencians. Però els altres, els qui decidiren pactar amb el PP (Lapiedra, Pujol* i companyia), que almenys tinguen la decència ara d’assumir les seues funestes actuacions. Encara que el mal ja està fet.

**Jordi Pujol: "Le dije a Aznar que si quería nuestro apoyo en 1996 tenía que acabar con esto. Me reuní con Zaplana en un mas de Reus y la AVL ha sido un progreso en todo este sentido"*

EN ROBA DE BATALLA, 2 de març de 2008

Zaplana el brazo incorrupto del PP: crònica de la corrupció política espanyola

Divendres de passió. He decidit fer penitència, i això que no tinc pecats de què penedir-me, perquè no crec en el pecat. He decidit, per fi, llegir-me el llibre *Zaplana, el brazo incorrupto del PP*, d'Alfredo Grimaldos, publicat per l'editorial Foca. És com una penitència, pel patiment. Pateixes quan t'indignes, quan afegeixes al llistat un altre cas de delicte impune.

El llibre no aporta res de nou al que ja sabem de la biografia político-delictiva d'Eduardo Zaplana. Però té el valor de la crònica ordenada dels fets. Els periòdics són efímers, els llibres perduren.

Al final de la lectura –indignacions a banda–, et preguntes com és possible que Zaplana i els seus seqüaços continuen en llibertat. Però ja coneixes la resposta perquè vius en aquest món i no has vingut a festes: si els delinqüents polítics actuen i es multipliquen amb total impunitat és perquè el nostre sistema polític està completament corrumput, i el judicial més encara. De cap a peus.

I aquesta impunitat té conseqüències en el sistema democràtic. Conseqüències nefastes. La figura del polític *mangante*, fatxada, –si voleu, *chulo*–, mentider, malbaratador, mafiós, faldiller... acaba convertint-se en personatge a idolatrar i imitar. Tot i conèixer que Zaplana estava en política per a fer-se ric, segons pròpia confessió, els valencians el votaren massivament per a President de la Generalitat. Votaren aleshores corrupció i impunitat per als polítics corruptes, i acaben de votar-ho ara també, amb Forrest Camps (l'autor del malnom és el propi Zaplana) al capdavant de les

l·listes del PP. Perquè de polítics mudarem, però dels lladres no escaparem.

A manera de resum sobre la seua manera d'actuar, un apunt sobre Terra Mítica, obra magna del *mangante* Eduardo Zaplana (en versió original espanyola):

«El parque és un fracaso económico absoluto pero muchos sacan tajada de él. Acaba costando al erario público más de 400 millones de euros, unos 70.000 millones de pesetas. Tan disparatada contribución sólo resulta comprensible en el marco de la delincuencia política... [pàg. 161]»

I encara un altre apunt més:.

«También resulta especialmente reveladora su actitud frente al conflicto de la lengua en la Comunidad Valenciana. Cuando está preparando su campaña para acceder a la Generalitat, comienza a tomar clases de valenciano, una lengua romance hermana del castellano, pero no consigue aprender ni una palabra. Ni com profesor particular. En realidad, eso no le interesa en lo más mínimo. Pero es un pragmático total y no quiere que le compliquen la vida en ese terreno, le da lo mismo si el valenciano es lengua propia o dialecto del catalán. Él es de Cartagena y en ese pleito lingüístico no hay nada que le pueda interesar. Así que, aprovecha que Jordi Pujol apoya en ese momento al Gobierno de Aznar y se alía con el político catalán para crear la Academia de la Lengua, un batiburrillo que incluye partidarios del valenciano como lengua propia y también algun lingüista que defiende planteamientos más científicos. Per ahí no le van a pillar. La filología románica reconoce unánimemente que el valenciano és una modalidad dialectal del catalán, pero eso a Zaplana le da igual. No es su guerra.

Lo que a él le interesa és que las obras públicas facturen y que el negocio en su comunidad siga creciendo, para dar juego a los

constructores locals que le apoyan y a los magnates de Madrid...
[pàgs. 18/19]»

EN ROBA DE BATALLA, 21 de març de 2008

Ahir la notícia, avui la veritat

Encara hi ha qui es pensa que l'AVL és una entitat seriosa i no un club de volantiners. Ahir aparegueren els titulars: [L'Acadèmia Valenciana de la Llengua torna a avalar la unitat de la llengua](#). Com diria el Wyoming al començament de l'*Intermedio*: Ja coneixen les notícies, ara els contarem la veritat. La notícia, ahir, i avui “la veritat”: [La definición de valenciano tardará más de dos años en ser oficial](#). Dos anys! Dos anys, això sí, cobrant els acadèmics encarregats de la filigrana a raó de 9 quilos dels d'abans, o siga 18 quilos per barba costarà la definició de “valencià”.

Tan barat com els eixiria si copiaven la definició de l'IEC o, si són maniosos, la de la RAE. De bades. I amb aval científic.

EN ROBA DE BATALLA, 25 d'abril de 2008

Atomització de la literatura catalana

Prenc de la web de l'AELC aquesta notícia:

Catalunya nord, fragmentada culturalment de la resta del país

Existeix un món cultural català a Catalunya nord, però aquesta vitalitat no arriba als altres pols de cultura del país. Aquesta 'fragmentació' i 'incomunicació' va centrar la taula rodona celebrada a Perpinyà per cloure els trenta anys de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC). El president, [Guillem-Jordi Graells](#), va lamentar les dificultats que tenen els escriptors del nord per difondre els seus productes editorials, i també la manca de contacte entre autors.

Ho he afirmat moltes vegades ací, i no m'estaré d'afirmar-ho una vegada més que la literatura catalana se n'ha anat a orri. Existeix la catalunyesa, la valenciana, la baleàrica, fins i tot l'andorrana i tantes com caldrà per a evitar conflictes. No existeix la literatura catalana afirmada des de la consciència unitària. El procés atomitzador és imparable.

EN ROBA DE BATALLA, 7 de maig de 2008

A l'Argentina i l'Uruguai es fan cursos de català i ara també de valencià

Ens volen vendre la idea que l'AVL no és una institució secessionista, que en no sé quin document han dit que valencià i català són la mateixa llengua, però amb una redacció enrevessava i comprensible només per a convençuts de les recòndites bondats de l'AVL. En fi... Mentrestant l'AVL va al seu roll, que és el de sobrealimentar les butxaques dels acadèmics per designació política i, alhora, anar fent més gran el forat secessionista. A la Fira del Llibre de Frankfurt ja van anar pel seu compte, com si la literatura del País Valencià no formarà part de la catalana. I ara em passen notícia d'una resolució publicada al Diari Oficial de la Comunitat Valenciana [sic], de 25 de juliol d'enguany, que diu:

Atesa la petició de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua de fer proves de qualificació en el marc de les activitats de difusió i promoció del valencià en els centres valencians de l'exterior.

D'acord amb el que disposa l'article 10 del Decret 47/1989, de 4 d'abril, del Consell de la Generalitat Valenciana, pel qual es regulen les funcions, la composició i l'organització de la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià, resolc:

Primer

Convocar les proves extraordinàries per a l'obtenció dels certificats oficials administratius de coneixements de valencià següents:

- Certificat de Coneixements Orals de Valencià.
- Certificat de Grau Elemental de Coneixements de Valencià.

Segon

Estes proves tindran lloc a les ciutats de Rosario, Córdoba i SanJuan de la República Argentina els dies 29 de setembre, 1 i 3 d'octubre respectivament; i a la ciutat de Montevideo de la República Oriental de l'Uruguai....

Segons informació extreta de l'Institut Ramon Llull, a la República Argentina es fan classes de català en aquests casals i centres: Centre Català de Venado Tuerto Argentina, Casal de Catalunya de Santa Fe Argentina, Centre Català de Rosario Argentina, Agrupació Catalana Pergamino Argentina Casal de Catalunya de Paraná Argentina, Agrupació Cultural Catalana de Mendoza Argentina, Centre Català de Mendoza Argentina, Casal Català de Mar del Plata Argentina, Casal dels Països Catalans de La Plata Argentina, Casal Català de Córdoba Argentina, Les Quatres Barres Castelar Argentina, Casal de Catalunya de Buenos Aires Argentina, Associació Catalana de Socors Mutus "Montepio de Montserrat" Argentina. I a l'Uruguai al Casal Català de Montevideo.

¿Què hi fan allà, doncs, ja Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià i l'Acadèmia Valenciana de Llengua oferint cursos diferenciats de "valencià"? Cal advertir que no hi ha reciprocitat de reconeixement de títols entre la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià i les altres entitats avaluadores de coneixements del català a Catalunya i a les Illes Balears.

De més a més, a la resolució publicada al DOCV apareixen els components de la Comissió Examinadora, i els darrers vocals de la llista són dos eminents acadèmics per quota del PSOE, Honorat Ros i Josep Palomero. Vacances pagades?

EN ROBA DE BATALLA, 21 de setembre de 2008

El pacte lingüístic valencià: una vulgar i miserable rendició

No sé si algú recorda que fa alguns anys al País Valencià Pujol, Zaplana i alguns intel·lectuals i polítics valencians signaren allò que van denominar, amb bombo i platerets, el "pacte lingüístic", i amb el pacte la "pau lingüística", i amb una cosa i l'altra l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Ricardo Costa (parèntesi: «Mi padre es de Castellón, mi madre de Tarragona; y, para no liarnos, en mi casa hablábamos todos en castellano») li amussava l'altre dia els gossos al novell secretari general del PSOE valencià, Jorge Alarte (parèntesi: «Se jacta de ser bilingüe –y lo es– pero a la hora de contestar a las preguntas escoge el castellano»). Li'ls amussava a conseqüència d'una esmena pactada entre el PSOE i ERC per fomentar el català al País Valencià.

Al periòdic Las Provincias, la notícia diu que Ricardo Costa «consideró "gravísimo" que "el PSOE haya pactado una enmienda con ERC para destinar 300.000 euros a fomentar el catalán en la Comunidad Valenciana", y recordó que el grupo parlamentario popular "va a votar en contra" y a "presentar una enmienda pidiendo que esos 300.000 euros se destinen precisamente a fomentar el valenciano y no el catalán"».

Aquesta mena de saraus, amb aquest llenguatge agressiu i blaverot, són idèntics als que ja armava el PP abans del pacte, la pau, l'AVL i tota la mandanga. De fet, els va armar durant el pacte i els ha armat fins al dia d'avui. Aleshores, algú dels qui va signar allò em pot dir en què consistia el

pacte, quina pau pactaren? Quins silencis, quines mordasses? Pujol, Lapiedra i companyia en donaran algun dia explicacions?

Potser hem de concloure, a la vista dels fets, que no pactaren cap pau, sinó una vulgar i miserable rendició.

EN ROBA DE BATALLA, 14 de novembre de 2008

No m'estime gens la llengua dels valencians

Diu la [ponència política del Bloc](#), a propòsit de l'AVL: «Tot és millorable, però el consens al voltant de l'AVL ha estat bo per a tots aquells que ens estimem la llengua dels valencians.»

Considere que el consens al voltant de l'AVL ha estat nefast i serà fatídic per al futur del català al País Valencià. Aleshores, si no consiere «bo» aqueix consens serà que no m'estime gens la llengua dels valencians. O potser no parlem de la mateixa llengua... No parlem de la mateixa llengua, ni la mateixa llengua. Si parlàrem la mateixa llengua, [l'AVL no se n'aniria a sudamerica](#) a fer cursets de valencià on ja se'n donen de català. Per posar només un exemple.

EN ROBA DE BATALLA, 15 de desembre de 2008

Ells no han claudicat

Sempre fan igual, aquests degenerats del PP. S'han vist acusats pel dit de la corrupció i de seguida han hissat la sempre útil bandera guerrera de l'anticatalanisme furibund. A tall de defensa, per les acusacions de corrupció que cauen sobre l'entorn del PP, el president Francisco Camps s'ha espolsat, patriòtic: «[No claudicaremos nunca ante la homologación de valenciano y catalán](#)".» Tant se val el que hagen dit i raonat les incomptables sentències del Tribunal Superior de Justícia, a ells tant els fa convertir-se en incomplidors de la llei, és a dir, en delinqüents. Tant se val, doncs, que qui hauria de donar exemple de respecte per la legalitat anuncie, com una declaració de guerra, que pensa passar-se la llei pels collons. Tant se val perquè al capdavall de porc i de senyor se n'he de venir de mena, i ells provenen d'una coneguda i fecunda porcaterra.

La pitjor cosa que ens mostra aquest carnaval és que un dia uns quants políticastes i uns altres "intel·lectuals" s'avingueren a pactar amb ells la "pau lingüística", i crearen un teatre de titelles anomenat Acadèmia Valenciana de la Llengua. Heus ací la pau que pactaren, per a la qual claudicaren; heus ací el que bramen aquells amb els qui pactaren la pau per a la qual –ells sí– claudicaren: «No claudicaremos...».

Quina pau pactàreu? *Despacteu-la*. Ni que siga per dignitat.

EN ROBA DE BATALLA, 13 de febrer de 2009

Alguns secessionistes valencians

Emili Casanova, [Abelard Saragossà](#), Gil-Manuel Hernández... Mireu cap on ens porta l'AVL que pactaren Zaplana i Pujol. Quina manera de fer el ridícul... Anem arrere, com els carrancs.

Per si no voleu [clicar l'enllaç](#), us enganxe tot l'article que avui publica Levante-EMV.

El Congrés de Romanística no tindrà secció de valencià pel desacord sobre el nom de l'idioma
Els filòlegs discrepen sobre «valencià», «català» o «llengües de la Corona d'Aragó»

Alfons Garcia, Valencia

I tot per un mot. Trenta anys després de la Batalla de València, la discussió sobre el nom de la llengua produeix encara situacions sorprenents. La polèmica ha arribat fins i tot a la comunitat universitària valenciana, un fet que sí que haguera resultat difícilment pensable fa trenta anys i que, tal volta, hauria de dur a alguna reflexió.

Però anem als fets. El XVI Congrés Internacional de Lingüística i Filologia Romànica, que se celebrarà el setembre del 2010 a València, no tindrà secció específica dedicada a la llengua del territori on es realitzarà, contra el que és habitual en aquestes trobades, que en cada edició tenen lloc a una ciutat diferent (la darrera va ser a Innsbruck, Àustria). Per què? Doncs perquè els filòlegs de la Universitat de València que formen part del comitè científic no s'han posat d'acord sobre quin nom de l'idioma emprar: valencià, llengua catalana, valencià/català o, fins i tot, «llengües de la Corona d

‘Aragó», com algú va proposar.

El resultat és que el comitè científic -on hi ha representants dels diferents departaments de la Facultat de Filologia- ha decidit passar de la tradicional secció regional i que els assumptes que puguen estar referits a la llengua pròpia es tracten dins de la resta d’apartats. És una manera d’evitar conflictes i polèmiques amb les institucions locals de govern (si empraven el nom de català o el de valencià/català) i d’estalviar-se crítiques i suspicacies en el món de la romanística internacional (per fugir de l’ús del nom català).

La situació l’ha donat a conèixer recentment un dels membres del comitè científic, el dialectòleg Emili Casanova, en un article publicat al setmanari oficial de la Universitat (Nou Dise) que ha provocat una important reacció. «No hauria de tornar a passar», deia el catedràtic en aquest escrit, on defensava l’ús del terme valencià i proposava, com a «manera d’anar normalitzant els noms», un canvi en els estatuts de la Universitat. La seua idea seria incorporar la denominació de «llengua valenciana» al mateix nivell que la de «llengua catalana», com a nom «acadèmicament vàlid i exportable».

Alguns claustrals, entre ells Alfons Esteve i Joan Carles Carbonell, li han contestat en el mateix mitjà acusant-lo de «deslleialtat» i recordant-li que la Universitat usa els dos noms i que el terme «llengua valenciana sols ha servit per a donar cobertura legal al secessionisme i atiar el conflicte permanent». Casanova, no obstant, ha rebut el suport d’altres professors, com Abelard Saragossà, Cesáreo Calvo i Gil-Manuel Hernández, per la seua «valentia».

EN ROBA DE BATALLA, 4 de març de 2009

La unitat del català

En els comentaris d'un post anterior em recrimina un lector que me n'he passat dient que Abelard Saragossà no defensa la unitat del català. Caldria preguntar a aquests lector que entén ell per defensar la unitat del català.

Per a alguns la unitat de la llengua és una afirmació de fe que s'expressa i ja n'hi ha prou. La unitat del català, ho he reiterat sovint en tots els meus articles, no rau en una simple afirmació retòrica, siga científica o críptica. Els fonaments de la unitat del català són la consciència i el mercat. La consciència de tots i cada un dels parlans que entenen i practiquen aquesta unitat sense fronteres administratives; i el mercat, que ha de fer rendible econòmicament la nostra llengua i, per tant, visible en tots els àmbits de la nostra societat.

Abelard Saragossà (i Emili Casanova i pràcticament tots els acadèmics de l'AVL amb algun títol de filologia, i els simpatitzants i avaladors) no defensen la unitat del català. Perquè és de la unitat del català que parlem quan parlem de la "unitat de la llengua" i no de cap altre idioma. ¿Com pot dir algú que defensa la unitat del català si dóna suport a una normativa diferenciada, a una autoritat lingüística diferenciada, a un nom dieferenciat per a la llengua? Com pot dir algú que defensa la unitat de la llengua si arreu promou la segregació de la consciència i del mercat?

Siguem seriosos i lleials. Sobretot lleials. I deixem-nos d'unitats en la fe i fem de la unitat una acció política conjunta, no pas diferenciada i disgregadora, com fan alguns «secessionistes il·lustrats», prou més efectius

contra la unitat de la llengua que no aquells energúmens que bramaven desbarats –i encara bramen– «no mos fareu catalans!».

EN ROBA DE BATALLA, 6 de març de 2009

El PSOE vota amb el PP contra els escriptors valencians

Ahir, al Parlament valencià, el PSOE va fer un vot conscient, consegüent i sense fissures contra la literatura valenciana, contra els escriptors valencians. Davant la proposta de la diputada Mireia Mollà per incorporar la Generalitat Valenciana a l'Institut Ramon Llull el PSOE s'ha posat al costat del PP per votar-hi en contra.

PP i PSOE, Alarte, Camps i les seues respectives confraries, tenen molt clars quins són els enemics a batre i combatre, i voten junts contra nosaltres, contra la nostra cultura, contra la nostra literatura, conscientment, consegüentment i sense fissures.

EN ROBA DE BATALLA, 28 d'abril de 2009

Qui sembra cards, espines cull

Sí, n'hi hauran que diran que és un desficiaci. Fins i tot ho diran molts dels qui han donat suport al desficiaci pactant i aplaudint censures, circumloquis i acadèmies de cupo polític. Alguns ho hem advertit i [hem quedat com Camot](#). Fet i fet, no hi ha més sord que el covard que tot ho tira a pacte. És de calbot: si donem armes (jurídiques) als enemics, les dispararan contra nosaltres. Així doncs, qui siga burro que l'albarden.

[Notícia de Vilaweb:](#)

L'Eurocambra es gasta 6.000 euros en la 'traducció' del català al valencià l'espot electoral de les europees

Segons ha reconegut a l'[ACN](#) el responsable de mitjans audiovisuals de la direcció general de Comunicació de l'Eurocambra, Fernando Carbajo: 'Estem obligats jurídicament a fer aquesta traducció, tot i que sigui mínima i només calgui canviar una coma, perquè l'estatut valencià diu que la seva llengua es diu valencià'

EN ROBA DE BATALLA, 15 de maig de 2009

No és esperpèntic, és conseqüència

Hi ha hagut qui n'ha fet broma i qui s'ho ha pres a broma, i qui s'ha estripat els vestits bíblicament, és a dir, hipòcritament. La majoria ha qualificat l'afer d'esperpèntic. Tanmateix, que el Parlament Europeu s'haja gastat 6.000 euros a fer una traducció al valencià diferenciada de la catalana no té res d'esperpèntic: és la conseqüència d'uns fets, d'uns pactes contra natura. Férem riure a base de bo quan a Europa els presentàrem versions en català i en valencià d'aquella "Constitució Europea". Ningú, però, va parar esment en la justificació que hi donava el ministre espanyol Moratinos: Jurídicament català i valencià són llengües diferents. I això és així i conseqüència de la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Jordi Pujol la va pactar amb Eduardo Zaplana, i se'n vanta públicament. Molts dels qui hi donaren suport ara s'exclamen de les conseqüències "esperpèntiques". Han col·laborat a esquarterar el català, però no hi assumeixen cap responsabilitat. Ara clamen o fan broma, però quan alguns criticàrem el pacte perquè posava en perill la unitat del català, bé callaren per indiferència, bé aplaudiren per conveniència.

No és cas de riure, no. De fet, si algú pot riure-se'n de debò són els espanyols, que sempre ens guanyen gràcies als nostres gols en pròpia porteria.

Publicat a CRITERI

EN ROBA DE BATALLA, 1 de juny de 2009

S'ha mort el gos del veí

La notícia no ha alçat gaire pols ni remolí.

El català, ferit de mort al País Valencià, l'Alguer i Catalunya del Nord

Com si s'haguera mort el gos del veí. Tenim el que ens mereixem? Si tenim sang d'orxata, possiblement sí: ens mereixem aquesta mort llargament agònica, aquesta mort a la callandeta, com si haguérem tingut vergonya d'haver existit i en la mort trobarem descans, definitiu alleujament.

L'any 1990 (fa gairebé 20 anys!) Modest Prats, August Rafanell i Albert Rossich publicaren un llibre que provocà arrufaments de nas, de celles i de front: *El futur de la llengua catalana* (Empúries). Entre d'altres advertiments, avisaven els panxacontents catalanòfons principatins que les perifèries eren els seus coixins de seguretat: si el català perdia les perifèries, el centre tindria els dies comptats. I avui un estudi de l'[IEC](#) assenyala que les perifèries del català estan ferides de mort, i una notícia recent [ens informa](#) que al centre ja hi ha més d'un 6% de persones que no entenen el català. Menstrestant, anem tirant-nos terra al ulls i pedres a la teulada, com ara amb la restricció dels canals de televisió en català en aplicació de la legislació (espanyola) vigent, alhora que col·laborem en la consolidació d'acadèmies disgregadores i continuem acollonant-nos cada vegada que els espanyols bramen contra la unitat (de consciència i de mercat) del català. Nosaltres, però, vers catalans amb sang d'orxata (líquida

o granissada) callem i fem l'orni. S'ha mort el gos del veí, doncs. Que el colguen abans no s'òmpliga de moscardes de la mala consciència.

Recordem alguns dels arguments que hi aportaven Prats, Rafanell i Rossich.

«No s'ha anat mai més enllà d'un nacionalisme a la defensiva, sense renovar-ne les bases teòriques tal com exigien els canvis polítics, socials i culturals del món on vivim [...] En un clos més domèstic, ja s'ha aconseguit que gairebé ningú no s'atreveixi ni a pronunciar el terme Països Catalans, ni a pensar Catalunya més enllà dels límits que han establert la Constitució espanyola i els estatuts d'autonomia. És tan fort el complex induït en l'ànim de molts que ja comencem a detectar mostres de catalanisme vergonyant» (Pàg. 13).

«Venim encara d'una llei de normalització lingüística que es caracteritza essencialment per dues percularitats molt connexes: la seva innocuïtat i el seu afany de no fer trencadissa [...] Venim, a més, d'uns anys que han diluït en el silenci més vergonyant les conviccions, aparentment sòlides i compartides per la majoria de catalanistes, sobre la unitat dels països catalans. I els estatuts de València i de les Illes han acabat assumint unes formulacions sobre la llengua pròpia d'aquests territoris que reflecteixen la nostra feblesa i la nostra extrema capacitat de dimissió» (pàg. 20).

«...hem après que el procés de substitució passa sempre per l'etapa del bilingüisme que, sense excepcions conegudes, hi mena d'un forma pràcticament imparable. Doncs bé, mai com ara -mai!- no havíem viscut en una situació de bilingüisme real tan estès i tan profund. ¿Haurem entrat ja en el camí que convertirà el català en un simple substrat de l'espanyol...? [...] Desafiar la història, volent fer creure que serem els primers de mantenir la coexistència paritària de dues llengües en un determinat territori, és un error que es paga molt

car» (pàg. 23).

«En efecte: seguint el mateix procés desencadenat, temps endarrere, a Alacant o al Rosselló, avui els joves abandonen la llengua dels pares a Palma, a Castelló de la Plana, a Alzira, etcètera...» (pàg. 34).

«...en el nostre cas, el català és la llengua que perd terreny en l'ús social, espontani. Posar-nos a esbrinar si l'espanyol és, en els nostres dies i a casa nostra, víctima d'una reculada perceptible en l'ús ens sembla un sarcasme indecent» (pàg. 57).

«Abans de tot, ens hauríem de plantejar de quin "biligüisme necessari" se'ns està parlant. ¿Del nostre o bé del de la població castellanoparlant? Perquè, si hem de ser els catalanoparlants el que ens biligüitzem -com així és a la pràctica-, el monolingüisme a què tendim ja sabem perfectament quin peu calça» (pàg. 61).

«Evidentment, la normalització del català *depèn*, en última instància, dels catalans. Però, en primera instància *depèn* de les condicions que es donin perquè els catalans puguin esdevenir lleials a la seva llengua. Silenciar aquest fet és amagar l'ou» (pàg. 64).

«La rutina i la indiferència, per tant, porten a la residualització del català. I és per això que aquells que no defensen el català en realitat hi actuen en contra» (pàg. 76).

«Hi ha una altra observació que ara voldríem fer i que ens toca més de la vora. Comprovem, cada dos per tres, que els responsables polítics, possiblement forçats per imperatius de la llei, deixen cada dia més de banda la consideració global del territori de llengua catalana. I constatem també que bona part dels que mantenen viva una certa sensibilitat pels problemes de la nostra situació lingüística concentren la seva atenció exclusivament al Principat. Això és un error que podem pagar molt car. Acceptar la biligüització del país i reduir el pes

demogràfic dels catalanoparlants vol dir anar a Europa en unes condicions que faran molt difícil que la llengua catalana s'hi presenti amb la força que li correspon i que pot fer possible l'accés a un ple reconeixement» pàg. 81).

«Nosaltres no volem jugar a fer d'home del sac que espanta criatures. L'estudi de la història lingüística, l'examen d'una realitat que cada dia tenim davant els ulls, la voluntat de canviar el curs dels esdeveniments ens ha portat a preveure que, *si no s'opera un canvi radical*, no tardarem gaires anys a arribar a una situació irreversible. Sembla que hi ha gent que no pensa com nosaltres i fins pronostica que d'aquí a cinquanta anys es comprovarà que hem fet el ridícul amb les nostres prediccions» (pàgs.81-82).

EN ROBA DE BATALLA, 14 de juny de 2009

La senda valenciana: aragonès oriental

A l'Aragó volen seguir la senda valenciana. El PP i el PAR no volen per res del món que al català de la Franja se li diga català sinó «[aragonès oriental](#)». Segurament, com al País Valencià, acabaran posant-ho així al seu estatut d'autonomia. Fins i tot, si han de pagar jornals d'estómacs agraïts, s'inventaran una Acadèmia de la Llengua de l'Aragonès Oriental.

No han dit res, però, de canviar-li el nom al castellà de l'Aragó pel més propi de “castemaño”. Al capdavall el que diga la lingüística els la bufa. No debades les sigles PP són de Partido (de los) Papanatas i PAR de Partido Analfabeto Radical.

EN ROBA DE BATALLA, 25 de novembre de 2009

Softcatalà dóna suport a la fragmentació lingüística?

Quina obsessió, diria que malaltissa, tenen alguns per promoure normatives diferenciades per al català i el valencià... I tant portaran el canteret a la font que a darreries romprà. I potser això és el que pretenen: que es trenque el cànter. I n'hi que s'hi avenen, qui sap si per ignorància o per complicitat. Posem per cas Softcatalà, que ja diferencia normatives: IEC vs AVL. Aquesta dèria diferenciadora, sobretot la del cantó valencià, persistent com un deliri, després un cert tuf de vendetta.

Pregunta a Softcatalà: ¿no seia més lògic i eficaç crear una única versió –total, plural– que permetera a l'usuari triar les seues formes de preferència?

EN ROBA DE BATALLA, 3 de desembre de 2009

El nou secessionisme s'alegra de l'agonia del vell secessionisme

Aquest és el titular de la notícia de [L'Informatiu: El secessionisme també mor a les Falles.](#)

I diu el periodista:

«El món faller es va convertir durant els anys 80 i 90 en una bandera del secessionisme lingüístic. La dreta vencedora de la Batalla de València i les pressions mediàtiques de mitjans de comunicació com Las Provincias, amb María Consuelo Reina al seu capdavant, van utilitzar els monuments i les comissions per a les seues intencions polítiques. Ara, al 2010 i amb [la 'pau' lingüística](#) aconseguida per [l'Acadèmia Valenciana de la Llengua](#) (AVL), les falles i llibrets que es regulen pel valencià de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV) són marginals i poques són les comissions que no segueixen la normativa oficial.»

El secessionisme "[il·lustrat](#)" està content. L'AVL els ha donat una normativa diferenciada del català i ja recullen els fruits. El vell secessionisme es mor, el primigeni secessionisme analfabet i barroer agonitza. Li pren el relleu el nou secessionisme, l'"il·lustrat", el que no nega la unitat de la llengua catalana però en promou la fragmentació, la diferenciació normativa amb el català. Aquests, però, no es consideren secessionistes. Aquests tenen estudis. Per això reeixiran.

La unitat és el mercat. El mercat es consolida i s'enforteix si hi ha

consciència que formem part d'una sola llengua. Si es fragmenta el mercat, si es fragmenta la consciència, el resultat és el secessionisme. Tant se val que tinga normativa "acadèmica" i amb aval universitari: secessionisme al capdavant.

Podríem preguntar-nos –ep, ni no és ofendre!– si les màfies de la distribució i projecció haurien remugat tant si es pogueren projectar pel·lícules en català arreu dels Països Catalans i no només a Catalunya. El mercat seria més gran. Però, ai, no tenim aquest mercat.

Podríem preguntar-nos –ep, ni no és ofendre!– si l'[AVUI](#) i [El Punt](#) haurien fracassat com a periòdics "nacionals" si arreu dels Països Catalans hi haguera una consciència més unitària.

Podríem preguntar-nos –ep, ni no és ofendre!– quina seria la salut de la literatura catalana si arribara amb normalitat a totes les llibreries dels Països Catalans, si tots els mitjans en parlaren com una sola literatura, si tinguérem lectors "normals" arreu dels Països Catalans que la consideraren com a pròpia.

[Som una nació?](#), es pregunta avui l'inefable pare de la pàtria neoblavera Joan F. Mira. No, possiblement no som una nació. Ni junts ni per separat. Som un sense sense ser. En el millor dels casos som «la bufa la gamba». La nació es fonamenta en un mercat fort. Sense mercat no hi ha nació. Sense consciència no hi ha mercat.

Cal fer rendible el català. Només així sobreviurà. Podem triar entre construir un gran hipermercat o malviure amb quatre tristes paradetes, cadascuna, això sí, amb una normativa pròpia, genuïna i acadèmica.

EN ROBA DE BATALLA, 20 de març de 2010

Contra les manies –i les mentides– dels secessionistes il·lustrats valencians

Als secessionistes il·lustrats, per tal de defensar la creació i les bondats de l'AVL, els agrada afirmar que aquesta institució era necessària per tal de configurar un estàndard propi valencià, i que un volta aconseguit aquest s'aconseguiria un estàndard comú per a tot el català –o el català-valencià o valencià-català que diuen ells per a no semblar més secessionistes del que són. Cosa impossible, però, si l'AVL va nàixer per a llevar-li autoritat normativa a l'IEC, i l'IEC, val a dir-ho, ho va consentir.

Molt abans fins i tot que alguns mogueren fils per a la creació de l'AVL, ja existia un estàndard útil: l'estàndard de la revista [El Temps](#) era, i és, immillorable. Un estàndard unificat i que inclou alhora estàndards "dialectals". No calia inventar res. La voluntat i la pràctica havien aconseguit reeixir. Però les manies no les curen els metges. I les ganes de viure a cos de rei de la gramàtica "genuïna", avui o en futur, tampoc ho curen els metges.

Les declaracions que en el seu moment (1996) va fer Ramon Lapiedra afirmant que els valencians no teníem normativa de referència em semblaren miserables ja en aquell moment. Però continuen tocant el mateix testet: fins la creació de l'AVL no hi havia institució normativa de referència per als valencians. I tant que n'hi havia! Com havíem escrit fins aleshores els valencians, a la manró? Qüestió diferent, que encara no està resolta, és la manca de sentit “nacional” que fins ara ha mostrat –i demostrat– l'IEC. No és ha de sorprendre, però, aquesta negligència si

entre els seus membres n'hi ha que li han negat l'autoritat lingüística, que fins i tot tenia per llei (d'ençà de la creació de l'AVL aquesta autoritat li ha estat retallada), com ara l'adés esmentat Ramon Lapiedra.

El secessionisme no l'oculta les gramàtiques avalades per filòlegs, siguen solvents o insolvents. Ser-ne o no és qüestió de consciència i d'actituds. Sobretot d'actituds polítiques. El català té un greu problema polític. I el més letal no és l'agressió espanyolista. El perill més mortífer, el que ens està duent a l'abisme, és l'actitud covarda, maniàtica, aïllacionista de tanta gent que pensa a trossos i no en conjunt (inclòs el cap d'edició de l'AVUI, siga dit de passada i tot aprofitant que és “actualitat”)

Fins ara, el resultat de tota aquella maniobra de la “pau lingüística”, de l'AVL, és a dir, això d'enfortir el “valencià” diferenciadament del català (sense negar-ne la pertinença a un mateix diasistema i bla bla bla), ha estat la divisió entre valencians. I total, per a què? Per a no haver aconseguit cap avenç en l'ús social, per a continuar batallant amb les agressions del PP, per a no tenir mitjans de comunicació potents, per a perdre el prestigi cultural i literari que teníem, per a continuar sent invisibles a casa nostra... I si s'ha aconseguit alguna cosa és que la majoria dels valencians afirmen que català i valencià són llengües diferents, que arreu proliferen les versions diferenciades entre català i valencià, que fins i tot enllà de les nostres fronteres lingüístiques ens presentem diferenciadament i ens promocionem cadascú pel seu costat, la “Comunidad” per un costat i Catalunya i les Illes per l'altre. Un balanç per a sentir-se d'allò més pagats i satisfets, no?

De secessionistes n'hi ha a tot arreu, és clar. Joan Fuster ja ho havia advertit. Alguns, fins i tot, ho són amb tota la bona voluntat del món. D'altres, per comoditat, o perquè els convé, o perquè senten vertigen quan han de pensar més enllà de les fronteres polítiques i administratives

imposades, o perquè tenen por dels brams espanyols.

La meua idea ha estat sempre clara: o ens salvem tots o ens ofeguem tots. No hi ha terme mitjà en aquest naufragi. I diré més: crec que cal canviar d'estratègia. Ja som minoritaris a casa nostra, per tant cal abandonar la idea, si més no a curt i mitjà termini, que el català serà la llengua "normal" dels nostres Països. Hem esdevingut anormalitat, cultura minoritària, invisible, cada vegada amb menor prestigi social i cultural. Hauríem de treballar conjuntament, pensant sobretot a no fragmentar-nos més, a sumar les nostres minories per fer una política cultural que recupere el prestigi, que torne a ser al més aviat possible "la Cultura" per antonomàsia arreu dels Països Catalans. Llavors, si som la cultura de referència, serem la cultura a la que tothom vol pertànyer, i no com passa ara que som la cultura que tothom rebutja i menysté.

EN ROBA DE BATALLA, 21 de març de 2010

Ridícul, esperpèntic

Les manies no les curen el metges. I hi ha maniosos que no tenen gens de sentit del ridícul.

En llegir-ho he sentit vergonya aliena. Però no diré que no sé on volen arribar. Perquè ho sé. Sé on volen arribar i també sé que l'infern és empedrat de gent que deia que ho feia amb bona intenció. Heus ací els titulars de les notícies:

[Empresaris de l'Alguer impulsen l'etiquetatge en valencià](#)

[Perpinyà declara llengua oficial el valencià](#)

Són coses de [Valencianisme.com](#). Coses de blaveros. Il·lustrats, transvestits o emboscats, tant se val.

Ridícul, esperpèntic. Tenen més poc trellat que un caragol buit.

EN ROBA DE BATALLA, 15 de juny de 2010

El Conca també li ha vist les orelles al lloc

El Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (Conca) ha presentat el seu [informe anual](#). I val a dir que, per fi, la cultura oficial també li han ataüllat les orelles al lloc. Una altra cosa serà si hi haurà algun canvi o continuarem a fonant-nos en el fangar. Per les recomanacions que proposen a l'informe em fa l'efecte que una cosa és començar a prendre consciència de la malaltia i una altra ben diferent encertar amb la medicació. Les solucions merament institucionals i empresarials no acostumen a ser efectives. De fet, en el nostre cas, institucions i empreses (juntament amb els mitjans de comunicació) són part important del problema.

Ací us deixo un parell de conclusions de l'informe:

Un primer diagnòstic sobre la creació literària a Catalunya ens porta a constatar la manca de visibilitat social del paper del creador/escriptor literari. La societat actual, tal com també constaten les enquestes sobre el mercat dels productes culturals, no acaba de voler consumir la creació literària i tendeix i prefereix consumir amb més facilitat el producte de l'autor mediàtic. Aquest darrer, per tant, suplanta clarament l'autor literari en la vida cultural, social i als mitjans de comunicació, tot relegant la creació literària a un segon pla. Així doncs, sembla que guanya el concepte del llibre/producte per damunt del llibre/obra o creació literària, i les mateixes editorials, seguint el model del món editorial americà, semblen voler convertir els escriptors en simples subministradors de continguts més que no pas en autors d'obres de qualitat literària.[pàg. 158]

La literatura ha mort, visca la indústria del llibre!

Tot i la positiva projecció exterior de la creació literària en català, es constata una fragmentació o regionalització progressiva del seu àmbit lingüístic: cada cop més, autors illencs i valencians deixen de disposar d'una distribució-recepció-crítica a Catalunya, i a l'inrevés [pàg. 161]

Literatura catalana avui: minifundisme i fragmentació

EN ROBA DE BATALLA, 29 de juny de 2010

Taula de Filologia Valenciana: el valencià genuí.

Cada vegada estic més convençut de la irreversibilitat de procés de secessió lingüística al País Valencià. Tothom accepta la coartada –per comoditat, per encalmar el bull de la mala consciència, si n’hi haguera– que amb la inclusió retòrica en el títol preliminar de la unitat del català, ni que siga en termes sobreentesos, ja se n’ha salvat la unitat. I passen pàgina. Com si tingueren pressa per acabar un llibre tan feixuc. Tota la defensa de la unitat del català es redueix a fer-ne l’afirmació. A la manera d’un brindis al sol. No es paren a avaluar les conseqüències d’aquest desistiment. Això sí, quan de tant en tant les conseqüències els salten a la cara com un esguit, aleshores s’estripen bíblicament, aïradament, els vestits. Posem per cas quan Moratinos, sent ministre espanyol d’afers exteriors, va afirmar que «català i valencià eren llengües jurídicament diferents». I no va ser Moratinos qui donar donar suport i aprovar la Llei de Creació de l’AVL que havia permès aquesta separació jurídica. Ell, com a espanyol, només se’n va aprofitar. I els qui haurien d’haver-ne pres nota i fer-ne la crítica consegüent, passada i llunyana aquella indignació inicial, encara romanen callats com si no haguera passat res.

Continuaré insistint a dir que la unitat del català se’n va a orri si negligim la consolidació d’una consciència unitària –en el nom i en l’acció política– i la construcció d’un mercat únic, no fragmentat, cohesionat precisament gràcies a la ferma d’aqueixa consciència unitària. No es defensa gens la unitat del català si se’n l’afirmació però es promou una

normativa diferenciada, un nom diferenciat, i, en conseqüència, un mercat fragmentat i minoritzat.

La setmana passada Alzira va acollir les [II Jornades de Taula de Filologia Valenciana](#). L'acte va comptar amb el suport de l'ajuntament i a l'acte d'inaguració assistiren el regidor de Cultura i l'alcalde, tots dos del PP, el mateix PP que al Parlament valencià, dies després, [clamava](#) contra la web Culturcat.cat per «apropiar-se» de la cultura dels valencians, com ara el escriptors, als quals en tantes ocasions el PP ha menystingut, prohibit i silenciats. Deixant de banda l'habitual cinisme del PP, l'alcalde d'Alzira del PP va animar la Taula «a postular un model de llengua culte i genuïnament valencià».

Un model genuïnament valencià... Aquest és l'objectiu de Taula de Filologia Valenciana: Un model genuí valencià, tan allunyat com siga possible del català que havíem consolidat. Un model per a ús exclusiu de valencians. El web de Taula destil·la animadversió cap a l'IEC. No debades es declara al servei de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. No seré jo qui lloee els encerts de l'IEC, una institució amb forta tradició autista, vull dir regionalista i gens nacional. Així doncs, no vaig a ser jo qui negue que podria haver fet millor servei a la unitat del català, a la seua pluralitat. Però una cosa és criticar la deficient actuació de l'IEC i exigir-li un canvi d'actitud, i una altra de ben diferent actuar contra la seua autoritat lingüística promovent una normativa diferenciada per a un dels territoris de parla catalana. Això és afavorir el secessionisme. En genuí valencià advertirem que «per a entortar algú no anem a quedar-mos cegos!». El model de valencià estàndard que promou Taula el podem valorar pels textos del seu web: una proposta radicalment col·loquial que, efectivament, s'allunya de l'estàndard general català. Els murs de la frontera del Sènia els volen cada vegada més alts.

Em fa l'efecte, de més a més, que els impulsors d'aquesta Taula potser són lingüístics competents –tanmateix al servei de la secessió del català–, però no han llegit gaire literatura catalana. No hi he trobat cap referència a la llengua literària de Maria Barbal, de Jesús Moncada o de Pep Coll. No tothom que escriu literatura en català ho fa en català central o barceloní. Però potser això no els convé saber-ho a les doctes eminències de Taula. O potser sí que ho saben, però aleshores alguns dels seus arguments –més aïes manies– se n'anirien a orri.

Sort tinc –i més que n'espere tenir en el futur– que puix que els rasque la corfa amb articles com aquest no em tindran entre els escriptors afectes a la seua causa. No voldria que em citaren per a res en els seus papers. Això faltava, que es pensaren que com que sóc valencià combregue amb la seua llei! Perquè això solen fer-ho: s'aprofiten que no els escoltes en els seus actes públics per a incloure't, vulgues que no, entre els seus estudis i així fan ells el seu caldo espès. A mi, que no m'hi esmenten. Potser escrivim paregut –dic paregut!–, però amb intencions contraposades, per no dir bel·ligerants.

En resum, que el secessionisme avança al País Valencià. Però a la vista que a tothom li sembla bé, fins i tot s'hi apunta, jo dic com va dir Fuster: «Ja s'apanyaran!». Fet i fet, jo escric en català.

EN ROBA DE BATALLA, 29 d'octubre de 2010

De què parlem quan parlem de secessionisme lingüístic (un exemple)

Insistirem a dir que la defensa de la unitat del català no rau a fer-ne la declaració de pertinença d'un diasistema comú. Si hom defensa la diferenciació, els camins separats, ha d'assumir les conseqüències que se'n deriven. Posem per cas aquesta [que denunciava](#) dijous passat Sergi Belbel a València:

«El director del Teatre Nacional de Catalunya, Sergi Belbel, va criticar l'absència d'obres catalanes en els teatres valencians."Fa anys era una pràctica molt normal que els qui fem teatre en català vinguéssim aquí, igual que els autors valencians portaven les seves obres a Catalunya. No sé què ha passat però, des dels anys noranta, això es va acabar"».

EN ROBA DE BATALLA, 1 de novembre de 2010

Softmaniàtic

Les manies no les curen els metges, això és així i no té solució. [Softcatalà](#) s'afegeix al despropòsit de la fragmentació lingüística i amb la col·laboració d'Escola Valenciana crea i promou [Softvalencià](#), invent per a ús particular dels valencians genuïns i tiquis-miquis, amb traductor diferenciat i tot. Si són conseqüents, aviat hauran de presentar també Softmallorquí, Softmenorquí, Softtortosí, Softfragatí i etcètera.

Per què no ha estat possible un sol programa per a tothom que incloguera el màxim de variants possibles, a configurar per l'usuari?

M'imagine que la idea és oferir als valencians un producte “genuí”, a la manera de l'AVL, sense taques “catalanístiques”, immaculadament valencià, amb l'argument –crec que equivocat– d'afavorir-ne l'ús. L'afavorirà? Ho dubte. Valga com a exemple [el fracàs de «Harry Potter ara en valencià»](#). Segons que va aclarir Ernest Folch, al País Valencià se'n van vendre més exemplars de la traducció catalana general que no de l'adaptada “al valencià”. Al capdavall, els qui són contraris al català ho són en totes les seues versions, incloses les secessionistes, tant si són d'alta com de baixa intensitat, i es diguen com es diguen (*¿Catalán o valenciano? ¡Español!*).

Aquestes actuacions diferenciadores, lluny d'afavorir la unitat de la llengua promouen i acceleren la seua desintegració. Perquè –cal insistir-hi– avui la unitat de la llengua no és una qüestió de gramàtiques més o menys “científiques” sinó de consciència, i de mercat. Si afavorim la diferenciació

entre valencià i català no ens ha de sorprendre que la majoria de valencians considere, com mostrava una enquesta recent, que són llengües distintes. Aquesta conscienciació secessionista s'aconsegueix també amb campanyes diferenciadores com la de Softvalencià.

I la pregunta encara seria: ¿Les possibles –o no– adhesions maniàtiques compensen l'efecte fragmentador que provoca la constant diferenciació de nom i de normativa? No s'està afavorint també una divisió irreparable entre usuaris lleials a la llengua? ¿Els intents d'acostar-se els sectors més maniàtics –més secessionistes– no són, al capdavant, com ha demostrat l'exemple del «Harry Potter ara en valencià», llavar el cap a un tinyós?

Potser, fet i fet, al nord i al sud ja són majoria els qui han assumit la secessió. Però: qui siga lladre, que siga valent.

EN ROBA DE BATALLA, 28 de març de 2010

L'AVL ha diferenciat jurídicament valencià i català. Conseqüències: Espanya imposa la separació entre català i valencià als Erasmus

Diguem-ho clarament: si nasquem més inútils rebentem. El nostre pitjor enemic no és l'espanyolisme uniformitzador. El nostre pitjor enemic és la nostra incommensurable estultícia.

Vegeu què diu la notícia: [Espanya imposa la separació entre català i valencià als ajuts de la UE per als cursos dels Erasmus](#) (Racó Català). [El govern espanyol força la UE a diferenciar el català del valencià en els cursos d'Erasmus](#) (Avui-El Punt).

Recupere per a tan magnífica ocasió aquests paràgrafs d'un apunt anterior: [La síndrome de Cassandra](#):

«Quan es guisava aquella genuflecta i fracassada “pau lingüística” valenciana, en un parell o tres d'ocasions vaig compartir taula amb Mercè Teodoro i Alfons Esteve explicant, a qui volguera escoltar-nos, que allò que pactaven amb el PP intel·lectuals i polítics valencians no era pau sinó rendició, i que l'Acadèmia Valenciana de la Llengua que volien crear anava a ser el cavall de Troia que esquarteraria la unitat del català. Jo feia èmfasi que la unitat lingüística no la conformava una declaració més o menys científica del valencià –clara, críptica o circumlòquica– com a llengua compartida o paregut a compartida, sinó la consciència unitària dels parlants i el mercat que feia rendibles els productes culturals en català. Mercè i Alfons, advocats tots dos, advertien que el reconeixement legal d'un ens normatiu valencià diferenciat de l'IEC comportaria la secessió lingüística des del punt de

vista jurídic, atès que reconeixia el “valencià” com a llengua diferenciada del català.

Avui, sobretot des del País Valencià, s’ha escampat com una metàstasi una concepció lingüística que, sense negar els vincles entre català i valencià, en reclama la diferenciació. Al nord del Sènia s’avenen amb aquesta proposta perquè els alleuja del pes d’un conflicte: els valencians ja s’apanyen. I pel que fa al mercat, és un clam que al País Valencià no arriben els productes culturals de nord (ni de nord enllà, ni de mar enllà...), i al nord no els interessin gaire els productes culturals del sud. Quant a la secessió jurídica, el ministre Moratinos ens va donar la raó, arran d’aquella doble versió –catalana i valenciana– del tractat europeu (cap de les dues, però, amb valor legal). Va dir Moratinos que si el govern espanyol havia consentit aquella solució més o menys salomònica era perquè, com alguns ja havíem advertit que passaria, català i valencià eren, des del punt de vista jurídic, llengües diferents. Tanmateix, tothom va disparar contra Moratinos, inclosos alguns fervents defensors del “pacte lingüístic”, com ara Enric Morera, secretari general del BNV. Disparaven contra Moratinos, però Moratinos esgrimia contra tots la legalitat vigent, i d’aquella legalitat que havia emparat les dobles versions –catalana i valenciana–, d’aquella diferenciació jurídica, eren responsables els qui havien donat suport a la creació de l’AVL. Moratinos, en qualsevol cas, feia l’ús que li convenia com a espanyol d’aquesta situació legal, que no és altra que presentar-nos davant el món com una gàbia de grills.»

I ací en teniu una altra més: [Una altra evidència de la funció secessionista de l’AVL](#), on comentava una notícia de l’any 2005.

«El informe del Consejo de Europa sobre la aplicación en España de la Carta de las Lenguas Regionales o Minoritarias, presentado ayer en

Estrasburgo, separa valenciano y catalán por su consideración de lenguas cooficiales en los ordenamientos jurídicos de las dos comunidades. Pero además, el documento incluye algunos comentarios que inciden en la diferenciación entre uno y otro. [...] El principal aval para las afirmaciones de este comité es la Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL)».

En resum, qui siga burro que l'albarden.

EN ROBA DE BATALLA, 10 de novembre de 2010

Un altra volta el numeret de la indignació

Ara tots tornen a escandalitzar-se (Esquerra, CiU, Tresserras...). O tornen a fer veure que s'escandalitzen. Tothom diu que és barbaritat i ximpleria que les institucions europees separen català i valencià. I demanen explicacions al govern espanyol, com en el seu dia li les demanaren a Moratinos. Però els culpables els tenim a casa. Són les lleis pactades pels polítics de casa nostra les que han permès als espanyols i a les institucions europees fer-ne la diferenciació jurídica. El numeret de la indignació ja l'han representat diverses vegades. Massa vegades. O són uns cínicos o uns inútils sense remei.

EN ROBA DE BATALLA, 11 de novembre de 2010

Pla Nualart visita terres valencianes i predica a favor de la diferenciació entre valencià i català

Ha publicat el periòdic Levante-EMV [una entrevista](#) amb el lingüista catalunyès Albert Pla Nualart, corrector del periòdic AVUI. L'entrevista li la degueren fer dies arrere, quan va participar a les jornades que va organitzar a Alzira la [Taula de Filologia Valenciana](#).

A l'entrevista, palesa Nualart un profund desconeixement sobre l'evolució político-lingüística del País Valencià, tan habitual, per altra banda, entre els catalunyesos que creuen que el rovell de l'ou català es troba entre les fronteres que conformen el Llobregat i el Besòs.

Així, diu coses tan estrambòtiques com que «valencià i català han de ser diferents en els punts que cause rebuig» (traduesc de la traducció espanyola del periòdic). És un gran argument filològic, concedir a les manies rigor científic, cosa que em recorda una cèlebre discussió filològica a propòsit de si calia dir caldero o paella al caldero on fem la paella. O la més cèlebre i delirant decisió de l'ara president Camps, llavors conseller de Cultura [sic], quan va rebutjar per massa catalanes i no gens valencianes paraules com ara darrer/darrera, amb el consegüent estupor entre les beates de la meua comarca i entre la gent que sol demanar la tanda a les botigues, que van veure com pel decret d'un maniàtic (i ignorant) les campanes de l'església deixaren de donar el darrer toc, ja no vam poder demanar la darrera a la carnisseria, i la cosa més greu de tot plegat: ja no poguérem celebrar el darrer dijous de Carnestoltes, i en conseqüència menjar-nos [la](#)

[monjàvena](#) de rigor. Si és per motiu de rebuig que el valencià i català han de ser diferents, Pla Nualart condemna el “valencià” a esdevenir una variant sainetística de l’espanyol.

Diu Pla Nualart (i torne a retraduir) «Si fem un únic estàndard, només hi ha dues opcions: o ho fem barrejant dialectes, i per tant molt artificiosos, o el basem en un únic dialecte. Mentre la unitat política i de mercat del domini lingüístic sigui tan precària, la millor estratègia és no imposar un estàndard que la gent no senti com a propi». Insistiré a dir que ja s’havia aconseguit un estàndard unitari i plural bàsic (el que fa servir, per exemple, la revista [El Temps](#) és, en aquest sentit, modèlic). Insistiré a dir també que s’han publicat llibres de text i molta literatura seguint un estàndard semblant. Els únics que no han donat suport a aquest estàndard són els qui no l’usen perquè prefereixen l’espanyol, i tant els hi dona si per tal d’acontentar-los fem un estàndard a mida de cada comarca, perquè en realitat no rebutgen l’estàndard sinó la llengua en si. Ara, però, també s’hi oposen els qui han de justificar la morterada que cobren per formar part de l’Acadèmia Valenciana de la Llengua i els qui aspiren a formar-ne part (posem per cas l’alma mater de la Taula de Filologia València –entitat que ha convidat Pla Nualart–, Abelard Saragossà). Voler ara obviar i desacreditar un estàndard que s’havia consolidat entre els principals usuaris i creadors de la llengua per a fer el caldo gros a un grapat de maniàtics em sembla una irresponsabilitat gravíssima, un despropòsit descomunal, impropri d’algú que diu desitjar per al nostre català un futur digne, o simplement un futur. Amb tot aquest desgavell només s’aconsegueix crear una profunda divisió entre els usuaris més actius i compromesos amb la recuperació de la llengua, sense que per l’altre costat puguem guanyar adhesions a l’ús de la llengua, ni la “[pau lingüística](#)”, com s’ha vist en l’actitud encara tan bel·ligerant per part del PP i rodalies malgrat haver

pactat la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Em sembla que la fragmentació que proposa Pla Nualart, a remolc de les aspiracions de la Taula de Filologia Valenciana, no ajudarà en absolut a unificar i consolidar el mercat que necessita la llengua per a sobreviure. Ja ho estem comprovant en [la premsa escrita](#), en el [teatre](#), en la literatura... Aprofundir en les diferències el fragmentarà encara més. El que cal és fomentar una total i fluïda intercomunicació entre tots els parlants, aconseguir que els Països Catalans siguin un espai complet de comunicació en tots els àmbits de la informació i de la creació. Com més aïllem territoris, més debilitem el mercat. I, en conseqüència, més debilitem el futur del català (i dic català en sentit complet i no autonòmic).

Critica Pla Nualart l'Institut d'Estudis Catalans per lent a l'hora de prendre decisions i per ser poc o gens sensible a la realitat i la riquesa lingüística d'arreu dels Països Catalans. Jo també he criticat l'IEC per aquests motius, fins i tot vaig arribar a reclamar la creació d'una altra institució normativitzadora amb una composició més paritària territorialment i amb membres de demostrada consciència lingüística unitària i no regionalista. Me'n desdic. Tanmateix, reclame a l'IEC un canvi radical d'estratègia: més agilitat i menys regionalisme catalunyès. Pla Nualart també critica l'IEC per endogàmic. Com si la condició que critica per a la renovació dels càrrecs vacants de l'entitat unitària fóra diferent – més democràtica– en l'AVL. I no: en l'acadèmia valenciana els càrrecs nous també són proposats pels càrrecs vells. Situa en un mateix pla d'autoritat l'IEC i l'AVL, però entre un i l'altra hi ha una gran diferència d'aval lingüístic pel que fa als membres que en formen part. A l'IEC, tots els seus membres són notables i reconeguts lingüistes i creadors en català (filòlegs, escriptors, periodistes...). Tanmateix, la composició de l'AVL naix d'un pacte polític, els seus membres foren proposats pels partits

polítics que hi donaren suport (PP i PSOE, i el Bloc d'escolà d'amèn), i per tant hi ha uns quants d'[aquests acadèmics](#) –entre els quals la seua Presidenta– que en el moment de la seua elecció –i possiblement encara ara– no posseïen la més mínima competència en la llengua de la que són autoritat normativa. Alguns, fins i tot, no havien escrit en “valencià” ni un poema d'amor adolescent. I si l'havien escrit, possiblement haurien suspès l'exàmen de “valencià” de quart d'ESO. A banda, és clar, de l'enorme diferència de sous entre les dues entitats normativitzadores: fix i milionari, més extres, per als membres de l'AVL; barat a les dietes i els informes (crec) els membres de l'IEC.

S'ha cobert de glòria Pla Nualart en la seua visita evangelitzadora a terres valencianes. Amb tot, “oficialment” li han fet molt de cas. Fet i fet, els seus arguments són favorables a la diferenciació, avui tan en voga. O potser està fent mèrits per a poder “nacionalitzar-se” valencià i així poder aspirar a un sou vitalici com a acadèmic de l'AVL. No debades ja ho diuen en [genuí valencià estàndard](#) que «això sí que és un xollo i no que te toque el cuponasso».

EN ROBA DE BATALLA, 13 de novembre de 2010

El PPerro del hortelano a Elx

Tornem a tenir el burro en l'herba, o siga el PP, bramant com un jò nec contra "la ingerència catalana". L'amic Joan-Carles Martí [donava notícia](#) en el seu blog de l'inici d'una campanya per promoure l'ús de la llengua pròpia i secular d'Elx: «Fes teu el valencià». Fixeu-vos-hi: «valencià»: denominació estatutària. Per quin motiu ha bramat contra això el PP? Doncs perquè, curiosament, [El Tempir, Associació Cívica per la Llengua a Elx](#), que és qui ha pres la iniciativa de la campanya, a més de l'Ajuntament d'Elx hi ha comptat amb la col·laboració –econòmica– de la Generalitat de Catalunya.

Al PP li ha faltat l'aire per a reballar clams –o brams– al cel, i per boca d'un tal David Serra ataca l'Ajuntament d'Elx [dient que](#) «*está haciendo un flaco favor a la defensa de las señas de identidad de la Comunidad al llevar a cabo una campaña de promoción del catalán con fondos públicos aportados por el Gobierno de Montilla...*» Caga't ja, Martorell!

«*Las señas de identitat de la Comunidad...*» Quines són les senyes d'identitat d'aqueixa «Comunidad» que tant àiradament defensa el PP? La corrupció, la mentida, el cinisme, la censura, el castellà... Però sobretot l'agressió continuada contra la llengua secular dels valencians, tant se val com li diguen, si valencià o català. Les accions institucionals del PP sempre han estat contra la normalització del nostre català, a l'escola, als mitjans de comunicació, a les institucions públiques... El desassistiment per part del

PP és absolut. No fa un brot pel nostre català, ni que hi pose “valencià”. El menyspreen, ens menyspreen. Ells –els del PP– són del castellà, ànima negra de vells «corregidores de Castilla», fidels encara a les instruccions del rei incendiari i ressentit, enemic dels valencians: *«Pondrá el corregidor el mayor cuidado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin dará providencias más templadas y disimuladas para que se note el efecto sin que se note el cuidado.»*

Protesten els del PP perquè la Generalitat de Catalunya ha col·laborat econòmicament en una campanya per afavorir l'ús del "valencià" a Elx. I és així perquè, com és conegut per tothom, la Generalitat Valenciana no solament no el promou, més aïnes el desatén perquè en desitja –i en fomenta– la desaparició. Per tant, cal buscar-se el suport on l'ofereixen de bon grat. En aquest cas, la Generalitat de Catalunya.

De la manera de fer del PP, en el castellà que malden per imposar-nos *«por justo derecho de conquista»*, en diuen ser *«como el perro del hortelano, que ni come ni deja comer»*. Ara bé, lladrar, a gosades que lladren. Serà perquè com més por té el gos, més lladra? Com que les acusacions per corrupció i malbaratament no els cauen damunt com un plovisqueig sinó com una aiguarrada... Cal distraure l'atenció perquè no mirem els abellons per on els brolla el florit i la podridura.

EN ROBA DE BATALLA, 21 de novembre de 2010

De nou el consens lingüístic, ai!

Diu Vicent Moreno, qui tot just s'acaba d'estrenar com a president d'Escola Valenciana: «[Els consensos estan desapareixent](#). Tots en som un poc responsables». I en reclama un altre, de consens. Fins i tot amb el PP, si volguera afegir-s'hi.

A mi em sembla que el consens –si més no el que temps era temps hi havia entre usuaris diguem-ne “lleials”, el que calia haver mantingut– se'n va anar a pacte quan negociaren i firmaren la “pau lingüística”, i s'inventaren això de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. A partir d'aquell moment, cadascú va interpretar el nou “consens” o “pau” a la seua manera: uns, el PP, com si no s'hi haguera pactat res (garrot, garrot i garrot!), un altres duent a terme les renúncies pactades com qui s'arranca les crostes d'un cos ple de malets que ara es curaran, i uns altres denunciant que els pactes contra natura són sempre terra als ulls i pedrades en la pròpia teulada perquè creen més divisions (entre els propis) que no adhesions (dels enemics).

M'imagine què passarà si hi ha un altre “consens”, o aquella “pau” torna a ser renegociada: [Agressió, negociació, renúncia](#). Ja s'apanyaran...

EN ROBA DE BATALLA, 24 de novembre de 2010

El valencianisme, cap a la normalitat. Cap a la fusió definitiva entre la misèria cultural i la mediocritat intel·lectual.

Diu el titular del periòdic digital **L'informatiu**: *El valencianisme, cap a la normalitat*. I tot a continuació ens regala la notícia que un professor del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València (sic) farà una conferència a la seu (o cau) de Lo Rat Penat. El professor en qüestió no és altre que el reconegut secessionista il·lustrat Abelard Saragossà, tot insistint una altra volta a sumar mèrits perquè al més prompte possible l'incloguen en la nòmina o pessebre de l'AVL.

Podríem dir que aquesta estratègia d'acostament al blaverisme és comparable a gitar-se en companyia amb un llençol estret, que quan l'estires cap a un cantó, en destapes l'altre. Amb tot, l'estratègia de Saragossà i companyia no és altra que la del penedit: el secessionisme il·lustrat, penedit d'haver pecat de catalanisme, intenta convergir amb el blaverisme analfabet i espanyolista de sempre. I quan s'hauran fusionat, junts portaran l'Antic Regne de València (així, en majúscules i amb accent a "la valenciana") als més elevats cims de la misèria cultural i als més profunds avencs de la mediocritat intel·lectual. Potser siga aquesta "normalitat" (no gaire diferent de l'actual, però) a la que fa referència el titular de la notícia: la convergència definitiva entre la misèria d'uns i la mediocritat d'altres.

EN ROBA DE BATALLA, 2 de desembre de 2010

Han triat serbocroata i no neerlandès

És un fet evident: la majoria de valencians han assumit ferventment l'AVL. O no gens ferventment, però s'hi avenen, amb resignació o amb seminfotisme. No obstant això, molts d'aquests valencians s'escaroten com gallines en un galliner envaït de raboses quan les institucions espanyoles i europees ens refreguen pels morros la diferenciació jurídica entre català i valencià, i l'última (per ara) a les beques Erasmus. S'escaroten i esgrimeixen els arguments de la ciència. Però tant se val el que diga la ciència. Davant la llei, la ciència ha de callar i acatar. I si no volem que la llei siga contrària a la ciència, cal exigir lleis que respecten la ciència. Fins i tot cal exigir la derogació d'aquelles lleis que actuen contra els arguments de la ciència.

Tanmateix, malgrat les evidències, no hi ha gaire contestació, ni al País Valencià ni enlloc, davant la consolidació secessionista. Fet i fet, l'AVL està aconseguint la legitimació per part de gairebé tothom: escriptors, associacions culturals, lingüistes, periodistes, fins i tot d'Escola Valenciana. No els dol ni els crea càrrec de consciència demanar-li parer, comptar amb la seua presència institucional, fer investigacions amb el seu suport (econòmic) o ser convidats als seus «eventos».

A mi, en canvi, no m'agrada veure el meu nom citat en cap treball d'investigació sobre llengua o literatura al País Valencià finançat per l'AVL. No sóc «d'eixe món». No vull que m'hi esmenten. M'irrita que em consideren «del seus» ni que siga «en rebel·lia». Malgrat les conseqüències

–de marginalitat–, m'estime més ser escriptor en llengua catalana. La càrrega a gust no pesa.

Amb tot, em reca profundament aquesta manca de resistència, aquest desistiment, malgrat les constants i constatables evidències de secessió lingüística, arreu dels Països Catalans.

Amb els fets i les respostes sobre la taula, queda clar que seguim ulls a cegues el conflictiu exemple [serbocroata](#) en comptes de la raonable solució [neerlandesa](#) (la de Flandes). En això, en els exemples que seguim, també demostrem a quina societat aspirem. I, en conseqüència, quin futur construïm (per a la llengua). Joan Fuster també tenia raó en això: «I és que no tenim voluntat de resistir». *Ca'u 'panye, doncs?*

EN ROBA DE BATALLA, 19 de març de 2011

L'AVL continua afonant-se en el tarquimar blavero

L'AVL [continua afonant-se en el tarquimar blavero](#).

No pot eixir res de bo d'una “pau” o “pacte” amb uns dels principals actors de la Batalla de València, Lo Rat Penat. No eixirà res de bo perquè l'acostament de l'AVL a l'entitat blavera suposarà un major distanciament, o siga diferenciació, del català. Cal recordar que Lo Rat Penat, a banda de protagonitzar l'oposició –sovint no gens pacífica– a la dignificació del català del país Valencià, no ha aportat res de profit a la cultura pròpia dels valencians. Ha estat un cau de mediocritat. Sempre en mans de personatges incults i profundament espanyolitzats, Lo Rat Penat ha estat al servei de l'espanyolització i dels partits espanyolistes més bel·ligerants amb la llengua i la cultura dels valencians. Tanmateix, l'AVL els acull. Diu molt de la vertadera “missió” de l'AVL: diferenciar i separar. Com si diguérem: dis-me amb qui et fas i et diré a quin amo serveixes.

Si algú encara no ho té clar, heus ací un exemple aclaridor: a la pàgina 275 del [Manual de Documentació Administrativa](#) trobem que el municipi de Castelló de la Ribera s'ha de dir en “valencià”, segons l'AVL, tal com ha demanat sempre el PP i Coalición Valenciana: Vilanova de Castelló.

No tardarem molt a veure seure en la mateixa taula de “pacificació” l'AVL i el GAV.

EN ROBA DE BATALLA, 5 de maig de 2011

A Canal 9 trauen la llengua i no saben si la tenen humida, eixamorada o eixuta

He tingut l'atreviment de veure part del nou programa de Canal 9 [Trau la llengua](#). No tinc per costum veure res de Canal nou, ni en diferit, com ara he fet. Volia veure'l perquè hi apareix un company de faena. Per comboi i curiositat, doncs. Afortunadament, el meu company apareix al principi i no he hagut de patir gaire. Fet i fet, he tancat el programa quan en acabar la seua intervenció han comentat el mot EIXAMORAT. Han dit que és sinònim d'EIXUT! Aguarda't!... Una roba està eixamorada quan encara no és eixuta del tot i reté una mínima humitat. Humit, eixamorat i eixut. Aquesta és la seqüència, i la diferència. Eixamorat i eixut no són sinònims. I podeu comprovar-ho al [DCVB](#). Ara bé: quin nivell de rigorositat podem esperar de Canal 9? Segur que el programa està "assessorat" per algun eminent acadèmic de l'AVL que no sap diferenciar entre manxar i manxarse.

EN ROBA DE BATALLA, 8 de maig de 2011

El català fragmentat en taifes

Una altra «acadèmia» més

A l'Aragó han decidit imitar els valencians i s'han inventat una altra «acadèmia de la llengua» per a:

- a) Investigar i formular les normes gramaticals, si escau, del català a Aragó tenint en compte les seves varietats lingüístiques.*
- b) Inventariar i actualitzar el seu lèxic.*
- c) Estimular l'ús, ensenyament i difusió del català a l'Aragó i de les seves diferents modalitats.*
- d) Defensar i promoure el català a Aragó i les seves modalitats i vetllar pels drets lingüístics dels parlants del català a Aragó.*
- d) Col laborar en la formació del professorat.*
- e) Establir el criteri d'autoritat en les qüestions relatives a la normativa, actualització i ús correcte de la llengua catalana a Aragó.*
- f) Assessorar els poders públics i institucions sobre temes relacionats amb l'ús correcte del català a Aragó, la seva promoció social, així com sobre la determinació oficial dels topònims (els noms oficials dels territoris, els nuclis de població i les vies interurbanes) i els antropònims.*
- g) Les que, en l'àmbit de la seva competència, li encomani el Govern d'Aragó.*

A diferència, però, de la valenciana, aquesta altra acadèmia no fa

servir circuml·loquis pel que fa al nom de la llengua que parlen a la Franja: Acadèmia Aragonesa del Català.

Tot i amb això, és de preveure que serà tan nefasta com la valenciana.

No són coherents (o potser sí)

En qualsevol cas, cal preguntar-se per què aquests eminents polítics no proposen, amb idèntica finalitat de preservar les formes que ells en diuen genuïnes o modalitats i varietats diferents, la creació, posem per cas, de l'Academia Aragonesa del Castellano, o Academia Valenciana de la Lengua Castellana, o Academia Manchega del Castellano o Andaluza o Extremeña o Murciana o Canaria... del Castellano. Per ser coherents del tot, si més no, i no donen lloc a pensar que ho fan només per fotre ('ns) – que ho fan!.

No hem de perdre de vista que tant aquesta Acadèmia Aragonesa com l'Acadèmia Valenciana han estat pactades principalment per partits espanyolistes. I ja saben que aquest partits si en un objectiu han esmerçar esforços no és a dignificar i consolidar l'ús del nostre català, ans al contrari, sempre s'hi han manifestat contraris; tot sovint amb virulenta bel·ligerància. Penseu quins són els partits que han signat l'acord aragonès, i quins foren els qui pactaren i es repartiren els escons de la valenciana: PP i PSOE, en aquest cas amb el suport còmplice de CiU i també del BNV, que atès que no pot ni proposar-hi candidats, representa l'inútil paperot d'escolà amèn.

Sort tinguérem que a les Illes l'Acadèmia Baleàrica que va intentar el corrupte Matas no va prosperar. Però si en aquestes eleccions guanya l'ultraespanyolista Bauzà, potser la reviscolaran.

El català fragmentat en taifes

L'autoritat normativa del nostre català ha estat fragmentada en ridículs regnes de taifa, i ja sabem que de les dividides taifes a la desaparició a mans dels nostres enemics més units i conseqüents hi ha un pas ben curt.

Cal lamentar el trist paper de l'IEC, convertit en una més Acadèmia Catalunyesa de la Llengua. Fóra necessari que prenguera una decisió valenta: d'una banda, reordenar la Secció Filològica amb una presència més paritària de membres de tots els territoris catalanoparlants, i sobretot reivindicar-se públicament com l'única autoritat normativa del català unitari i plural i, fins i tot, demanar els suport públic d'escriptors, periodistes, lingüistes... I per a les situacions particulars, hi ha sempre la possibilitat de delegar funcions específiques a la manera [de la UIB](#).

En fi... no li calen enemics al català per a fer-lo desaparèixer. En té prou amb els «amics». Amb la desídia d'uns, l'estultícia d'altres, la indecent conivència de més d'un, la connivència d'uns altres... ¿Fem alguna cosa per recuperar la unitat del català, o claudiquem del tot i acceptem aquesta letal desmembració?

Cal, sobretot, una resposta de l'IEC.

EN ROBA DE BATALLA, 15 de maig de 2011

Convertir-se

Llegit en un dels [xats amb candidats](#) que va organitzar Levante-EMV. A Joan Ribó, exEUPV, candidat per Compromís, altrament i bàsicament Bloc, avui flamant regidor per València (o potser *València?*), li retrau un dels participants: «¿Seguix oposant-se vosté a l'AVL?»

I Ribó, conscient que ara “milita” en una altra sensibilitat lingüística, abjura: «He de reconèixer que m'equivoquí quan vaig votar en contra de l'AVL. Avui no ho faria».

EN ROBA DE BATALLA, 24 de maig de 2011

A priori, quina diferència hi ha entre l'Escola Trilingüe i l'Escola Plurilingüe?

Entre els qui llegeixen aquest blog –més aviat entre els qui ho fan ocasionalment– tinc reconeguda fama d'anar pel món xafant guitarres. Bé, doncs, avise: em sembla que ara vaig a xafar-ne una.

Ens hem indignat molt, moltíssim, contra Font de Mora i el PP pel seu projecte d'Escola Trilingüe. Els blogs, els feisbucs, el tuiters, fins i tot la premsa convencional, bollia i bull encara d'indignació. Fins i tot hi ha hagut una manifestació multitudinària de protesta (perfectament ocultada pels mitjans espanyols, els privats i els «públics»). Una indignació justificada, evidentment. Tot i amb això, em fa l'efecte que sovint ens fotem galtades amb les nostres pròpies mans.

Quan fa unes mesos Escola Valenciana presentava el seu projecte d'Escola Plurilingüe, vaig pensar: «Ja hi som amb un altre projecte del valencià “guai” i més modern que cap altre». Un model, però, que, de nou, intentava defugir i emascarar el nostre vell conflicte lingüístic, aquell que va començar sense que notàrem «el cuidado», però que ha aconseguit que notem «el efecto».

Evidentment, entre el model que proposa Escola Valenciana i el que imposa Font de Mora hi ha diferències abismals. Del cel a la terra, que diríem. Tanmateix, pareu-vos a pensar si una persona poc entesa, allò que en diem «una persona del carrer», a partir dels «títols» pot arribar a considerar models educatius diferents l'Escola Trilingüe de Font de Mora i

l'Escola Plurilingüe d'Escola Valenciana. Ja dic: per l'enunciat només. A partir de tres no és també «pluri»?

Em fa l'efecte que com més defugim el conflicte, més ens devorà «la pau». Crec que s'han d'abandonar les propostes conciliadores, «bonistes», i fer front al conflicte des de la seua arrel. Fa tres-cent anys que patim un procés de «neteja lingüística» que ha arribat a convertir el nostre català secular en llengua minoritària. Cal insistir en l'argument que no és possible la democràcia al País Valencià (als Països Catalans) si no es reverteix l'actual minorització del nostre català. Volem recuperar la normalitat lingüística que ens ha estat arrabassada mitjançant la imposició, sovint violenta, del castellà.

És impossible, si més no a curt termini, pensar que assolirem una mínima normalitat lingüística des de l'ocultació del conflicte, des de «la bona intenció». Per tant és això el que hem de proposar: que el nostre català siga l'única llengua a l'ensenyament, des de l'escola infantil a la universitat. El model educatiu que hem de proposar per a recuperar la normalitat del nostre català és el que tenen els espanyols de Madrid o de Sevilla, els francesos de París, els anglesos de Londres o els alemanys de Berlín: la llengua pròpia del país per als continguts i poder aprendre almenys dues o tres llengües estrangeres durant l'ensenyament obligatori.

Això del model «plurilingüe» és equívoc, si més no si intentem contraposar-lo al model «trilingüe». Cal ser valents i entrar al conflicte sense complexos: cal exigir el mateix model lingüístic que tenen els madrilenys, els sevillans, els parisencs o els londinencs: un país, una llengua. I si tenim un model educatiu que ens permet ser competents en tres o quatre llengües –a part de la nostra–, millor. Ja n'hi ha prou de voler ser «bons»: hem de ser clars i catalans (els més maniosos, podeu dir-ne clars i valencians, si voleu). Cal que siguem coherents, valents, útils en la defensa

del nostre català. Prou de fotre'ns galtades amb les nostres pròpies mans.
Prou de por i de poretes. Parlem clar: ni plurilingüe ni trilingüe: en català!
No debades, és quan parlem clar que ens entenem (i que ens entenen).

EN ROBA DE BATALLA, 14 de juny de 2011

Per què no un diari en català?

Reflexiona en el seu blog l'amic [Xavier Aliaga](#), periodista de professió, sobre la necessitat i la possibilitat –sobretot la possibilitat– de tenir premsa escrita al País Valencià, després del fracàs d'EL PUNT, l'espantada de l'AVUI, l'apocament de l'ARA i la més que discutible catalanitat de [LA VANGUARDIA](#) (i EL PERIODICO).

Tanmateix, el titular del seu apunt és el que em motiva a fer-ne un comentari, que potser hauria d'haver posat al seu blog, tanmateix he preferit anotar-lo ací, a manera d'apunt.

El titular d'Aliaga diu: [I per què no un diari en valencià?](#)

I jo anote que m'estimaria més un diari *en català*. Un diari amb seccions úniques: cultura, política internacional, opinió, successos, societat i etcètera, i suplementos diferenciats que tractarien més extensament els afers, sobretot el polítics, dels diferents territoris dels Països Catalans.

Calen molts lectors per a mantenir un periòdic en paper, i fragmentar el mercat –com fan les empreses periodístiques actuals– equival a minoritzar d'entrada el producte.

Hi ha també una altra qüestió important: la llengua estàndard (unitat i pluralitat). Amb dues acadèmies de la llengua com porquets solts, la valenciana i l'aragonesa, rebotant-se cadascuna en el seu fangar; l'IEC que encara no sap on li cau càrrega des que li han anat restringit, per llei i consentiment polític, l'abast de la seua autoritat lingüística; i en l'únic

territori on s'han fet les coses amb una mica de seny i sentit de la unitat des de la diferència, les Illes, ara hi plana la burrera d'en Bauzà, que potser voldrà reviscolar [l'intent de Matas](#) d'una altra acadèmia –o vàries– per a fomentar «ses diferents variants insulars».

Llengua i mercat estan, en el nostre cas, vitalment –o mortalment– vinculats. Com més pensem els nostres productes des de l'actual fragmentació, més afeblida –per limitada– serà la nostra producció cultural, i, per tant, menys rendible econòmicament i políticament. Això inclou, especialment, la premsa, siga escrita o audiovisual.

EN ROBA DE BATALLA, 8 de juliol de 2011

Cap ni un per sota dels trenta?

Fa uns mesos, [Lolita Bosch](#) va presentar una [antologia literària](#) catalana per sota dels quaranta-cinc anys. Quaranta-un noms. Cap ni un de valencià. Avui, el diari [ARA](#), en el suplement d'estiu, apunta [deu noms per sota dels trenta](#). Cap ni un dels quals és valencià. Preguntes: No hi són perquè no n'hi ha, perquè no volen veure'ls o perquè no s'han pres la molèstia de buscar-los?

[I Ell en feia conyeta](#)

EN ROBA DE BATALLA, 16 d'agost de 2011

Per què serà?

Diu que la presidenta de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua que les relacions amb l'Institut d'Estudis Catalans són «fredes», tanmateix amb la blaveríssima Real Acadèmia Valenciana de Cultura afirma que són més «fluïdes i normals». Per què serà?

EN ROBA DE BATALLA, 11 d'octubre de 2011

Polítics de l'Acadèmia

Que l'AVL és una institució més política que lingüística ho demostra que la fins ara presidenta, Ascensión (sic) Figueres, [deixa el càrrec](#) per anar en les llistes del PP. La substituirà un acadèmic de quota blavera (si és que en aqueixa institució n'hi ha cap que no siga blaver, o siga secessionista).

EN ROBA DE BATALLA, 14 d'octubre de 2011

Guanya el secessionisme. Ho explica el president de l'IEC.

Per als qui, al llarg del temps, han defensat la recuperació i la normalització de la llengua catalana en els seus respectius territoris, la unitat del català no ha estat una batalla a guanyar solament en l'àmbit científic. No només calia assegurar la correcta adscripció lingüística de les diferents modalitats del català, calia sobretot assegurar el seu futur com a llengua viva. I això només és possible des de l'actuació política.

A dia d'avui, però, val a dir que els partidaris de la unitat del català hem perdut la batalla. El secessionisme lingüístic s'ha imposat arreu dels Països Catalans. No és aquell vell secessionisme que negava la unitat de la llengua. Avui el secessionisme no nega la unitat científica. Tanmateix, en nom d'una defensa (falsa defensa!) dels particularismes s'ha permès l'esquarterament de l'autoritat normativa que existia fins ara i es proposen estàndards diferenciats. La secessió lingüística s'està produint mitjançant l'estratègia de crear acadèmies territorials. La valenciana, per exemple, s'ha consolidat plenament i compta amb el suport d'institucions tan importants com Escola Valenciana, editorials com ara Bromera, i ja hi ha escriptors que es deixen homenatjar per aquesta acadèmia fruit de l'acord i del repartiment polític entre espanyols. L'invent ha resultat tan eficaç per a la fragmentació de català que també s'ha creat [una altra acadèmia](#) per al català de la Franja, i aviat podria haver-ne una altra a les Illes si José Ramón Bauzá recupera, com ha insinuat, [aquell intent de Jaume Matas](#) de convertir l'Institut d'Estudis Baleràrics en acadèmia pròpia per a les varietats insulars.

No cal, doncs, negar la unitat del català per a ser secessionista. De fet, els partidaris d'aquesta estratègia de desvertebració no s'estan de fer proclames d'unitat, de paraula i per escrit, explícites o través de refinats circumloquis com el de l'AVL. Tot i que sovint defugen esmentar el nom de la llengua, i doncs no sabem exactament de quina llengua s'afirma la unitat, si de l'arbre o si del refillol.

El trossejament de l'autoritat normativa a través de la creació i consolidació de diferents acadèmies està provocant, en la pràctica, la fragmentació de la llengua catalana. Assistim, doncs, impassibles i mesells, al seu esquarterament. I no passa res. Tothom calla i fa la viu-viu.

Aquesta és, doncs, l'aspiració que s'ha esmicolat: calia construir un espai complet per a llengua catalana, consolidar una normativa única i plural, convertir el català en la llengua potent d'una comunitat cultural de més de deu milions d'habitants. En comptes d'aquell projecte de confluència, de construcció d'un imaginari cultural comú, tenim aquest irrisori i suïcida territori de taifes. Hem perdut els qui volem una llengua unida, els qui volem un gran mercat per al català i no quatre o cinc o sis paradetes. Som al segle XXI i no ens val ara tornar a les flors i violes de la Renaixença. Ens cal una política clara i ferma a favor de la unitat del català.

El darrer número de la revista [Llengua Nacional](#) ha publicat un resum d'una conferència que el president de l'IEC, Joan Martí i Castells, va fer a la Universitat de Lleida l'any 2007: *Unitat i variació lingüística: una qüestió ideològica*.

Enganxe tot seguit alguns paràgrafs que considere d'especial interès:

«Res pot anar més en contra de la unitat lingüística que l'elaboració d'una normativa específica per a un territori, encara que sigui en nom

del respecte a la variació...»

«...una sola llengua ha de tenir un sol fòrum on decidir-ne la preceptiva; un fòrum, això sí, obert a la realitat sociolingüística diversa i a les diverses sensibilitats».

«La unitat dels idiomes acaba depenent de l'establiment de l'escriptura, és a dir, de l'establiment del seu codi, de les convencions gràfiques acceptades per un col·lectiu. I l'acceptació es tradueix en la voluntat de remarcar igualtats i diferències. Les unes i les altres se sublimen, segons els interessos d'unió o de separació, respectivament, de grups humans i de territoris. En els processos que això comporta, són decisius els propòsits de les classes polítiques que participen dels governs i, doncs, de poder. Malgrat tot, és evident que la proximitat o la llunyania objectives entre parlars faciliten o dificulten l'intent d'ajuntar-ne diversos en una mateixa llengua.»

«Una de les manifestacions més contundents de l'amenaça de la separació és la producció de normativa alternativa a l'establerta oficialment per a una llengua nacional.»

Cal llegir la conferència completa. Una exposició impecable, clara i coherent. I per això mateix –per ser qui és qui l'ha impartida– és fa més incomprendible el silenci amb què l'IEC ha consentit ser desposseït de l'autoritat normativitzadora que tenia per llei. Aquest trinxament de la llengua catalana no ha generat gaires protestes. Tot al contrari, com deia adés, tota mena d'associacions per la «defensa de la llengua» (sic), institucions culturals, editorials, escriptors, periòdics... han acceptat de bon grat aquesta situació. Sobretot al País Valencià, que és on encetaren l'estratègia i on ja es veuen els resultats desintegradors. Fins i tot han promogut campanyes “singularistes” que afavoreixen la diferenciació i separació entre valencià i català. No obstant això, des de Catalunya alguns

lingüistes i mitjans de comunicació també col·laboren a legitimar aquesta estratègia de divisió.

Durant tot aquest procés de esquarterament del català no s'ha produït cap gest d'autoritat per part de l'IEC. I encara que fóra tardà, caldria que l'IEC denunciara aquesta situació de fragmentació, que reclamara la seua autoritat. No ho ha fet encara. Potser no el farà. I així, el secessionisme aconseguirà, definitivament, consolidar«el efecto». Paradoxalment, ho adverteix el mateix president de l'IEC en aqueixa conferència. Llàstima que malgrat haver fet un formulació tan clara dels perills, tanmateix no s'hi haja pres cap mesura per contrarestar-los.

Diu l'actual president de l'IEC «En els corrents secessionistes, mai no s'arriba a complaure el desig de qui els defensen en el grau d'acceptació de la variació, fins a la separació definitiva; a major consideració dels localismes, major sol·licitud d'admetre'ls, sense límits, en un procés que teòricament i pràcticament arriba a la divisió de llengües diferents.»

EN ROBA DE BATALLA, 9 de novembre de 2011

Cerimònia de seducció entre el secessionisme bàrbar i el secessionisme il·lustrat

Diu el titular del *Levante-EMV* que «la AVL seduce al secesionismo» perquè el nou president, Ramon Ferrer, ha anunciat que prioritza la col·laboració entre l'acadèmia valenciana i les organitzacions secessionistes Lo Rat Penat i la Real Academia de Cultura Valenciana (RACV). Fet i fet, els presidents de totes dues “institucions” acudiren a la seua presa de possessió.

Però de seducció res de res: en realitat és la lògica confluència entre el vell secessionisme bàrbar i el més nou secessionisme il·lustrat. Al capdavant persegueixen el mateix objectiu, tot i que amb estratègies distintes: diferenciar-se del català, els uns negant la unitat a priori (Lo Rat i la RACV), l'altra emfasitzant i promovent la màxima diferenciació (AVL). En conseqüència –mateix objectiu, mateixa conseqüència–, escindir-se del conjunt de la llengua catalana. És, com dic, la conseqüent confluència d'interessos d'unes "institucions" al servei de l'espanyolisme. No devem oblidar l'adscripció ideològica d'ambdues organitzacions “culturals” del secessionisme bàrbar, en el cas de Lo Rat Penat traint i tot els seus propis orígens i la seua història. Han actuat al servei de l'espanyolisme més antivalencià contra la dignificació i la recuperació del nostre català, han estat cau i trinxera de la ultradreta local, allò que en déiem el «búnker barraqueta». L'AVL és l'invent d'Eduardo Zaplana, que sabia, per pròpia i coherent convicció, que pagant sant Pere canta i, si cal, elabora milanta gramàtiques per encàrrec. És per això que la contribució a la «pau

lingüística» està tan ben retribuïda. A la fi, doncs, secessionisme *heavy* i secessionisme *light* arriben, finalment, a rams de beneir amb la presidència de Ramon Ferrer. Val a dir que a l'acte de presa de possessió del nou president de l'AVL hi havia Juan Soto del PSOE i Enric Morera de Compromís.

[Triomfa l'AVL](#). I no fa altre camí que el que tenia dissenyat. [Els fets així ho corroboren](#). Si algú encara [s'equivoca](#) sobre la seua finalitat és perquè s'ha cansat de resistir o perquè li convé.

EN ROBA DE BATALLA, 3 de desembre de 2011

Ni són ni som 10 milions

Ni són 10 milions els qui parlen valencià (o l'entenen), ni som 10 milions els qui parlem català (o l'entenen). Menys encara en són –en som– tants si es pretén aconseguir que una o altra llengua, o totes dues alhora, siguen oficials a les institucions europees.

La coalició triomfant al País Valencià, Compromís, ha presentat, a través del diputat i secretari general del Bloc Nacionalista Valencià, Enric Morera, una proposició no de llei a les Corts valencianes en què insta l'executiu d'Alberto Fabra perquè realitze les gestions necessàries davant les institucions de la Unió Europea per tal d'aconseguir [que el valencià hi siga reconegut com a llengua oficial](#). Una iniciativa política raonable i coherent amb l'ideari del partit nacionalista valencià i de la coalició on és integrat. Tanmateix, Morera va voler qualificar la proposta quantificant-ne els usuaris d'aquesta llengua: Som 10 milions, va alfarrassar el dirigent nacionalista.

Cal dir que no sap fer comptes, Enric Morera. No sap fer comptes «jurídicament». Perquè fa temps que qui va ser ministre d'afers exteriors espanyol, Miguel Ángel Moratinos, ja va explicar, a Morera i a qui no tinguera les orelles embossades, que les lleis en matèria lingüística que s'havien aprovat, i que havien comptat amb el suport del partit del senyor Morera, havien comportat la separació –o secessió– jurídica entre català i valencià: a Espanya, als Països Catalans, a Europa i arreu del món. [Jurídicament –va dir Moratinos, amb les lleis a la mà– valencià i català són llengües diferents](#). Podia haver dir-ho més alt, l'exministre espanyol, però no pas més clar, ni amb més satisfacció espanyola. No obstant això, ja

sabem que no hi ha sord més profund que qui no vol escoltar.

No tenia cap sentit, doncs, apel·lar a la ciència per contraatacar l'opinió de les institucions europees. Perquè si la ciència diu que la Terra és redona i la llei afirma que no ho és, en cas de conflicte, a favor de qui –de què– dictaminarà un jutge? Doncs el que va dictaminar, en setembre de 2005, l'informe del Consell d'Europa sobre l'aplicació a Espanya de la Carta de les Llengües Regionals o Minoritàries: la separació de català i valencià d'acord amb l'ordenament jurídic d'ambdues comunitats autònomes. ¿I quin va ser el principal aval per a aquesta afirmació de l'informe del Consell d'Europa? L'Acadèmia Valenciana de la Llengua! [Així ho explicava la notícia que se'n feia ressò.](#)

I qui va donar suport a la creació d'aquesta troiana institució? Entre d'altres, l'expresident Pujol, que la va negociar amb l'expresident Zaplana a través de Joan Rigol, algun destacat membre valencià de l'IEC i –a més del PSOE i el PP– el Bloc Nacionalista Valencià, partit del qual és secretari general Enric Morera. Qui se'n recorda d'allò que rectificar és de savis? Vull dir: si t'han dit que has clavat el peu en un fangar, el que diu el sentit comú és que cal traure'l abans que t'hi afones del tot.

En conclusió, no són deu milions els qui parlen valencià, però tampoc, ai –perquè la llei també ens afecta–, som 10 milions els qui parlem català. Aquesta mutilació, però, no els l'ha feta l'enemic secular, el del «*cuidado y el efecto*». Sinó nosaltres mateixos. I tan alegres, però. I tan sords. I tan cecs. I tan rucs.

DIARI GRAN DEL SOBIRANISME
EN ROBA DE BATALLA, 13 de gener de 2012

Joan Fuster i el “destarifo” de l’AVL

Em pega, de bon matí, per repassar les converses de Toni Mollà amb Joan Fuster. *Converses inacabades*, però, per la mort repentina de Fuster l’estiu de 1992. El capítol dedicat al llibre *Nosaltres, els valencians*, del qual enguany fa cinquanta anys de la seua publicació, es tanca amb aquesta pregunta de Mollà i la resposta de Fuster:

Mollà: Alguna gent d’aquesta “tercera via”, ara, per acabar-ho d’adobar, propugnen una revisió de la normativa lingüística...

Fuster: Això és una collonada. ¿Què vols que et diga? No hi ha posicions intermèdies. Hi poden haver, com n’hi ha –i funcionen–, actituds de normativització que responen a la realitat lingüística valenciana –cosa que em sembla molt bé– i que s’aparten un tant de la norma fabriana o barcelonina. Tota la resta, em sembla allò que diuen en aquest poble meu: un "destarifo". I no crec que hi haja, a més, la menor possibilitat d’acord, de pacte.

Evidentment, es va equivocar Joan Fuster. Perquè hi ha hagut pacte. El «pacte lingüístic», l’han anomenat. I l’han acompanyat amb una escissió normativitzadora, específica per al valencià, que ha confeccionat una normativa específica i diferenciada: l’AVL. I la unitat del català se n’ha anat a orri.

EN ROBA DE BATALLA, 14 de gener de 2012

Tots parlem –i escrivim– en català de primera (si és que n’hi ha de segona, que no ho crec)

Comprens la crítica que es fa, sobretot des del País Valencià, cap a la incorregible actitud de superioritat lingüística per part de mitjans de comunicació catalunyesos, de molts lingüistes "professionals" i sobretot de l’IEC.

La consideració que ha d’haver un estàndard regional –catalunyès oriental en aquest cas– de referència preferent ha estat i és un error polític –dic *error polític*– de conseqüències potser irreparables, puix que ha acabat donant la raó als qui han acusat l’IEC, i bona part dels lingüistes catalunyesos –ensenyants, correctors, divulgadors...– de tenir una concepció centralista del català; gens integradora, doncs: fet i fet, secessionista, o argument per al secessionisme. En particular, per al "secessionisme il·lustrat" valencià.

El nostre català és encara, afortunadament, una llengua molt unitària. Tanmateix, la proliferació d’acadèmies genuïnes o preferencials – per al valencià, per al catalunyès oriental i, en un futur proper, per a la resta de les variants territorials, "autonòmiques»" o no– està contribuint de tal manera a la diferenciació que a la fi caurem –si no hem caigut ja d’un bac de nassos– en el pou negre que tant temíem, o que déiem que temíem: la secessió lingüística. La secessió per fragmentació dialectal, elevat cada dialecte a categoria de llengua, puix que té normativa pròpia i diferenciada i, com en el cas valencià, suport jurídic.

Dissortadament, és constatable la gran ignorància que existeix a Catalunya sobre el català com a llengua de tots els catalans i no solament dels catalunyesos. Ignorància i, en alguns casos, arrogància. Fins i tot menyspreu, que també n'hi ha. Precisament per causa d'aquesta consideració de "superioritat", de diferenciar entre catalanoparlants genuïns i no genuïns. I, tanmateix, tots ho som, de "genuïns".

L'IEC ha obrat de manera poc intel·ligent en no abordar a temps i amb convicció la pluralitat del català. Tot i que va haver un moment que ens va fer creure que havia vist les orelles al llop i va encetar un tímid reconeixement de les varietats lingüístiques dels altres territoris. Fóra per arrogància, per mandra o incompetència –o per totes les causes alhora–, ha arrossegat excessivament aquesta terrible ceguesa que li ha impedit comprendre que, d'un temps ençà, calia un altre model de normativització i estandarització per al català. Per a tot el català. D'una banda, per l'increment de l'aportació dels altres territoris a la producció cultural i literària, però sobretot per la necessitat de construir un espai d'intercomunicació que siga real, útil i rendible. Som al segle XXI i els catalanoparlants, comptats i debatuts, en el context globalitzat actual, som quatre (si s'escau *milions de*) gats mal avinguts.

Així doncs, la consideració catalunyesa que ha d'haver només un estàndard de referència basat exclusivament en el catalunyès oriental és, avui dia, d'una mentalitat tan secessionista com la d'un blaveró valencià. Fins i tot, de la d'un blaveró "il·lustrat". Ni l'un ni l'altre –catalunyès i valencià– neguen la unitat del català, però s'han avingut a tenir normatives diferenciades, regionals totes dues, malgrat el pedigrí de què alguna, supèrbiament i ridículament, se'n vanta. Representen les actituds desintegradores que conformen el secessionisme actual. Més efectiu que no l'anterior, atès que ara té el suport de lingüistes de formació universitària,

tant de les universitats del nord com del sud.

Partint de la realitat que encara ens fa costat, que el català és una llengua –encara– molt unitària i que les diferències dialectals són realment minses, hauria valgut la pena que l'IEC s'haguera esforçat a esmenar aquesta greu (des)consideració de superioritat. Més i tot, com he dit adés, quan l'aportació a la literatura i la cultura catalanes dels altres territoris ja no és insignificant com en el principi de la normativització, ans avui té pes nominal i prestigi significatius.

La nefasta influència política dels darrers anys ha contribuït també, de manera decisiva, a l'actual fragmentació del català. La por a transgredir les fronteres administratives ha impedit la necessària intercomunicació entre els catalanoparlants. Por que, tanmateix, no ha tingut ni té l'espanyolisme militant –de dretes o "d'esquerres"–, que persegueix sense remordiment democràtic qualsevol intent de normalitat comunicativa o de col·laboració cultural entre nosaltres. Els pactes polítics –transvestits de "lingüístics"– han donat també a la fragmentació una legitimació que ens deixa als "unitaristes" en la més radical marginalitat.

Crec que encara seriem a temps d'evitar la fatal i definitiva desintegració, de reconduir aquesta nociva "desafecció" d'uns i el mesellisme d'uns altres. Cal un canvi d'actitud. Sobretot per part de l'IEC, si vol ser, per damunt de delirants acadèmies de mèrit polític i perniciosos pactes lingüístics, *la* institució normativa per al català, tot i la mutilació legal que ha patit arran de la creació de l'AVL. Caldria, però, que abordara la normativització –l'estandarització– des d'una consideració més democràtica i completa, bo i considerant tots els catalanoparlants en un mateix nivell, fugint d'estàndards "superiors" i estàndars "subalterns". Caldria impulsar una normativa única, un estàndard flexible i funcional que siga útil per a la intercomunicació entre nosaltres, que siga integrador de

tots els dialectes catalans, que siga reflex de la pluralitat i fidel a la unitat. Perquè no és possible aconseguir l'estandarització policèntrica que alguns proposen –més que res per portar aigües cap al seu molí–, si cada acadèmia promou un estàndard diferenciat, i a la fi diferenciador: secessionista.

Jo crec que li escau a l'IEC –ei, si vol!– reconduir l'actitud de superioritat catalunyesa que tant està perjudicant la unitat del català. Cal pensar el futur de la nostra llengua des de la unitat real, plural i no central, sobre la base d'allò que compartim i no d'allò que ens diferencia, tot promovent el coneixement mutu de les nostres particularitats, les quals conformen, al capdavant, la identitat completa del nostre català. Tots som, doncs, genuïns.

EN ROBA DE BATALLA, 3 de març de 2012

Independentisme en castellà: matar el català a la irlandesa

De tant en tant, apareix en els mitjans "nostrats» algun article que «reflexiona» sobre la necessitat que té l'independentisme de fer-se escoltar en castellà, fins i tot d'incorporar la llengua dels espanyols a la Catalunya independent. I val a dir que de seguida hi ha qui s'apunta a lloar el valor i la intel·ligència de la proposta. El penúltim que ha alçat una altra d'aquestes polsegueres ha estat el periodista Eduard Voltas: [*En castellà també, sisplau...*](#)

Diuen que cal la «transversalitat», que amb l'independentisme «identitari» no en tenim prou, que és necessari també l'independentisme basat en arguments estrictament econòmics. D'això se'n diu popularment «conèixer el rei per la moneda». I qui coneix el rei per la moneda, qui actua mogut per l'interès particular –econòmic–, sol ser un suport voluble i evanescent, dels que canvien de bàndol segons quina siga l'oferta del mercat. És com quan truques a Telefónica per dir-los que te'n vols donar de baixa i tot seguit et fan una contraoferta, i per allò de no moure els mobles de casa, i per més fàstic que et faça la companyia, te'n desdies i continues amb Telefónica. Per la moneda. Qui diu Telefónica diu Espanya i Catalunya.

No dic jo que no siga útil sumar vots a favor de la independència ni que siguen vots volubles i interessats. Tota pedra fa paret. Però jo sóc «independentista identitari». No dic que no siga important acabar amb la secular espoliació espanyola. És importantíssim. Però no és aquest el motiu

pel qual aspire a la independència dels Països Catalans. No conec el rei per la moneda, jo. Sóc independentista perquè crec que la independència dels Països Catalans és l'única opció que pot garantir la continuïtat del català i de la cultura catalana. Més i tot, com a valencià, quan pense la nació catalana en termes de Països Catalans no contemple la possibilitat d'incloure-hi les comarques castellanoparlants, siguen les de nou empelt o les històriques. No crec en les nacions bilingües i no tinc constància que aquestes comarques valencianes tinguen cap interès de ser-ho tampoc.

Faig ara un exercici de política-ficció –a tall d'exemple– i m'imagino Artur Mas avui mateix, en una Catalunya independent, alliberada de l'espoli espanyol. I estic convençut que la seua política econòmica i social no seria gaire diferent de la que ha posat en pràctica ara, sent virrei espanyol a Catalunya. Com deia aquell, en una Catalunya independent els corruptes ja no serien els corruptes espanyols, sinó els nostres corruptes. Quina ganga! De moliners mudarem, però dels lladres no escaparem... Una sangonera és una sangonera, en bassa espanyola o en bassa catalana.

Si m'interessa la independència, la de Catalunya primer i en un futur –sisquera que fóra prompte, ai!– dels Països Catalans, és per poder continuar escrivint articles en català amb normalitat i amb dignitat, convertida en la llengua pròpia d'un país lliure i sobirà. Si la independència inclou haver de mantenir el castellà als Països Catalans, tant se val la independència. Tant se val aturar l'espoli si a la fi condemnen el català a [morir a la irlandesa](#).

*DIARI GRAN DEL SOBIRANISME
EN ROBA DE BATALLA, 15 d'abril de 2012*

Una breu llició de sociolingüística per als independentistes (i no independentistes) que diuen que el castellà és també llengua pròpia dels Països Catalans

L'article publicat al [DGS](#), i posteriorment penjat en aquest blog, [Independentisme en castellà: matar el català a la irlandesa](#), ha generat algunes opinions contràries. Sobretot per part de persones que creuen que el castellà ha de mantenir algun grau d'oficialitat en una Catalunya independent (i en un futur –tant de bo!– en uns Països Catalans independents).

Tot i que el terme no em plau gaire, a l'article m'he definit com a «independentista identitari». Dic que ho sóc perquè vull que la meua llengua i la meua cultura tinguen futur, i és en aquesta aspiració que fonamenta el meu independentisme (a banda d'això, em considere d'esquerres, que és una definició d'universalitat, en la mesura que aspire a viure en un món –sencer– socialment just, en drets i en oportunitats). Les consideracions econòmiques –l'espoliació espanyola–, tot i ser importants en el nostre cas no són motivadores *per se* d'un anhel d'independència. Al capdavall, ens governen, tirànicament, això que ara en diuen Els Mercats. Potser serem independents un dia de la tirania espanyola i de la seua secular espoliació; però també caldria alliberar-nos de l'espoliació –o explotació humana– que és inherent al capitalisme.

L'article, el remata amb una referència a la història del gaèlic irlandès, el qual, a pesar de la independència d'una part d'Irlanda ara fa 90 anys que va donar-li estatus legal de llengua pròpia d'Irlanda, el

manteniment de l'anglès en un nivell semblant ha propiciat la pràctica desaparició de la llengua gaèlica en territori irlandès. El peix gran que es menja el xicotet. Casos completament diferents del gaèlic irlandès són el neerlandès de Flandes i el francès del Quebec. En tots dos casos es va aconseguir aturar i revertir el retrocès lingüístic quan els flamencs bandejaren el francès i els quebequesos l'anglès, tot declarant llengües oficials úniques als seus territoris el neerlandès en un cas i el francès en l'altre.

Em fa l'efecte, doncs, que aquesta qüestió s'ha abordat –en els comentaris a l'article– més des d'un cantó emocional més que no "científic". És per això que els convida a una breu lliçó de sociolingüística [picant ací](#). De la lliçó, però, en destacaré prèviament aquestes informacions:

Sobre el bilingüisme: «En conclusió, el concepte de bilingüisme només es pot aplicar amb correcció si ens referim a persones concretes. Si ens referim al conjunt d'una societat, és més adequat parlar de conflicte lingüístic o diglòssia que no de bilingüisme social.»

Sobre la diglòssia i el castellà com a llengua pròpia dels Països Catalans: «Però el pas del temps ha fet variar la interpretació dels conceptes. El català ha estat durant el segle XX en una situació diglòssica, però avui no. És llengua oficial i, encara que amb matisos, llengua de prestigi en àmbits formals, encara que potser només a Catalunya, un poc a les Illes Balears. Al País Valencià la situació és especialment greu. **Un problema afegit al català és que s'ha intentat convèncer els seus parlants que tenen una segona llengua pròpia: el castellà. Aquesta situació perpetua el problema de conflicte lingüístic.**» (la negreta és meua).

I ho sent, però és així: Si voleu fer truites haureu de trencar ous, o sense sang no es poden fer botifarres. O també: No es pot anar a missa i

revoltejar. I encara aquesta altra: Bo és a missa anar, però millor casa guardar. I encara més: Qui a dos amos vol servir, a un o altre ha de fallir. I acabe el rastre citant el Tirant: Qui a molts serveix, no serveix a ningú.

I remate amb una autocita, [d'ací](#): «

«Tot idioma és recipient i vehicle de la cultura singular i diferenciada a la qual pertany. Inclou i sintetitza allò que podríem anomenar, si convé amb una certa ampul·lositat, “herència genètica col·lectiva”. En la llengua literària de García Márquez, de Cesare Pavese, de Joyce o d’Enric Valor s’hi expressa un tarannà particular en què ha deixat la seua empremta la història, el clima, el paisatge, la religió o les formes de producció seculares. El lèxic, la fraseologia, la tradició oral –cançó, endevinalla, rondalla o “sussoit”–, tot plegat contribueix a dotar l’idioma d’una textura cultural pròpia i “intraduïble”, si més no de manera literal. Tot idioma és vehicle de la cultura a què pertany, alhora que compartiment tancat, però de parets poroses i permeables. Aquest compartiment, amb la seua evolució particular, ha donat una fauna i una flora també particular, adaptada al medi i capaç d’expressar les múltiples circumstàncies que han afectat la vida d’aqueix territori. Amb aquesta mena de metàfora intente explicar que cada llengua conforma un ecosistema únic i distint: i aquesta llengua és l’única que pot explicar el contingut genuí del compartiment, és a dir la història, el clima, els costums, la mítica... Què succeeix quan una altra llengua, que expressa un altre contingut cultural, interfereix i contamina la llengua autòctona?

No hi ha cultures bilingües. Per més que des de l’opinió política, i des de tribunes intel·lectuals pusil·lànimes, s’intente fer creure que el bilingüisme és una situació de bondat social, la realitat ho desmenteix rotundament. La realitat ja no parla de llengües en contacte (visió positiva d’allò que diuen que és el bilingüisme) sinó de llengües en conflicte (situació diglòsica que s’expressa en termes de

substitució lingüística, és a dir en termes de cultura dominant i cultura dominada, de vencedors i de vençuts).»

EN ROBA DE BATALLA, 15 d'abril de 2012

El PP i els «col·laboracionistes» contra el català

Ser catalanofòbic és consubstancial a l'espanyolisme de la mateixa manera, i intensitat, que l'antisemitisme ho és al nazisme. La component de superioritat racial en uns, lingüística en els altres, és immanent al seu discurs i a la seua actuació política. La construcció d'Espanya s'ha basat en la imposició del castellà i l'extermini del català. De des del primer moment ho han intentat, en unes ocasions «sin que note el cuidado mas que se note el efecto», en unes altres a tall d'espasa -o de canó-, i tot sovint, en aquells períodes en què l'espanyolisme més trabucaire ha descansat els trabucs, fent ús abassegador de les seues majories electorals per a actuar contra l'existència del català.

En conseqüència, l'espanyolisme ha intentat sempre que ha pogut entrebancar la normalització del català i la intercomunicació entre els diversos territoris catalanòfons. El blaverisme, el gonellisme o els del «xapurreau» de la Franja són fenòmens (monstruosos) nascuts i atiatats en el laboratori polític espanyolista. Sens dubte, allò que fa més pànic a l'espanyolisme és la imaginar-se la construcció d'una consciència política -nacional- cohesionada per la llengua catalana. Això que en diem els Països Catalans. Per això els ha prohibit en la seua Constitució i els persegueix amb obstinació malaltissa.

Fa temps que els espanyols s'adonaren que entre els discursos jocfloralescos s'expressaven intencions de "germanor" entre els territoris catalanòfons; i que de la germanor lírica a la comunió política hi ha un pas.

Tot i que entre nosaltres els hem fet quasi tots de carranc i hem complicat de tal manera el "retrobament" que ens hem convertit en l'excepció de la regla. A aquesta desafecció entre "germans" ha contribuït prou l'espanyolisme, és clar, de bon tros més astut i disciplinat en aquesta guerra contra el català. Però també hi hem contribuït "nosaltres». En diem pactisme, però és tota una altra cosa.

Vull dir: de l'espanyolisme no podem esperar cap altra actitud cap al català que la que practica el PP actualment. Odi a mort. Odi secular, genètic. És l'odi visceral que posa en pràctica Bauzá, que és el mateix que posa en pràctica Fabra i abans Camps, que posa en pràctica Maria Fernanda Rudi: contra l'escola en català, contra el requisit lingüístic, contra la normativització unitària, contra la normalització social, contra els Països Catalans...

En política els pactes preferents ens diuen al costat de qui està cadascú. Pactar amb l'espanyolisme catalanofòbic no només és mesell, és sobretot suïcida. Bauzá, Fabra i Rudi condemnen el català una situació residual, agònica socialment, i quan els convé atien entre nosaltres la fòbia anticatalana –sovint per a ocultar els nombrosos episodis de corrupció, tan inherent també a la pràctica política espanyolista–. I així i tot alguns ho pacten tot amb el PP. I esdevenen còmplices "col·laboradors" de la seua agressió contra el català. Potser perquè s'hi assemblen més del que sembla.

Pujol va pactar amb Zaplana que a l'IEC li retallaren l'autoritat normativa per al català, i crearen l'AVL. Matas ho va voler imitar reconvertint l'Institut d'Estudis Baleràrics en autoritat normativa, tanmateix la resposta social i cultural va ser més unitària i conseqüent que no la valenciana. Fa poc s'inventaren una altra acadèmia per al català de l'Aragó, que potser no arribarà a rams de beneir perquè la presidenta Rudi ja ha dit que a la Franja el català, ni que siga en versió «chapurreau», hi té els dies comptats. Pacte

rere pacte, han deixat l'IEC amb l'autoritat al mínim, esquarterada. No fa gaires dies, el director de l'Institut Ramon Llull s'avenia a pactes amb l'AVL, i han nomenat per a la CCRTV un del PP que volia eliminar mapa del temps del Països Catalans i posar-hi el d'Espanya. Li han parat el peus, sí, però el paio calfa cadira i cobra al mes.

Dis-me amb qui pactes i et diré a quin sant li fas la festa. Ni un gram de solidaritat entre nosaltres. Ni un sol pas endavant per salvar la vida al català arreu dels Països Catalans. El català té enemics; i els enemics, "col·laboradors", o siga còmplices. Sovint per acció, sovint per pacte.

DIARI GRAN DEL SOBIRANISME

EN ROBA DE BATALLA, 17 de juny de 2012

Softvalencià: recullen allò que sembren

Alguns tenen per costum clavar-se gols en la porteria pròpia. Si els ho avises, et diuen de tot. I després passa el que ha de passar. I no s'hi valen planys. Qui siga burro que l'albarden. Per què ho dic? Aquesta és la notícia: [«Windows 8, també en valencià. Softvalencià celebra el gest de Microsoft però critica que es diferenciï el valencià del català»](#). I què esperaven?

EN ROBA DE BATALLA, 13 de novembre de 2012

La llengua catalana, una casa de putes sense ama

Diu [Diego Gómez](#), ex-president d'Escola Valenciana, en un recordatori de l'acord de les Normes de Castelló: «... [amb] les orientacions traçades per les Normes de Castelló i el model que s'ha definit com a convergent i policèntric (AVL), s'ha elaborat una normativa plenament apta per a l'ús escrit de la llengua al País Valencià». Tot el que diu Gómez sobre la importància de les Normes de Castelló ho subscriu sense esmenes. Tanmateix, afirmar que el model de l'AVL és convergent i policèntric és una falsedat.

El català té avui dia, amb suport de llei, tres acadèmies diferents: la catalunyesa (IEC), la valenciana (AVL) i l'aragonesa (actualment suspesa *sine die*, crec). I no fóra d'estranyar que a les Illes, amb Bauzá crescut pel tsunami nacionalcatòlic de la contrareforma educativa de Wert, rescatara [la idea de Matas](#) de convertir per llei l'Institut d'Estudis Baleàrics en una altra acadèmia específica per a «les modalitats insulars». Per bé que aquella pensamentada de Matas, que s'inspirava en la creació de l'AVL amb el suport del seu coreligionari Zaplana, va ser rebutjada pel món cultural i acadèmic de les illes per "secessionista". La còpia bandejada i criticada, l'original acceptat i aplaudit. Aixà arriere i tira avant, tot alhora, l'haca es torba.

L'IEC ha comès molts errors. El principal, haver actuat sempre com una institució normativa catalunyesa i no catalana, sense atendre a fons, només superficialment, la pluralitat d'una de les llengües més unificades d'Europa malgrat tants segles de fragmentació, d'ignorància mútua entre

territoris i l'abominable i interminable agressió espanyola. I la solució espanyolista de dotar cada territori autònom d'una institució normativitzadora és, ho vulguen o no els "nostrats" que li donen suport, un atac a la unitat del català.

És cert que un model d'estàndard construït sobre un dels dialectes s'ha demostrat com una solució equivocada. Però el model actual, d'inspiració espanyolista pel que té de fragmentador, de dotar d'una norma pròpia cada territori administratiu, amb tractament de llengua diferent i diferenciable, és un altre gravíssim error. Caldria, al meu entente, una sola entitat normativitzadora, que tinguera composició paritària de tots els territoris, que aportara solucions úniques per a la totalitat i per a les particularitats.

La relació "convergent" entre l'AVL i l'IEC és pràcticament inexistent, o anecdòtica. Totes dues institucions van a la seua. I no pot haver "convergència" quan la normativització de la llengua està sotmesa a les decisions que prenen entitats que tenen competència administrativa i normativa diferenciada, i diferenciadora. La llengua catalana no conté diferències entre parlants d'una frontera administrativa i de l'altra, tanmateix, almenys als territoris sota domini espanyol, cada comunitat autònoma té normatives diferents. Semblants, però diferents. En aquestes circumstàncies, policentrisme no és igual a pluralitat sinó a esquarterament. Avui dia, AVL i IEC són entitats que tracten el català des d'una perspectiva, mental i lingüística, estrictament regional. No aporten solucions normatives per a la totalitat de la llengua catalana. I com més acadèmies entren en funcionament, més profund serà l'esquarterament, la divergència.

Però tothom fa com si no passara res. Com deia Joan Fuster, no tenim voluntat de resistir. Tothom fa com si tot fóra *bonic i maco* i així espolsar-se les puces de damunt i qui dia passa anys empeny... Es fan declaracions d'unitat mentre cadascú posa el seu plat en una taula a banda.

El cec que menys s'hi veu és aquell que no hi vol veure. A banda, és clar, que en el país del cecs el tort s'hi proclama rei.

La llengua catalana, avui dia, és una casa de putes sense ama. Per això, fa temps que, davant aquesta situació irreversible, jo practique el cantonalisme: escric en català d'Aixàtiva i la contornada i aló. Ja s'apanyaran. Al capdavall, no està en les meues mans. Tanmateix, no vull ser còmplice.

EN ROBA DE BATALLA, 9 de desembre de 2012

L'AVL i el consens de les Normes de Castelló

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua [crida a recuperar](#) el consens de les Normes de Castelló. Quina barbaritat diu ara! Però si el consens va existir fins que crearen, per llei, l'AVL! Amb quina normativa hem escrit els valencians fins aleshores si no és amb la d'aquell consens? El consens que incorporava les particularitats valencianes a la normativa unitària de l'Institut d'Estudis Catalans. Una sola normativa, una sola entitat normativitzadora. Aquell consens, amb el qual hem escrit molts valencians, es va trencar, però, amb la creació de l'AVL. Curiosament, entre els qui atacaven aquell consens hi ha alguns personatges que ara mengen *pacíficament* en el pessebre de l'AVL, entre els quals el mateix president de l'entitat, que és que qui ha fet aquesta sorprenent i increïble crida. Per coherència amb aqueixa afirmació de consens -de retorn al consens-, caldria que l'AVL s'autodissoleguera immediatament.

EN ROBA DE BATALLA, 21 de desembre de 2012